

ДОНАЛД УЕСТЛЕЙК РОДЕН БОГАТ

Част 11 от „Дортмундър“

Превод от английски: Петко Петков, 2008

chitanka.info

1

Дортмундър седеше в хола и гледаше вечерните новини. Тъкмо стигна до заключението, че всяка многоетажна жилищна сграда в щата Ню Джързи рано или късно ще изгори до основи със средна скорост от три блока на новинарска емисия, когато на вратата се звънна. Той вдигна изненадано поглед, защото не очакваше никого. Изненадата му нарасна, щом загрея, че не е чул познатото „бррр“ от входната врата, а почти неизвестното му „бииип“ на инсталирания в кухнята домофон.

Стана, излезе в коридора и видя, че Мей го гледа въпросително от вратата на кухнята. Ръцете ѝ бяха заети с днешните хранителни припаси, донесени от работата ѝ в супермаркета „Сейфуей“.

— Кой е? — попита тя.

— Другият звънец звъни — осведоми я Дортмундър и посочи с палец зад гърба си към входната врата. — Онзи на улицата.

— На *улицата*?

Дортмундър се промуши в кухнята и се насочи към инсталирания на стената домофон, който *никога* не бе работил. Хазяинът им го бе поправил като част от сатанинския си план да вдигне наема. Дортмундър въобще не бе сигурен как работи проклетото устройство, тъй като никога не бе прибягвал до услугите му, затова почти целуна микрофона и каза:

— Дааа?

— Аз съм, Анди — отвърна някакъв глас. Звучеше така, сякаш някаква говореща кола имитира гласа на Анди.

— Анди?

— Отвори му, Джон — обади се Мей.

— Да бе, да.

Дортмундър натисна белия бутон на домофона и поредният неприятен звук се заблъска в стените на кухнята.

— Чудесата на белия свят никога не свършват — отбеляза Мей, тъй като Анди Келп, който от време на време партнираше на

Дортмундър в определени начинания, обикновено просто нахълтваше при тях благодарение на сръчността си с ключалките.

— Ами ако звънне и на вратата на апартамента? — зачуди се Дортмундър.

— Може и да звънне — допусна Мей. — Знае ли човек.

— Този звънец звъни отвратително — каза Дортмундър и тръгна към входната врата, за да предотврати неприятния звук. Отвори я и чу ехото от стъпките на Анди Келп. Тропотът спря, Дортмундър подаде глава на площадката и видя самия Келп — жизнерадостен остронос тип, облечен спортно в черно и сиво. Анди влезе и стъпи на износения килим в коридора.

— Звънна отдолу — напомни му Дортмундър със съвсем лек укор.

Келп се ухили и вдигна рамене.

— Не исках да ви притеснявам.

Ново дваисет.

— А-ха — отвърна Дортмундър. — Хайде де, влизай.

Тръгнаха по коридора и Мей подаде глава от кухнята, за да каже:

— Много любезно от твоя страна, Анди. Мислиш, преди да действаш.

— Здравсти, Мей.

— Искаш ли бира?

— Да, ще пийна една биричка.

— Ей сега ще донеса.

Дортмундър и Келп влязоха в хола, седнаха и Дортмундър каза:

— К'во става?

— К'во да става — отвърна Келп и се огледа. — Отдавна не сме се виждали и реших да намина. Гледам, че нямаш нови придобивки.

— Не, старите придобивки си ни харесват.

— Е — Келп кръстоса крака и се настани удобно, — как я карате?

— Кара я предимно Мей — отвърна Дортмундър. — Все още работи в „Сейфуей“, така че не стоим гладни.

— Викам си — продължи Келп, — че като, не се обаждаш толкова време, сто на сто не ти е попадала никаква работа.

— Сто на сто.

— Искам да кажа — уточни Келп, — че ако ти беше попаднала някаква работа, сто на сто щеше да ми се обадиш.

— Освен ако не е нещо самостоятелно.

Думите му явно заинтригуваха Келп.

— Правил ли си нещо самостоятелно?

— В интерес на истината — осведоми го Дортмундър точно в момента, в който Мей влезе с три кутии бира, — не.

Мей раздаде две от бирите, настани се в любимия си стол и каза:

— Е, Анди, какво те води към нас?

— Иска да знае — отвърна Дортмундър вместо Келп — дали не съм работил без него, с някои други хора.

— Хайде сега — възрази Келп и небрежно разклати бирата си, — ти не правиш такива неща, нали, Джон?

Тъй като нямаше какво да отговори, Дортмундър надигна бирата си.

— Ами *ти*, Анди? — попита Мей. — Има ли нещо на хоризонта?

— Всъщност има една мъглява възможност — призна Келп, което, разбира се, бе другият повод за посещението му. — Не знам дали Джон ще се заинтересува от нея обаче.

Дортмундър продължи да притиска кутията с бира до устните си, сякаш пие, а Мей каза:

— Какво точно няма да му хареса?

— Ами работата е в Ню Джързи.

Дортмундър свали бирата и отбеляза:

— В Ню Джързи стават много пожари по къщите. Тъкмо това разправяха по новините.

— Опасяват се, че е загинало цяло семейство, нали? — каза Келп. — И аз често ги гледам тия новини. Не, тук става въпрос за един от онези огромни магазини, „Спийдшоп“.

— А, она ли — сети се Дортмундър.

— Знам, че в миналото си имал проблеми с този магазин — съгласи се Келп, — но работата е там, че организират гигантска разпродажба на телевизори.

— Телевизор си имаме — отвърна Дортмундър и посочи телевизора, който бе изгасил, когато чу звънеца отдолу.

— Виж сега какво си мисля аз — продължи Келп. — Ако ще правят гигантска разпродажба на телевизори, логично е да напълнят

склада с тях, за да са им подръка.

— Точно така — потвърди Мей. — За да могат да отговорят на търсенето.

— Абсолютно — съгласи се Келп с Мей и продължи към Дортмундър: — Случайно знам къде има празен микробус, който можем да ползваме.

— Да не би да предлагаш — отвърна Дортмундър — да вдигнем и пренесем цяла камара телевизори? *Тежки телевизори.*

— Не са толкова тежки — успокои го Келп. — Пък и си струва. Знам един тип на Стейтън Айланд, който наскоро откри голям магазин за бяла и черна техника на ниски цени. Честен кръст, нито една от стоките му не идва по обичайните канали. Ще купи всичко, което му занесем, без микробуса, а пък май и за него мога да намеря клиент.

— Честен кръст — повтори Дортмундър.

— Стоката му не е по-лоша от тази в другите магазини — увери го Келп. — Същото качество, но на супертънки цени. Единственото е, че производителят сигурно няма да ти признае гаранцията.

— „Спийдшоп“ — каза Дортмундър и се сети за посещенията си в магазина в извънработно време. — Те имат охранителна система.

— Какво е някаква си охранителна система за хора като нас. — Келп разпери ръце, за да покаже колко детински лесна ще е работата.

Телефонът иззвъня.

— Аз ще вдигна — отзова се Мей, остави бирата си и тръгна към кухнята.

Звънът се разнесе отново.

— Знам, че си губя времето — смени темата Келп, — но само си помисли какво облекчение ще е за Мей, ако пуснете кабел до хола и сложите още един телефон тук.

— Не, благодаря.

— Един-единствен телефон в цял апартамент. — Келп поклати глава. — При това не е и безжичен. Прекалено на сериозно вземаш традиционализма си, Джон.

— Освен това — каза Дортмундър — май не ми се ще да тараша „Спийдшоп“ отново. Дори да оставим настрана проблемите с Честния кръст.

— Какви проблеми виждаш с Честния кръст?

— Рано или късно подобно предприятие ще събуди подозрение — обясни Дортмундър. — Един прекрасен ден куките ще цъфнат в магазина му и ще почнат да сверяват серийни номера на стоки, да искат фактури за покупките, транспортни документи и всякакви други глупости. Според теб какви са шансовете точно в този ден да цъфнем там с микробус крадени телевизори?

— Едно на хиляда — прецени Келп.

— Така ли? Според мен са петдесет на петдесет — възрази Дортмундър, но в този момент Мей се върна при тях с притеснена физиономия. Той я изглежда. — Какво става?

— Обади се Ан Мари — каза Мей и Келп наостри уши, защото Ан Мари беше приятелката му. — Разправя, че някакъв тип цъфнал у тях ѝ искал да говори с Анди. Намъкнал се ей така, не казва кой е и не иска да си иде. На Ан Мари това въобще не ѝ харесва.

— На мен също — съгласи се Келп и стана. — Ще взема да ида да видя какво става.

— Джон ще дойде с теб — каза Мей.

Последва мълчание, в което Дортмундър посегна за бирата си. Вдигна очи и установи, че двамата го зяпат.

— Ъ? — каза той и остави бирата. — Да бе, разбира се — съгласи се с предложението на Мей и стана.

2

Преди около две години съпругът на Ан Мари Карпино, Хауард, реши да я зареже наред пътешествието от дома им в Ланкастър, Канзас, до Ню Йорк Сити, предприето през лятната ваканция. Докато даваше по-скоро объркването, отколкото сълзите си в един хотелски бар, тя срещна Андрю Октавиан Келп. От този миг животът ѝ стана по-странен и по-интересен в сравнение с периода „Хауард“ в Ланкастър и дори в сравнение с Вашингтон, където израсна, докато покойният ѝ баща бе конгресмен. Времето ѝ сега почти винаги минаваше приятно и житейският път изглеждаше смислен. От време на време животът в орбитата на Анди Келп ставаше обаче прекалено интересен, и настоящият момент спокойно можеше да се причисли към тази категория.

Мъжът в хола не бе точно заплашителен, но от друга страна, мълчеше като пън и точно това притесняваше Ан Мари. Когато на вратата се звънна и тя отвори, на прага стоеше той — нисък, петдесетинагодишен, кривокрак, със слаби ръце, но с огромен гръден кош, досущ подобен на паяк от карикатура. Оплешивяваше, кожата му бе ужасно бледа, сякаш никога не е докосвана от слънчеви лъчи, а воднистите сини очи и настойчивото му до нахалство държане му придаваха вид на човек, когото мъчно можеш да изненадаш или зарадваш. В поведението му имаше нещо, което ѝ напомняше на Джон Дортмундър, само дето Джон никога не си изпускаше нервите, а този приличаше на буре с барут, което отчаяно се търкаля към най-близката искра.

В първия миг мъжът изглеждаше весел, делови и напълно безразличен към външния ѝ вид.

— Здравсти — каза той и ѝ се ухили. — Анди тук ли е?

— В момента не. Аз съм...

— Ще го изчакам — заяви непознатият и се напъха покрай нея.

— Но...

Беше прекалено късно. Натрапникът вече бе влязъл в апартамента. Усмихна се безразлично през рамо и я осведоми:

— Ще седна ей тук, в хола, докато се прибере.

— Но... — Ан Мари безпомощно изглежда как навлекът обходи с очи наличната мебелировка и се насочи право към креслото, което ѝ принадлежеше по право. — Аз не ви познавам — довърши тя.

Той се настани в креслото ѝ и отвърна:

— Приятел съм на Анди. — Огледа още веднъж хола и додаде: — Много приятно. Личи си, че има жена.

— Той очаква ли ви?

— Преди двадесет години може и да ме е очаквал. — Мъжът се изхили. — Не се грижи за мен — посъветва я след това. — Върши си работата.

— Не съм много сигурна колко ще се забави Анди.

— Време имам колкото щеш — отвърна непознатият и внезапно придоби огорчен вид, сякаш се е сетил за нещо неприятно. Нещо, което може да го вбеси.

— Ами... — Ан Мари си помисли, че може би не е зле някак си да го успокои. Макар и да не се държеше заплашително, човекът изглеждаше така, сякаш всеки момент може да побеснее, макар и не заради нея. В интерес на истината, като че ли почти не забелязваше присъствието ѝ. Тя знаеше, че е привлекателна дама, но мъжът в хола ѝ не даваше вид да е отчел това обстоятелство. Кое то, само по себе си, също бе притеснително.

И така, без всъщност да го иска, но с пълното съзнание, че трябва да го направи, Ан Мари попита:

— Да ви направя кафе? Или да ви донеса вода?

— Не, добре съм — отвърна той и измъкна от джоба си един брой на „Дейли Нюз“, сгънат като оригами. Разгърна оригамито и добави: — Ще поседя тук, ще си прочета вестника и ще изчакам Анди.

Тогава Ан Мари го заряза, отиде в кухнята и звънна на Мей и Джон, защото Анди бе споменал, че днес мислел да се види с Джон. Може пък още да беше там. Вдигна Мей и се оказа, че Анди е при тях.

— Не искам да говоря с него — обясни Ан Мари. — Просто му кажи какво е положението тук.

— И какво е положението там? — попита Мей.

Ан Мари ѝ обясни и Мей отбеляза:

— Ооо. На мен това въобще няма да ми хареса.

— На мен също не ми харесва.

— В такъв случай веднага ти пращам Анди.

Така Ан Мари прекара следващите петнадесет минути в кухнята. Обикновено не се задържаше особено в тази част от апартамента. Първо, помещението бе малко, пък и какво можеше да прави тук, освен да готви и яде?

Това, което прави през следващия четвърт час, бе да нервничи. Този тип наистина ли беше приятел на Анди? Дали не беше бесен точно на Анди? Дали не бе постъпила глупаво, като бе пуснала в апартамента цял милион проблеми? Понякога ѝ беше страшно трудно да се ориентира как точно да постъпи в света на Анди.

Най-сетне чу как входната врата се отваря и изтича в хола, тъй като ѝ се искаше да присъства на развоя на събитията. Понеже нали все пак носеше някаква отговорност за развоя на събитията. Нахълта в хола останала без дъх, макар че разстоянието от кухнята бе само няколко крачки. Видя, че Анди вече е влязъл, че Джон също е дошъл и тъкмо затваря вратата на апартамента, че непознатият се изправя и сгъва вестника на оригами.

Непознатият се усмихна.

Анди също! Ан Мари изпита огромно облекчение от усмивката на Анди, както и от думите му:

— Честър! Какви ги вършиш навън?

— Ако щеш вярвай — отвърна Честър, — но съм навън вече четири години.

— Дяволите да ме вземат — отвърна Анди. Изглеждаше искрено зарадван да види непознатия. Ан Мари знаеше, че това не трябва да я учудва, но не успя да скрие изненадата си. Анди раздруса ръката на Честър и продължи: — Гледам, че си се запознал с Ан Мари.

— Не исках да се натрапвам прекалено — отвърна Честър, извърна се, пусна една усмивка и каза: — Приятно ми е?

— Ан Мари Карпино — запозна ги Анди. — Честър Фалън.

— Здравейте — отвърна тя и добави наум: „Не си искал да се натрапваш, а? А защо тогава ми нахълта в апартамента?“

От друга страна, вече бе ясно, че Честър Фалън не е заплаха или проблем, а някакъв приятел. И след като вече имаше име, ѝ се стори по-малко заплашителен.

Междувременно Анди продължи със запознанствата:

— С Джон май не се познавате, нали?

Ан Мари забеляза, че Джон, също като нея, не е особено въодушевен от Честър. Протегна му ръка, изглежда го право в очите и се задоволи с едно неутрално:

— Как е?

— Не е много добре — осведоми го Честър и се обърна към Анди. — Значи си живееш с Ан Мари, а Джон е от нашите.

— Да не би да си намислил нещо? — попита Анди. — Нещо поверително? Хайде, довери ни се. Сядай. Всички ли искат бира? Ей сега ги нося.

Анди излезе от хола, а останалите седнаха.

— Трябваше да ми кажеш — обърна се Ан Мари към Честър.

Той я изглежда учудено.

— Какво да кажа? Че съм приятел на Анди ли? Нали казах?

— Да, но... не завърза никакъв разговор.

— Виж, Ан Мари... Мога да те наричам Ан Мари, нали?

— Разбира се.

— Виждам те за пръв път, нали така? Може да си жената на Анди, може да си данъчна, може да си призовкарка, откъде да знам? Не се обиждай, но съм срещал и ченгета, които изглеждат като теб.

— Не са чак толкова много — отбеляза Джон.

— Много правилно — съгласи се Честър. — Ти беше Джон, нали? Кое то си е право, право си е. Повечето ченгета изглеждат така, както ще изглеждаш ти, ако цял живот се тъпчеш единствено с хамбургери.

Анди се върна, раздаде бирите и зае стола си.

— Честър — каза той, — не съм те виждал от години. Повече от години.

— Нали знаеш, че ме окошариха — отвърна Честър.

— Да, но не по твоя вина — увери го Анди.

— Разбира се, че не по моя вина — потвърди Честър. — Но въпреки това полежах доста време. — Приобщи Ан Мари и Джон към обяснението си и додаде: — Аз съм шофьор, така че мога да съм виновен единствено ако обърна колата и подкарам обратно към банката. В интерес на истината, първата ми работа бе като автомобилен каскадьор.

— Наистина ли? — попита учудено Ан Мари.

— Може и да сте го гледали онзи филм — заобяснява Честър, — в който нашият човек бяга с кола, а те го гонят. Улицата постепенно се стеснява и в един момент става препалено тясна за колата. Той върти волана рязко вдясно, качва десните колелета на тротоара, после рязко вляво, колата се вдига на две колелета, минава по тясното, пада си пак на четири и изчезва. Буф!

— Лелее — възкликна Ан Мари.

— Да, такъв съм си аз — увери я Честър. — Трябва да стане от първия дубъл, защото ако не стане от първия, отивам в болница. Онзи живот ми харесваше.

— И в останалата част от филма ли участваш? — поинтересува се Джон.

— Не — отвърна Честър. — Там си участваше онзи, филмовата звезда. Взеха му дубльор дори когато трябваше да плува. Както и да е, в един момент този бизнес умря. Момчета като мен вече не им трябват, защото си имат компютри за каскадите. — Повдигна безразлично рамене, но изглеждаше искрено отвратен. — Хората искат да гледат анимация. Искат да гледат кола, която се движи на две гуми по улицата, но зад волана няма никой и ничий живот не е застрашен. Според мен проблемът не е в лошите филми, а в лошата публика. Стига съм разправял за това, то е бял кахър или поне щеше да е, ако сега нямах друг бял кахър на главата. — Извърна се към Анди и добави: — Честно казано, точно затова дойдох.

— И аз така подозирах — призна Анди. — Казваш, че си навън вече от четири години, а досега не съм чул нищо за теб, така че сигурно вече си се отказал от шофьорския бизнес.

— Със сигурност не карам коли, пълни с пари от ограбени банки — обясни Честър. — Не че съм станал друг човек. Просто никога не ми е било по сърце да возя банкови обирджии. Това, което ме влече, е киното, малко телевизия, дори циркът, ако нещата се закучат, научнопопулярни филми, такива работи. Добре си живееш. После обаче тъпите компютри ме изритаха от бизнеса и изведнъж се оказах на улицата, а пък не ми се щеше да понижавам жизнения стандарт.

— Значи — установи Анди, — като са те пуснали от панделата, не си се върнал към банките, защото си намерил нещо друго.

— Съкратих присъдата си до минимум — обясни Честър. — Кротувах, не си пъхах носа, където не ми е работа, надзирателите се изказваха ласкаво за мен и ме пуснаха предсрочно. Пратиха ме в бюро за социална интеграция, което реши поне веднъж да свърши някаква работа и ме интегрира. Има един баровец, казва се Мънро Дол...

— Чувал съм го — прекъсна го Анди, а Ан Мари също си помисли, че е чувала името, макар и да не успя да се сети къде.

— Да, напоследък го спрятат по новините — съгласи се Честър и отново прозвуча омерзено. — Ще стигнем и дотам.

— Не бързаме за никъде — увери го Анди.

— Мънро Хол — продължи Честър — е притежател на една от най-големите колекции от ретро автомобили на света. Държи ги в имението си в Пенсилвания. Сигурно има поне два милиона долара на колела. Наредил ги е в аклиматизирани гаражи, понякога ги вади на изложби, въобще — грижи се за тях като за деца. Самият той не е голям карач, така че наема човек, примерно шофьор, който да кара колите и да ги поддържа във форма. Ако оставиш колата да седи на едно място, частите клеясват и постепенно всичко се скапва. И така, долу-горе по времето, когато ме пуснаха, предишният шофьор на Хол умира от старост и на него му трябва нов човек. Аз имам някои провинения, но съм си платил дълга към обществото, освен това съм играл в киното. Хол просто не може да си мечтае за по-добър шофьор — филми, затвор, банкови обири — пълна програма. И така, бюро за социална интеграция ме свързва с Хол, получавам работата и местя семейството в Пенсилвания.

— Семейство ли? — учуди се Анди.

Честър бе не по-малко учуден от него.

— Не знаеше ли? Е, предполагам, че съм отделил тази част от частта, с която съм те запознал. Да, имам жена и три деца. Вече пораснаха. И трите са на по двадесет и няколко и не живеят с нас. И така значи, двамата с жената се местим, аз получавам цял куп коли, с които да се занимавам, и ставам служител на „Сомнитех“.

— Чакай малко — намеси се отново Анди. — И това съм го чувал.

— Разбира се, че си го чувал — потвърди Честър. — Това е една от най-големите корпорации — занимават се с нефт, с производство, с комуникации, с каквото се сетиш. На това му викат „хоризонтална

диверсификация“, което ми звучи като бардак, който предлага по нещо за всеки вкус, но щом така са си решили да му казват, тяхна си работа. Както и да е, Мънро Хол е един от големите шефове там. Каквото и да направи, за всичко плаща „Сомнитех“. Заплатата ми идва от „Сомнитех“. Здравните ми осигуровки, пенсията, всичко е „Сомнитех“. Поддръжката на *басейна* му минава за разход и я плаща „Сомнитех“. Плащат даже зъболекаря на децата му.

— Нещо обаче се е прецакало — сети се Анди. — Четох някъде за това.

— Прецакало се е, че е товарил фирмените сметки с всичките си лични разходи — обясни Честър. — Оказва се, че така не може.

— Мамил е данъчните, нали? — предположи Анди.

— Да, това също — съгласи се Честър. — Главното обаче е, че е крал от фирмата. Вземал е парите на акционерите, които е трябвало да бъдат печалба и дивиденди. Така че му биха шута. На него и на останалите четирима директори на върха на пирамидата.

— Това си го спомням! — възкликна Ан Мари. — Не става ли въпрос за един побелял човек, който даваше показания пред конгреса?

— Ан Мари — обади се Анди. — Всеки побелял човек в Америка, който носи костюм, е давал показания пред конгреса.

— Но ти си права — увери я Честър. — Мънро Хол е един от хората, които даваха показания по разследването за нарушаване на бизнес етиката.

— И какво стана? — полюбопитства Анди. — Този Хол се нанесе в старата ти килия ли?

— Мечтай си — отвърна Честър. — Такива не можеш и с пръст да ги пипнеш. Всеки от тях е опасан с ров, пълен с адвокати канибали. Продължава да си е все така щастлив и дебел в Пенсилвания. Ето обаче къде е *номерът*, — продължи той и Ан Мари забеляза, че сега наистина е *бесен*. — Сключил е с прокуратурата сделка — обясни Честър, — според която трябва да *върне* кинтите. *Част* от кинтите. Причината, че връща само част, е, че вече е беден. А щом като е беден, не може да е колекционер на ретро автомобили за милиони долари. Ето защо ги дарява на фондация — откъдето идват и данъчни облекчения за дарението, моля ти се! И познай кой е собственик на фондацията. Искам да кажа, като се поразровиш малко де.

— И къде точно е твоят проблем в цялата тази история? — попита Анди.

— Фондацията поема поддръжката на колите — каза Честър, — но част от финансирането идва от федералния бюджет. Ето защо фондацията не може да наеме човек като мен, нали съм лежал в затвора.

— Значи сега си без работа — установи Анди.

— Без нищо съм. Без работа, без здравни осигуровки от „Сомнитех“, без пенсионен план, без нищо. Помолих Хол да ми намери някакво местенце като отплата за вярната служба и изведнъж се оказа, че нямам право дори да припаря в имението. Не искат да говорят с мен и по телефона даже.

— Леле! — възкликна Анди.

Честър поклати глава.

— Първото ми амплоа продължава да е мъртво, второто крие определени рискове. На тези години някак си не ми се ще да се хващам на работа в сервиз в Манхатън и да ходя по летищата с бяла шапка и табелка с надпис „Пембрук“ в ръцете примерно.

— Имаш ли някакви идеи? — полюбопитства Анди.

— Имам.

— Аз част ли съм от тях? — продължи да любопитства Анди.

— Надявам се.

— Какво искаш да откраднеш? — попита направо Джон.

— Шибаните му коли — отвърна Честър и кимна към Ан Мари.

— Да ме прощава дамата.

3

— Знаеш ли какво ще направим? — попита Мънро Хол. — Ще поканим гости.

— Няма да дойдат — отвърна Алисия и мина покрай него към стълбището.

Мънро се мотаеше без работа на втория етаж в западното крило. Не мислеше за нищо конкретно, но когато видя, че жена му излиза от стаята за музика с голям триъгълен камертон в ръка, в главата му тутакси изникна мисълта да организират увеселение. Изникна напълно оформена, сякаш открай време е искал да организира жизнерадостно всемирно увеселение. Открай време.

— Защо пък не? — подвикна той след нея. — Как така няма да дойдат?

Тя се обърна и го изгледа с един от търпеливите погледи, които той толкова мразеше.

— Много добре знаеш как така няма да дойдат.

— *Кой* няма да дойде? — попита той. — Ами приятелите ни?

— Нямаме приятели, скъпи — отвърна жена му. — Вече нямаме.

— Все някой трябва да ме подкрепи!

— Аз те подкрепям, миличък — увери го жена му, този път с тъжна усмивка, която бе съвсем малко по-дразнеща от търпеливия поглед. — Опасявам се, че трябва да се задоволиш с това.

— Навремето организахме толкова весели партита... — въздъхна Мънро Хол с чувството, че е изоставен и забравен от всички.

В съседната стая с часовниците избухна кукувичи хор, който обявяваше часа (десет сутринта, макар че кукувиците едва ли правеха разлика), и Мънро и жена му побързаха да тръгнат по коридора.

— Разбира се, че организахме партита — съгласи се тя и повиши тон, за да надвика кукувиците. — Ти беше важен, преуспял и богат — продължи жена му, докато кукането нестройно заглъхваше. — Всеки искаше да го видят с теб, за да си мислят хората, че сте приятели.

— Точно за тези приятели говоря. Тях имам предвид. Тях ще поканим. Ще напишем нещо остроумно на поканите, нещо от рода на това, че дребните неприятности вече са зад гърба ни и всички отново можем да заживеем постарому и... *защо* клатиш глава?

— Няма да дойдат и ти го знаеш.

— Но аз все още съм важен и преуспял — настоя той. — И като стана дума, все още съм богат, макар че, трябва да призная, не мога да го демонстрирам както преди. Но все още съм същият човек.

— О, скъпи, не, не си — възрази съпругата му, поклати състрадателно глава и заклопа като квачка, което си бе доста напред в списъка с омразни неща. — В момента си човек с лоша слава. В момента си парий.

— Ооо! — изрева той като ранен звяр. — Как можа да кажеш точно това!

— Никакво парти, скъпи — отсече жена му. — Можем да гледаме филми по телевизията.

— А адвокатите? — настоя той. — Бог ми е свидетел, че изкараха доста пари от мен. Ами ако поканя *тях*!

— С радост ще дойдат — отвърна тя.

Мънро Хол се усмихна.

— Виждаш ли.

— Срещу триста и петдесет долара на час.

— По дяволите! — изрева той и дори тропна с крак. Бе пухкав мъж, среден на ръст, на средна възраст и средна хубост. Тропнеше ли с крак, двойната му брадичка се тресеше, но той не го съзнаваше, а жена му за жалост, бе прекалено милозлива за да му каже, че така прилича на пуйка. Ако Мънро Хол знаеше за комичния ефект от тропането, щеше да престане да го прави. Той обаче си нямаше ни най-малка представа, така че тропна с крак и извика: — *Нищо* не мога да направя! Не мога да напусна страната, не мога да напусна дори щата. Не мога да ида в офиса...

— Вече нямаш офис, скъпи — напомни жена му.

— Точно затова не мога да ида там.

— Ако отидеш в централата на „Сомнитех“, Мънро — продължи Алисия Хол, — останалите служители, онези, които изгубиха пенсионните си осигуровки, могат като нищо да те обесят.

— За Бога! — изкрещя той. — Не могат ли *просто* да го преживеят. Какво *толкова* съм направил? Нищо по-различно от останалите.

— Е, може би малко повече — предположи тя.

— Въпрос на гледна точка. — Мънро повдигна рамене и с това изчерпа темата. — Ами какво ще кажеш за момчетата? Нали се сещаш, за старата банда от офиса. Те не могат да ме гледат отвисоко, нали и тях осъдиха.

— Ако си спомняш, Мънро — отвърна Алисия Хол с ненавистно спокоен поглед, — съдията беше пределно ясен по въпроса. Не можете повече да поддържате връзка с момчетата.

— Да поддържаме връзка! — изкрещя Мънро, сякаш тази идея му хрумва за пръв път. — Не искам да поддържам връзка. Искам да играя *голф*. Човек не може да играеш голф сам, що за глупост? Само ти, стиковите и топката, удряш и ходиш, удряш и ходиш, това е скучно, Алисия. Това е най-скучното нещо на земята. Да играеш голф сам. Идеята на голфа е да се посмееш с момчетата. И къде са моите момчета?

— Не са в затвора — уточни тя. — Ти също. И трябва да ти кажа, че извадихте дяволски голям късмет.

— Глупости — изсумтя Мънро Хол. — Не извадихме късмет, а пари. Дай куп пари на адвокатите, отдръпни се и ги остави да се оправят. Е, оправиха се. И сега колко време трябва да съм парий? Колко дълго ще продължи това? Все едно че съм в затвора, Алисия.

— Не съвсем — отвърна тя с ненавистно тъжна усмивка. — Не съвсем, Мънро, макар че добре те разбирам. На мен също ми се иска малко разнообразие. Искаш ли да се разходим с колата?

— Къде? — попита той. — Ако напусна имението, все иззад някое дърво ще изскочи журналист с куп хитроумни въпроси. Или пък ще се натъкнем на недоволен акционер, който се навърта наоколо с камшик в ръка.

— Да се разходим из имението тогава — предложи жена му. — Можем да вземем онзи „Силвърстоун“^[1], хийлито. Толкова е приятен за каране...

— Нямам настроение за това — нацупи се Мънро Хол и издаде долната си устна. Това, за което имаше настроение, бе да се цупи. Беше роден в богатство, предавано в семейството от поколения, и

никога не му се бе налагало да се съобразява с никого, така че се вкисна съвсем. Даже отново би тропнал с крак, но му стори, че ако остане неподвижен като истукан, ще предаде по-добре на околния свят налегналата го мирова скръб.

— Мисля, че идеята е добра — настоя Алисия. — Ще караме лудешки и вятърът ще развява косите ни.

— Колите вече не ми доставят такова удоволствие.

— Защото трябваше да уволниш Честър ли?

— Всички знаехме, че е лежал в затвора — напомни й Мънро. — Той бе едно от добрите ми дела, едно от многото ми добри дела, които вече никой не *признава*. Но не. Трябваше да се престоря, че се отказвам от колите си, и да разиграя целия този фарс с фондацията, за да не ги изгубя при споразумението с прокурора. Освен това трябваше да уволня единствения човек, който някога е разбирал от тях и бе в състояние да ги накара да работят като часовник. Много обичах да ме вози. Не искам да ги возя аз. Постоянно ме е страх, че ще ги блъсна.

— Аз ще те возя — предложи Алисия.

— Постоянно ме е страх, че *ти* ще ги блъснеш.

— Глупости — възмути се жена му. — Никога през живота си не съм блъскала кола.

— Не дърпай дявола за опашката.

— Отивам на разходка с теб или без теб. Ще взема хийлито. Обичам тази кола.

— Да поддържам връзки — каза Мънро, унесен в собствените си мисли. — Пак тази противна фраза. Не мога да поддържам връзки с Честър, тъй като е лежал в затвора. Голяма работа. И какво сега, вече и на колите си не мога да се радвам.

— Идваш ли, Мънро?

— Не — отвърна той, защото се сети, че се цупи, и се нацупи още повече.

— Е, в такъв случай — заяви Алисия с усмивка — мога да се поразходя и извън имението. *Мен* никой не ме тормози. Ето, ще оставиш ли това на мястото му? — каза тя и му подаде камертона. — В крайна сметка няма да ми трябва. Виждаш ли *колко* бях отегчена, Мънро? Една приятна разходка с хийлито обаче е доста по-добра идея от потракване с камертон и пеене на глупави песнички. Ще се прибера за обяд.

С тези думи Алисия се отдалечи по коридора, слезе по стълбите и излезе из широкия свят.

Мънро бе богат и първата му жена, Алисия, изглеждаше така, сякаш му е втора. Нацупен или не, той все пак се заглеждаше по нея с удоволствие. Едно от малкото му останали удоволствия — Алисия. Знаеше, че има късмет, задето жена му го подкрепи във всичко, докато останалите плъхове се разбягаха като... как беше това с кораба?

Алисия излезе. Мънро остана сам в коридора. Нямахше къде да иде, нямаше какво да прави. Не можеше да организира дори увеселение.

„Божичко — каза си той, — толкова искам да се случи нещо“.

[1] Британски автомобил от 1949–1950 г., произведени са 104 броя. Колата е дело, на Доналд Хийли, има обем на двигателя 2450 куб. см. и е в състояние да развива около 170 км/ч. — Б.пр. ↑

4

Дортмундър влезе в „Оу Джей Бар енд Трил“ на Амстердам Авеню в единадесет вечерта. Бармана Роло го нямаше никакъв. Редовните клиенти, скупчени по навик в левия край на барплота, без него я караха като оркестър без диригент.

В момента обсъждаха проблемите на глобалното затопляне.

— *Причината* за глобалното затопляне — заяви един, докато Дортмундър се настаняваше на бара по-далеч от тях, вдясно — са климатиците.

Двама-трима от редовните клиенти поискаха да опровергават твърдението му, но състезанието спечели най-гласовитият, който се изказа може би от името и на останалите:

— Как така ще са климатиците? Климатиците *изстудяват*.

— Но само *вътре* — изтъкна първият редовен клиент. — Какво става с цялата горещина, която е била вътре? Излиза навън. На това му викат вентилация. Всичкият студен въздух е вътре, всичкият топъл е навън и ето ти глобално затопляне.

Трети редовен клиент, който в последната препирня се оказа надвикан, успя да каже:

— Ами през зимата? Тогава никой не си включва климатика. Хората си пускат печките и задържат топлината въщи.

— Е, и? — попита първият клиент. — Какво доказва това?

— Какво доказва ли? — възкликна удивено третият редовен клиент. — Доказва, че през зимата не се пускат климатици, така че какво общо имат с глобалното затопляне?

— Голям глупак си — възмути се първият редовен клиент. — През зимата няма глобално затопляне. През зимата е *студено*.

— В Южна Америка обаче не е — забеляза четвърти редовен клиент.

— Глупак ли? — отвърна третият. — „Глупак“ ли ме нарече?

— Не го приемай лично — уточни първият редовен клиент. — Говоря по принцип. — Обърна се към четвъртия и продължи: —

Добре. Може би в Южна Америка имат глобално затопляне през зимата. През нашите зими. Това са техните лета. То е едно и също.

Третият редовен клиент, който се опитваше да уточни мястото си в спора, промърмори на себе си:

— Глупак по принцип?

Междувременно се намеси пети редовен клиент:

— Причината въобще не е в климатиците. Причината са пожарите в мините за въглища.

Тази идея не се хареса на никого. Третият редовен клиент дори престана да разсъждава какво е „глупак по принцип“ и отново се намеси в спора:

— Пожарите в *мините*? Според теб два-три незначителни подземни пожара в Пенсилвания причиняват глобалното затопляне?

— Не са само в Пенсилвания — възрази петият редовен клиент.
— В Русия също избухват пожари във въгледобивните мини. Избухват по цял свят.

Вторият редовен клиент от доста време не бе пускал гръмкия си глас в употреба, но сега го стори:

— Всъщност основната причина са почивните дни и празниците, не загарявате ли? За другите неща не знам, може и те да помагат, но главната причина са почивните дни.

Първият редовен клиент, защитник на позицията за климатиците, се обърна към новия си опонент и попита:

— Какво общо имат пък почивните дни и празниците?

— Просто има прекалено много почивни дни и празници — обясни вторият. — Щом се зададе почивка, всички скачат по колите и отпрашват нанякъде. Или вземат самолет. И какво мислиш става, като изгори бензинът от колите и самолетите? Става топло.

Преди някой да успее да вземе отношение по въпроса, третият редовен клиент каза:

— На мен пък ми е много интересно как така всички празници се падат в понеделник. Искам да кажа, случайно ли става така, или има някаква конспирация?

Конспирация ли? Хм. Всички се замислиха. Обади се една жена от по-нередовните редовни клиенти, която седеше в периферията на групата:

— Денят на благодарността не е в понеделник, а в четвъртък. Нали все в четвъртък готвя пуйка.

— Но всички останали са в понеделник — настоя третият редовен клиент. — Онези другите, не се сещам сега как се казват.

— Коледа невинаги е в понеделник — усъмни се първият. — Пада се, когато си иска. Помня, че веднъж дори беше в неделя и всички се побъркаха.

В този момент барманът Роло влезе от улицата, облечен с престилката си и загърнат с триметров вълнен шал, макар месец май да бе към края си. Тъкмо бе отминал понеделникът, в който политиците се надяваха хората да са „уважили“ Възпоменателния ден, помните ли този празник? Зърна Дортмундър и каза:

— Ей сегичка ще ти обърна внимание.

— Не се притеснявай.

Роло не изглеждаше притеснен, но все пак отвърна:

— Благодаря.

Мина зад бара, зае обичайното си място и изгуби доста време, за да отмотае шала от врата си.

— Свърших тъмното „Д’Агостино“ — каза и кимна към стекчето бири в ръката си.

— Ясно.

Сега вече Дортмундър насочи цялото си внимание към бара и забеляза, че на задния тезгях се мъдри някаква лъскава машинария — приличаше на кръстоска между касов апарат и телевизор. Само дето на този телевизор даваха някакви разноцветни квадратчета и правоъгълници. Той посочи джаджата с брадичка и попита:

— Това какво е?

— Това ли? — Роло се извърна към машинарията и обмисли отговора си. — Това... — почна гордо да реди тъмната бира до бутилката гренадин — е нов компютризиран касов апарат. Собственикът го инсталира, за да обслужваме по-ефикасно.

— Компютризиран?

— А-ха. Да речем, примерно — заобяснява Роло, — че си поръчал бира. Знам, че не си, но да речем, че си.

— Добре — съгласи се Дортмундър.

— Това, което прави тоя апарат значи — Роло се обърна към машинарията, без да докосва блестящия ѝ екран, — е да запише

поръчката ти в зависимост от това къде ще натисна по екрана.

— Натискаш екрана?

— Натискам го само ако си поръчал бира — отвърна Роло. — Но да речем, че си поръчал.

— Това го схванах — каза Дортмундър.

— Супер. — Роло демонстрира нововъведението, като внимаваше дебелият му пръст да не докосва разноцветните правоъгълничета по екрана. — Натискам „бира“, натискам „наливна“, натискам „петстотин милилитра“ и натискам „продажба“. И поръчката се появява тук долу в жълтия правоъгълник.

— Виждам го.

— И там значи пише — „една наливна бира от петстотин милилитра“. После изкарва надпис: „Натиснете тук за потвърждение или тук за отказ“. Аз натискам „потвърждение“, после натискам „в брой“ и после натискам „продажба“. И се отваря чекмеджето с парите.

— Но чекмеджето с парите е *отворено* — отбеляза Дортмундър.

— Да — съгласи се Роло. — Държа го така, че ми е по-лесно.

На другия край на бара редовните клиенти се опитваха да се сетят какво точно е станало на Деня на примирието^[1].

— Празнуваше се — обади се третият редовен клиент. — Помня го.

Вторият, онзи със силния глас, изимитира диктор:

— Единадесетата минута на единадесетия час на единадесетия ден от единадесетия месец.

— Може би, ако това някога се падне в понеделник, пак ще празнуваме Деня на примирието — предположи третият редовен клиент.

— И какво е станало, като са се подредили всички тези единайсетици? — полюбопитства петият.

— Как какво, свършила е войната — обяви тържествено вторият редовен клиент.

— Коя война?

— Която са водили по онова време.

Досадницата от периферията на редовните клиенти се обади:

— Ами ако е *десетата* минута на единадесетия час на единадесетия ден от единадесетия месец и лейтенантът ти нареди да

си подадеш носа от окопа и да провериш дали германците още са насреща?

— Аз имах такъв лейтенант — отбеляза навъсено третият редовен клиент.

— Наистина ли? — оживи се първият. — И какво стана с него?

— Умря от приятелски огън.

— Значи да разбирам, че ще се срещаш с приятелчетата си в задната стаичка — каза Роло и сложи голям кръгъл поднос за бира с надпис „Рейнголд Биър“ под носа му.

— Да — отвърна Дортмундър, а Роло занарежда върху подноса две тумбести чаши, плитка метална ледарка с кубчета лед и бутилка с мътна кафява течност и етикет „Амстердам Ликър Стор Бърбън — Нашата Собствена Марка“. — Ще дойдат водката, червеното вино, бирата със сол и другият бърбън — добави той, тъй като Роло познаваше клиентите си единствено по питиетата им. — Също и един тип с гръден кош като четирикрилен гардероб и с кльошави ръце и крака. Отзовава на името Честър, но не знам какво пие.

— Ще разбера — увери го Роло. — Още в мига, в който го видя. — Побутна таблата към Дортмундър и го осведоми: — Ти си пръв.

Добре. Това означаваше, че ще седне с лице към вратата.

— Благодаря, Роло — каза Дортмундър и понесе таблата покрай групичката с почивните дни, която в момента обсъждаше дали Денят на будителите не трябва да е „Ден на будителките“, сиреч жените, които ръчкат мъжете си да стават за работа. Излезе от общото помещение и тръгна по коридора с две врати, декорирани с черни метални силуети на мъж и жена и съответните надписи „Правостоящи“ и „Седящи“. Подмина и нашарената е графити с някакъв хакерски код телефонна кабина и влезе в малка четвъртита стая с гол бетонен под. Стените бяха напълно скрити от пластмасови каси със стъклен амбалаж. Останалото пространство бе почти изцяло заето от стара очукана кръгла маса с лекьосан плот, някога зелен, но сега наподобяващ цвета на „Амстердам Ликър Стор Бърбън“. Шест прости дървени стола бяха наврели седалките си под масата.

Дортмундър щракна ключа до вратата и голата крушка с ламаринена яка, повесена само на жица от тавана, освети пейзажа. Светлината бе достатъчна, за да се виждат присъстващите.

Дортмундър обиколи почти цялата стая, за да седне на стола, който гледаше директно към вратата — това бе наградата за първия пристигнал. Пусна бучка лед в едната чаша, добави й доста възмътна кафява течност за компания и зачака хората си.

Що се отнася до Дортмундър, почивните дни бяха просто възможност да си опресниш обзавеждането.

[1] Денят на примирието означава края на Първата световна война на 11.11.1918. — Б.пр. ↑

Беше оставил вратата отворена и това се оказа разумно. Не заради изгледа към отсрещната стена на коридора, изградена в незапомнени времена явно от изстинала лава, вероятно с впримчени в нея малки форми на живот. Не, по-скоро защото отворената врата позволи на следващия пристигнал да влезе.

Иначе нямаше да успее. Ръцете му бяха обременени с халба бира (наливна, половинка) и със стъклена солница с метално капаче, така че щеше да се затрудни да се справи със завъртането на кръглата брава с половин оборот вляво. А всички знаят, че разсипването на сол носи лош късмет, да не говорим за разливането на бира.

Приносителят на тези вещи — грубоват червенокос мъж с лунички по ръцете — изгледа кисело Дортмундър и установи:

— Дошъл си пръв.

— Здравсти, Стан — посрещна го Дортмундър. — Идваш точно навреме.

Стан заобиколи масата и седна от дясната страна на Дортмундър, което означаваше, че все пак ще вижда три четвърти от вратата. Остави бирата и солницата пред себе си и каза:

— Щях да си дойда съвсем навреме. Всичко си измислих както трябва. Знам, че не трябва да пробвам по „Би Кю И“, защото там правят лента за колоездачи...

— На „Би Кю И“? — прекъсна го учудено Дортмундър. — Невъзможно. Дори и най-бавните коли по „Би Кю И“ летят като ракети. И ще пуснат колоездачи по нея?

— *Лента* за колоездачи — поправи го Стан. — Зелените са щастливи, защото имат къде да си карат копелетата, строителите са щастливи, защото ще вършат безсмислена работа за истински пари, а пък ако някой зелен наистина реши да *използва* лентата, ще има още поводи за радост. Както и да е, по „Ван Вик“ също няма смисъл да пробваш, защото там правят надземна линия на метрото...

— Просто не знам какво става с тоя Ню Йорк — въздъхна Дортмундър.

— Не знаеш какво става с тоя Ню Йорк ли? — каза Стан. — Ще ти обясня. Отиваш в някоя антикварна книжарница и гледаш кориците на научнофантастични списания от трийсетте. *Това* става с Ню Йорк. Както и да е, реших, че старите улици още ги бива и че ще хвана право по Флатбуш Авеню, което те води директно в Манхатън. Пускам си значи онази радиостанция, по която предават само новини. Нали ги знаеш, дето казват: „Дайте ни двадесет и две минути и ние ще ви дадем света“. Ами демонстрацията по Флатбуш и Атлантик? Това *не е* ли част от света?

— Демонстрация ли? — учуди се за пореден път Дортмундър.

— Да, на хората, Които искат Лонг Айланд да се отдели от щата Ню Йорк. — Стан го изглежда така, сякаш това не е никаква новина и всеки трябва да го знае.

Преди обаче Дортмундър да успее да зададе първия от няколкото хрумнали му въпроса, влезе Анди Келп — с празни ръце, последван от Честър Фалън, който носеше халба бира като Стан, но без помощна солница.

И двамата бързо огледаха положението със столовете, но Келп се оказа по-чевръст и се шмугна от лявата страна на Дортмундър, което остави изглед към по-малко от половината врата за Честър, който се настани вляво от нето. Келп посегна към чашата си и бърбъна и каза:

— Малкия идва след минутка.

— Къде е? — попита Дортмундър.

— В бара — отвърна Келп. — Спори с някакви хора дали Денят на падналите герои^[1] е национален празник.

— За онзи тип ли говориш? — изненада се Честър. — Той с нас ли е? Не бих спорил с него.

— Споровете с него не продължават дълго — потвърди Дортмундър.

— Някои от хората в бара смятат, че всъщност става въпрос за Деня на спадналите герои, което леко усложнява нещата.

В този момент в стаята влезе мъж с чудовищни размери. По форма приличаше на бронирана кола, но изглеждаше по-застрашителен. В лявата си ръка държеше висока чаша, пълна с

червена течност, а дясната бе допряна до устните му, защото ближеше кокалчетата ѝ. Заряза кокалчетата и огледа заплашително стаята.

— Аз съм *роден* в тази страна.

— Разбира се, че си роден в тази страна, Малкия — съгласи се с него Дортмундър. — Влизай. Това е Честър Фалън. Честър, запознай се с Бълчър. Викаме му Малкия.

— Здравсти — каза Малкия и протегна ръка. Приличаше на пушен бут, но с повече кокалчета. Разкървавени и облизани.

Честър огледа предложеното и попита:

— Удари ли се някъде?

— Аз не се удрям — осведоми го Малкия.

В крайна сметка се здрависаха, Честър примигна, а Малкия затвори вратата и се настани с гръб към нея, без да му пука за нищо.

— Не ни запознаха — обърна се Стан към Честър. — Аз съм шофьорът, Стан Мърч.

Честър го изглежда учудено.

— *Ти* ли си шофьорът? Аз съм шофьорът.

Стан го огледа критично.

— Така ли? А къде ти е солта?

— Сол ли? — отвърна Честър. — Да не би да очакваш залебен път? През май?

— Шофьорите пият бира — обясни Стан. — Като теб, като мен. Но добрият шофьор не трябва да пие *прекалено* много бира, тъй като е добре да знае какво става наоколо, като седне зад волана.

— Така е — съгласи се Честър и повдигна рамене.

— Лошото на бирата обаче — продължи Стан — е, че не изтрайва дълго. Ближеш я, ближеш я и като погледнеш — останала само вода — няма пяна, няма вкус, няма нищо.

— Вярно — съгласи се отново Честър.

Стан вдигна солницата.

— Ето защо от време на време пускаш по няколко зрънца сол — и хоп, пяната се връща, връща се характерът на питието.

След което онагледя обяснението си с няколко зрънца сол в бирата и всички видяха как пяната се вдига.

— Готин трик — каза Честър. — Не е точно шофьорски, но върши работа. Благодаря.

— Няма за какво — увери го Стан и отпи.

— Както и да е — обобщи Дортмундър, — този път ни трябва повече от един шофьор.

— Защо? — попита Стан. — Какво ще свием?

— Коли — отвърна Дортмундър.

— Наистина ли? — въодушеви се Стан.

— Обясни на Стан и Малкия за какво става въпрос — каза Дортмундър на Честър.

И така, Честър им разказа историята и накрая Малкия попита:

— Какво ще кажеш, ако малко понатупаме този Мънро Хол. Така и така ще сме там.

— Нямам абсолютно нищо против — увери го Честър.

— Струва ми се, че даже малко сме позакъснели — забеляза Малкия.

— Сега сме се събрали, за да чуем от Честър какво представлява имението — смени темата Дортмундър. — За да разберем дали можем да го направим.

— Добре, засега ще се придържаме към как ще го направим — съгласи се Стан. — Много ми се ще да видя как Малкия ще понатупа оня тип.

— Това после — продължи Дортмундър. — Честър, кажи сега какво представлява имението.

— Точно там е проблемът — отвърна Честър. — Няма да е лесно. Щеше ми се да е обратното, но не е.

— Просто ни разкажи — подкани го Малкия.

— Естествено — съгласи се Честър. — Значи имението е голямо. Не знам колко декара е, обаче има доста земя, малко гора, различни сгради, пътища. Прилича на малко селце. Всъщност дори си е цяла област.

— Май още малко и ще обяви независимост — подметна Келп.

— Точно така си е — потвърди Честър и продължи с описанието: — Част от него преди е била кравеферма с мандра, конюшните още си стоят, има специални гаражи за колите, има сгради за другите колекции...

— Колекции ли? — прекъсна го Келп.

— Нашият човек е колекционер — обясни Честър. — Не събира само коли. Някои от колекциите си държи в къщата, като например музикалните кутии и часовниците с кукувици, но на други е направил

отделни сгради — примерно макетите на локомотиви и фермерския инвентар от деветнайсети век.

— Задръж малко, Честър — обади се отново Дортмундър. — Така и така ще идем да вземем колите, я кажи с какво да ги натоварим?

— Взе ми думите от устата — подкрепи го Келп. — Нещо малко, ценно, което да се събира на задната седалка или в багажника. Кажи, Честър. Имат ли такива неща?

— Аз не съм колекционер — отвърна Честър. — Нямам представа колко струват нещата там.

— Но ние познаваме хора, които имат — увери го Дортмундър. — Дай ни само списък на колекциите. Не сега, после.

— Става.

— Добре — намеси се Малкия. — Няма значение с какво ще напълним колите, ясно е, че можем да свършим работата. Да речем обаче, че вземем колите, тези шест коли, които смяташ за най-добри, които струват най-много кинти. На кого ще ги шитнем?

— На застрахователите — отвърна мигновено Честър, явно бе разсъждавал по темата.

— И аз така си помислих — съгласи се Дортмундър.

— Те са очевидният клиент.

— Освен това застрахователите няма да се пазарят — добави Келп. — Просто ще искат да минимизират загубите.

— Но си имат приказка с ченгетата — предупреди ги Стан.

— Това го знаем, предвидили сме го — отвърна Келп небрежно. — От друга страна обаче ще си мислят, че е по-добре да ни дадат десет процента, отколкото да платят сто процента на Мънро Хол.

— Двадесет — поправи го Дортмундър.

— Не, Джон — възрази Келп. — Ще трябва да обезщетят собственика напълно.

— Двадесет процента за нас — поясни Дортмундър.

— Мислиш ли? — оживи се Келп. — Дали ще се навият да се изръсят толкова?

— Ако откажат, просто ще вземем най-евтината от шестте, ще я закараме на полето, ще я подпалим и ще звъннем на застрахователите да им кажем да си я приберат — каза Честър. — А, и между другото останалите ще докарат двайсет и пет процента.

— Честър, личи ти, че си сериозен човек — възхити се Дортмундър. — Къде си се учил да преговаряш така?

— Просто гледах Мънро Хол — обясни Честър. — Той ще разиграе празна бутилка от сода на ези-тура с родната си майка и ако загуби, ще я намушка с ножа за хляб.

— Значи остава само да измислим къде да покрием колите, докато преговаряме — заключи Стан.

Малкия не изглеждаше толкова сигурен и каза дълбокомислено:

— Започва да ми прилича на отвличане. Правим една стъпка, после друга, звъним по телефони, договаряме откупа, къде ще оставим стоката, кой ще я прибере...

— Няма проблеми — заяви Дортмундър. — Ще се оправим с това.

Малкия се позамисли над думите му, после изхъмка:

— Може би... Може и да няма проблеми. Но преди това има проблем. — Обърна се към Честър. — Разкажи ни за проблема.

— Охраната — разказа Честър с една дума.

— Там, където има ценности, винаги има охрана — съгласи се Малкия.

— Но откакто избухна скандалът, я засилиха — добави Честър. — Освен нас още сума ти хора са му се наточили на Мънро Хол. Наричат го „парий“. Така че инсталираха около имението ограда с електрически ток. Дълга е километри. Има датчици за движение, прожектори, частни охранители.

— Значи първият въпрос — обобщи Стан — е как да изкараме шест коли от имението, без никой да ни види и чуе.

— Не съвсем — поправи го Честър. — Първият въпрос е как да *влезем* в имението.

— Предавам се — каза Стан. — Как да влезем?

— Никога не съм правил планове — отвърна Честър. — Имам предвид по времето, когато се занимавах с обири. Просто карах колата.

— Тоест казваш, че нямаш представа как ще влезем вътре? — учуди се Стан.

— Стига, Стан — възропта Честър. — Нали каза, че си шофьор? Занимавал ли си се някога с планиране на обири?

— Тази част я оставям на Джон — обясни Стан.

— Умно — съгласи се Честър. — И аз така ще направя.

Всички изгледаха Дортмундър. Той кимна, за да потвърди, че поема бремето, и заключи:

— В такъв случай трябва да огледаме мястото.

Всички го наблюдаваха очаквателно, наблюдаваха го и чакаха.

— Добре де — каза Дортмундър. — Първата задача е да откраднем кола.

[1] Празник в САЩ, 30 май — Б.пр. ↑

6

Убиваха скуката от дългите часове чакане в малкия кафяв форд, като пееха профсъюзния химн:

*Ний ви водим все напред!
Ний ще сложиме нещата в ред!
Ний заплатите ви ще осигурим С ФОСФОР
Ний ще победим!*

Точно на това място Мак спря да пее и каза:

— Ето го пак хийлито.

Понеже седеше отзад, негова работа беше да наблюдава строго охранявания вход на имението на Мънро Хол, простряло се зад тях.

— Ох, пак се почва — обади се заклетият песимист Бъди, но все пак запали форда.

— Сигурно е само жена му — предположи Ейс от предната седалка до шофьора.

— Така е — потвърди Мак, защото забеляза развятата руса коса.

Хийлито излезе на пътя и се насочи към тях, като постепенно набираше скорост. Вратата на имението зад него се затвори.

— Да я проследим — обади се Ейс.

— Пак ли? — изръмжа недоволно Бъди. — Няма смисъл.

— Може да се крие в колата — предположи Ейс.

— В двуместен кабриолет? — изсумтя Бъди. — Къде ще се скрие? Освен това никога досега не го е правил.

Хийлито профуча покрай тях и продължи да набира скорост. Бъди се оказа прав. Колата бе толкова малка и открита, че успяха да забележат кафявата велурена дамска чанта на лявата седалка до жената. Хийлито бе британска кола, поради което шофьорът седеше отдясно. Прекрасна кола — малка и спретната, изглеждаше чистак нова въпреки петдесетте си години. Беше без покрив, с широко

правоъгълно предно стъкло, леко затъмнено и обточено с хромирани лайстни. Леко повдигнатият преден капак наподобяваше чип нос, а под него бе бляскавата решетка, оформена като ирландска арфа. Корпусът бе кремавобял с цвят на висококачествен порцелан, а калниците, изнесени встрани от купето, приличаха на два делфина, извили гръб за скок над вълните. Всичко това в комплект с прекрасната дългокоса блондинка зад волана, стрелкащо се из тучните зелени поля на Пенсилвания в първия ден на юни, караше човек да се радва, че съществува еволюция.

Мак, Бъди и Ейс бяха наблюдавали сцената доста пъти, всъщност прекалено много пъти. Онова, което жадуваха да видят, но все още напразно, бе собственикът на колата, самият Мънро Хол, който излиза от имението и се отправя да срещне съдбата си.

Жена му се появяваше веднъж-дваж седмично, обикновено с хийлито, макар понякога да избираше и други коли, като например ламборгини „Миура“ от 1967 или морган „Плюс 4“ от 1955. Караше на пръв поглед безцелно по второкласните селски пътища около имението.

Мак, Бъди и Ейс вече бяха обсъждали дали тези разходки наистина са безцелни и имат задачата просто да разнообразят живота на една отегчена жена, затворена в златна клетка с размерите на остров Каталина, или в крайна сметка са посветени на някаква специална мисия. Засега бяха успели да установят, че жената никога не спира по време на обиколките, не се среща с никого и прекарва около час — час и нещо в колата, преди да се прибере в имението на Мънро Хол.

Знаеха само толкова. За нещастие то не бе всичко. Понякога, по време на пътешествията, жената избираше дълъг прав участък без коли и натискаше газта до дупка, явно просто за забавление. Фордът внезапно оставаше сам на пътя, оглеждаше се безпомощно и преследването приключваше. След едно подобно изпълнение Ейс нарече колата „костенурка“, а собственикът на форда, Бъди, се обиди и отказа да преглътне обидата дори когато Мак изтъкна, че в баснята костенурката все пак печели надбягването.

Трябваше да се направи нещо. Обсаждаха имението на Хол вече седмици, дори месеци, но единственото, с което можеха да се похвалят, бяха епизодичните състезания с госпожата. Можеха да продължат с обсадните действия, докато не им свършат парите от застраховките

срещу безработица, което щеше да се случи само след две-три седмици. Трябваше да се направи нещо.

Караха по селския път след жената на Хол, като спазваха дистанция от бляскавото хийли. Днес жената се движеше спокойно и засега не бе натиснала газта, за да изчезне яко дим зад някоя височинка.

— Слушайте, трябва да направим нещо — каза Мак.

— Знаем — отвърна Ейс.

— Добре — съгласи се Мак. — Какво ще кажете да я отвлечем?

— Няма да плати. — Ейс поклати глава.

— Но тя му е жена.

— Няма да плати — повтори Ейс. — Познаваш го не по-зле от нас и знаеш, че няма да плати. Можем да му прашаваме пръстите й един по един всеки ден и пак няма да плати.

Мак направи погнусена гримаса.

— Аз не мога да му прашам пръстите й.

— Аз също не мога — съгласи се Ейс. — Дори и да можехме да постигнем нещо така. Просто давам пример.

— Освен това — включи се Бъди, който направляваше колата по завоите, следваше хийлито предпазливо, колкото да не го изпусне от поглед, и от време на време поглеждаше в огледалото — ние имаме работа с него. Така се разбрахме още в началото.

— Никой не си е мислил, че ще се мотаем толкова време — отбеляза Мак.

— Така е — потвърди Ейс. — Мислехме, че все някога ще си покаже носа навън.

— По списанията постоянно публикуваха негови снимки — добави Мак. — Как ходи на опера, участва в благотворителни прояви...

— Ха! — възкликна Бъди.

— Кой да ти предполага — продължи мисълта си Мак, — че внезапно ще реши да стане отшелник.

— Всичко идва от журналистите — обясни Ейс. — В последно време имиджът му не е добър, а лош, затова го е страх да си покаже носа навън.

— Не знам — въздъхна Мак. — Не искам да се отказвам, но какво, по дяволите, правим тук?

— Не го правим само за нас — напомни Ейс. — Правим го за всички колеги.

— Чакайте малко — обади се Бъди. — Хайде, госпожо, спри и после тръгни.

Хийлито пред тях бе стигнало празно кръстовище на два малки пътя в средата на пустош от зелени Поля. Наоколо нямаше нито къщи, нито каквито и да било други постройки. По техния път имаше знак „стоп“ и хийлито спря на него, но сега като че ли отказваше да продължи.

Бъди намали, защото не искаше да се приближава прекалено много, не искаше жената отпред да забележи форда и евентуално някога да се сети за него. Освен това гледаше и в огледалото за обратно виждане.

— Един идва зад мен, така че не мога да карам съвсем бавно — обясни Бъди.

Отпред една цистерна бавно се изтътрузи по пътя с предимство и това обясни защо хийлито се мотае. Щом цистерната мина, жената натисна педала, стрелна се през кръстовището и изчезна зад близкия завой. Бъди ускори до знака, натисна рязко спирачки и фордът подскочи на място. Ейс се люшна напред и почти се блъсна в таблото. Една черна лимузина пресече кръстовището след цистерната, също много бавно.

Е, не съвсем. Не *пресече* кръстовището. Навлезе в него, спря и го блокира.

— Това пък сега какво е? — възкликна Бъди и натисна клаксона. — Хайде, глупако, размърдай се!

Ейс се извъртя и погледна през задното стъкло покрай Мак.

— Какво става?

Мак също се извърна. Зад тях стоеше огромен черен линкълн „Навигейтър“ — най-кръвожадният обитател на пътищата. Минотавърът на автомобилната индустрия. Двете му задни врати зееха отворени и по един мъж с костюм и вратовръзка слизаше от всяка. И двамата мъже носеха слънчеви очила, бяха високи и стройни и изглеждаха към четирийсетте.

— Божичко милостиви! — изплаши се Мак.

— По дяволите! — извика Бъди. — Хванаха ни в капан!

— Прекалено много следихме жената — реши Мак, без да откъсва очи от двамата мъже, които бавно и спокойно се приближаваха към тях.

— Заклучи вратите — обади се Ейс.

— О, я стига — отвърна Бъди. — Вече няма смисъл. — Вместо това свали прозореца.

Двамата мъже вече бяха дошли. Онзи от страната на Бъди сложи ръка на покрива на форда, наведе се и каза усмихнато:

— Добър ден.

— Добър ден — съгласи се Бъди.

— Решихме, че може би ще искате да обединим сили — каза мъжът. Другият, от страната на Ейс, се усмихна на своя човек, който го зяпаше през стъклото на заключената си врата.

„Значи — помисли Мак — тези не са от охраната на имението. Дошли са за нещо друго“.

— Да обединим сили ли? — отвърна Бъди. — Какво искате да кажете? Какви сили?

— Ами — обясни мъжът — имаме стратегия, насочена срещу Мънро Хол, която, изглежда, не ни носи успех. Предполагам, че и вие, господа, сте намислили нещо, свързано с Мънро Хол, което също не се получава.

— Мънро кой? — попита Бъди.

Мъжът се усмихна любезно, поне това трябваше да му се признае, и продължи:

— Вие тримата дебнете покрай имението на Хол от седмици. Имаме достатъчно ваши снимки, за да запълним стената на всеки полицейски участък. Проверихме номера на колата ви, така че добре знаем кой сте *вие*, господин Алфред Мийдъл, за приятелите Бъди, и можем с голяма доза сигурност да предположим кои са приятелите ви. Бивши колеги. Госпожа Хол няма да направи нищо любопитно, както обикновено. В лимузината имаме доста удобни седалки, така че предлагам да се преместите при нас, да се разположим удобно и да обсъдим положението.

— Какво положение? — продължи да се прави на ударен Бъди.

— Май трябва да послушаме господина — обади се Мак. Той нямаше представа кои са тези, но му приличаха на хора, които могат да се окажат липсващата им брънка.

— Положението, в което обединяваме възможностите си — отвърна мъжът. Огледа форда и отново се усмихна, но този път снизходително. — Струва ми се, че ние разполагаме с повече възможности от вас. Приятелят ви на задната седалка е прав. Трябва да ме послушате. Защо не оставите колата си тук встрани и не дойдете да се насладите на удобните седалки в лимузината?

Алисия не забеляза веднага липсата на форда. Толкова бе свикнала с изображението му в огледалото, с дискретното присъствие на почетно разстояние зад нея, подобно на дворцов прислужник, че вече не му обръщаше внимание. Ето защо мина известно време, преди да установи, че не го вижда. Фордът се бе изпарил като призрак.

Дали най-накрая не се бяха отказали? Не й се вярваше. Бяха страстно отдадени на заниманието си и я следваха навсякъде, освен в дните, в които ги водеше до някое отдалечено кътче, за да настъпи газта и да ги остави сами в нищото, просто за удоволствие. През останалото време бяха неотлъчно зад нея като старото куче Трей.

Всъщност в нейните очи те бяха Тримата глупаци — трима яки мъже, натъпкани в малък кафяв форд. В началото на обсадата — макар и доста несполучливо, заниманието вероятно трябваше да бъде окачествено като „обсада“ — всичките носеха колосани ризи като сватбари, но със затоплянето на времето минаха на тениски с надписи. Така и не й се удаде възможност да огледа добре надписите, но подозираше, че са посветени предимно на бирата.

Сигурно ги бе изгубила на кръстовището. Там трябваше да е. Наложил се да изчака, докато мине цистерната, но после успя да се шмугне през пресечката преди безвкусната дълга лимузина. Какво ли търсеше пък това *нещо* тук из пустошта?

Сигурно я бяха изпуснали заради лимузината. Един Господ знае колко време трябва на подобна кола да мине през кръстовище и когато Тримата глупаци най-сетне бяха пресекли, хийлито бе изчезнало. Колко жалко.

Е, така или иначе разходката за днес май й стигаше, така че защо да не се върне по същия път и да не провери какво става на кръстовището? Нямаше ли да е забавно, ако Глупаците бяха още там и се оглеждаха безпомощно, все едно са се изгубили и не знаят накъде да поемат? Можеше да мине бавно покрай тях и да се престори, че не ги забелязва, но да им даде достатъчно време да обърнат и пак да й се

лепнат. Разбира се, че нямаше да са там, но ѝ бе забавно да си мисли за това, пък и защо да не се върне по същия път, просто за всеки случай?

Алисия вече познаваше всички пътища в околността като петте си пръста, както навремето знаеше Медисън Авеню, така че не ѝ се наложи да прави обратен завой. Вляво тук, после още един ляв завой и така нататък. Докато се усети, отново ще е на кръстовището, а после, пак докато се усети, ще си е у дома, у дома, тра-ла-ла.

У дома. Сега там не бе чак толкова забавно. Ако не бяха проклетите забрани за пътуване, наложени на Мънро, имаше толкова приятни местенца, на които можеха да идат. Е, разбира се, нямаше как да се срещат със старите приятели, но все пак щяха да си изкарат чудесно. Мънро можеше да си пусне брада и да си измисли друго име. Каквото и да е. В края на краищата Мънро Хол бездруго си беше тъпо име. Алисия винаги бе смятала, че е по-подходящо за студентско общежитие.

Тя, разбира се, можеше да тръгне на пътешествие и да иде където си поиска. Можеше дори, да навести старите им приятели, които щяха да ѝ съчувстват, да я врънкат да им разказва клюки, да я засипват с лицемерното си съпричастие и да я възхваляват, че е зарязала „чудовището“, но тя не *искаше* да тръгва сама. Не искаше да напуска Мънро.

Да, това бе причината. За нещастие, обичаше Мънро. Освен това той я бе прикрил, което бе много мило от негова страна. В щастливите дни, през които източваха „Сомнитех“, Алисия бе доброволен, дори ревностен съучастник в заговора. Благодарение на опита си в рекламния бизнес помогна да излъскат имиджа, да отклонят вниманието, да пратят всички за зелен хайвер. Фирмените доклади, поне най-лъжливите от тях, бяха писани предимно от нея.

И въпреки това Мънро нито веднъж не я посочи с пръст, въпреки родилните мъки, през които мина. Да, вярно, че обвиняването ѝ нямаше да му донесе абсолютно никаква полза, но това очевидно бе един от случаите, в които бедата няма нужда от компания, и Мънро стоически понесе тежестта на бремето сам.

Заслужаваше подкрепата ѝ дори само за това. Но дори и без нея Алисия го обичаше и това бе факт. Знаеше всичките му недостатъци. Знаеше, че е егоист, инфантилен и безсърдечно чудовище, просто защото той с безгранична искреност ѝ позволи да надникне до дъното

на черното му сърце. Знаеше също обаче, че тя е единственото цветно петно в околния свят, което Мънро е в състояние да забележи.

Мънро ѝ бе дал цялата любов, на която бе способен. Беше я направил богата и щастлива. Все още бяха богати и тя се надяваше, че някой ден отново ще са щастливи. И ще излязат от имението. О, Боже, само веднъж да излязат...

Кръстовището. Алисия наближи от другата страна и намали, за да се огледа, но с изненада установи, че фордът е паркиран край пътя, ей там, отгатък пресечката. Божичко милостиви, нима бяха чак толкова смотани?

Зад форда се виждаше друго возило — черен линкълн „Навигейтър“. Приличаше на голяма риба, приближила изотзад с раззината паст малко рибе. *Тази* кола я виждаше за пръв път.

Нямаше желаещи да минат по главния път. Алисия бавно мина през кръстовището и откровено се вторачи във форда. Фактът, че вътре няма никой, я озадачи още повече. Прозорецът на шофьора зееше отворен.

Линкълнът бе зает от униформен шофьор, който четеше „Харпърс“. Не откъсна вниманието си от списанието, за да я огледа.

В цялата тази работа имаше нещо странно. Алисия даде газ, изгледа намръщено в огледалото смаяващите се форд и линкълн и изчезна зад следващия завой.

Какво ли ставаше?

Марк Стърлинг огледа триото от форда, настанено на задната седалка на лимузината. Заприличаха му на трите маймуни — „не съм видял, не съм чул, не съм казал“. Той и съдружникът му Оз седяха с гръб към шофьора, от който ги отделяше дебело звукоизолиращо стъкло.

В гостите им нямаше нищо забележително. Годиците, прекарани в работа в завода, с единствено развлечение боулинг през уикенда, бяха оставили отпечатък върху меките им тантурести тела и кръглите затыпели лица. Тениските им бяха подвижна реклама на „Милър Лайт“, „Бъд“ и футболния отбор „Филадельфия Игълс“. На пръв поглед не приличаха на хора, които един наистина сериозен съзаклятник би искал да привлече в редиците си.

Е, така или иначе идеята бе на Марк, а Оз от самото начало даваше на заден и се опитваше да я отблъсне. И сега бе дошъл моментът на истината, скокът в празното пространство, завъртането на рулетката.

— Ами да започваме — отвори уста Марк и се усмихна аристократично на триото насреща с надеждата да го предразположи, макар че гостите им сигурно щяха да са по-предразположени, ако се редяха на опашка пред газова камера, а хората около тях крещяха на немски. — Редно е първо да се запознаем — продължи той и направи елегантен жест към Мийдъл. — Е, Бъди, теб вече те представихме. Мога да те наричам Бъди, нали? Май не използваш често името Алфред.

— Не много често — призна Мийдъл. Той седеше в средата, на мястото на маймунката „не съм чул“, и може би заради това мигаше на парцали.

Време беше да продължи процедурата.

— Аз съм Марк Стърлинг. Приятелите ми викат Марк и се надявам скоро и вие да се присъедините към този кръг. Това тук е Озбърн Фолк, когото и приятелите, и враговете наричат Оз.

— Враговете ме наричат господин Оз — уточни Оз.

— Да, разбира се — съгласи се Марк и озари скулата на Оз с усмивка на професионален парламентър. — Ако искаш, Бъди, представи ни приятелите си — продължи той и разпери гостоприемно ръце, — пък било то и само по прякор. Това определено ще ни помогне да направим следващата стъпка.

— Аз съм Мак — обади се човекът отляво на Бъди, който трябваше да е „не съм видял“ — или „не виждам“?

Бъди се извърна и изгледа в профил другия си приятел, който приличаше на човек, попаднал в ято кръвожадни комари, които заплашват да го оглозгат до кости, но е решен да не издаде и звук.

— Какво, да не искаш *аз да те* представя? — попита го Бъди.

— Нямам представа какво става — изплака „не казвам“. — Какво правим тук?

— В момента се запознаваме — осведоми го изключително любезно Марк. — Ако ли пък питате какво правим тук в по-широкия смисъл на думата, мисля, че сме се събрали в това кътче на света, водени от желанието си да отмъстим на един определен господин, поточно на Мънро Хол.

Мак го изгледа недоверчиво.

— Вие не сте работили за Хол.

Ааа, така значи. Бъди кара колата, но Мак е неформалният лидер. Марк се сети, че точно Мак се беше обадил от задната седалка: „Май трябва да послушаме господина“. Ето защо Марк се обърна към него по-директно и отвърна:

— Да, в интерес на истината не сме работили за Мънро Хол. Слава богу, това поне си го спестихме. От друга страна обаче инвестирахме в „Сомнитех“.

Оз, отляво на Марк, издаде онова „гrrr“, както правеше, когато е на път да изгуби партия тенис. Марк го потупа по леко потрепващото коляно и продължи:

— Разпънахме стана си пред имението на Хол точно с идеята по един или друг начин да бъдем овъзмездени за претърпените загуби.

— Ние също — обади се Бъди.

— И *вие* ли сте инвестирали? — изненада се Марк.

— Всичко — осведоми го Бъди. — Застраховки „живот“. Здравни застраховки. И пенсионни.

Аа, онези неща. Те в крайна сметка нямаха почти никакво значение в големия житейски кръговрат, но Марк си отбеляза, че Бъди и приятелите му може би ги ценят повече, отколкото всъщност струват. Емоционална стойност и така нататък. Постара се да вложи възможно най-голяма доза съчувствие в следващата си реплика:

— Ето, значи сме в подобно положение.

— Аз съм Ейс — каза внезапно „не казвам“, изправи се на седалката като глътнал бастун и сбърчи намусено вежди насреща му.

Марк отвърна с усмивка:

— Приятно ми е да се запознаем, Ейс. Искаш ли да добавиш нещо?

— Откъде да знаем, че не си ченге? — попита Ейс.

Взетата под наем също като линкълна за повече представителност лимузина взе един завой с обратен вираж. Пейзажът бе доволно еднообразен, сякаш за да не отвлича вниманието на разговарящите в колата. Марк надяна най-искрената си и момчешка усмивка и каза:

— Всичко, което мога да кажа, Ейс, е, че никой никога през живота ми не ме е бъркал с полицаи.

— Ейс, тези хора не са ченгета — включи се Мак. — Те са рискови капиталисти, нали така им викаха? — Повдигна рунтавите си вежди почти към Марк и добави: — Прав ли съм?

— Отлично, Мак — похвали го Марк. — Да, ние сме професионални инвеститори, макар и на много ниско ниво в сравнение с някои от имената, които четете по вестниците. Имаме своите възходи и падения, като например доста добра печалба от производството на чистачки на задното стъкло на определен джип и неприятна загуба от производството на негорими гирлянди за коледна елха във всякакви разцветки, освен зелено...

Оз отново изръмжа и Марк, елегантно прекрати обясненията.

— Трябва да кажем — продължи той, — че на никоя фирма не сме вярвали повече, отколкото на „Сомнитех“, нито пък сме имали доверие на човек повече, отколкото на онова сладкодумно копеле Мънро Хол. О, да, Оз, знам. Опасявам се, че в този случай малко се надскочихме, така че в момента фирмата ни е срината до основи.

— Лошо — отбеляза Бъди, макар в тона му да не личеше особено съчувствие.

— Да, лошо е — съгласи се Марк. — Двамата с Оз в момента живеем при роднини, което си е неприятно стечение на обстоятелствата откъдето и да го погледнеш. Всички знаят, че за да направиш пари, трябва да започнеш с капитал, а онова, което ни липсва в момента, е точно капитал. Преди да понесем съкрушителния удар вече бяхме изчерпали всички възможни източници за финансиране — както институционални, така и семейни. Мънро Хол ни насърчаваше да инвестираме в „Сомнитех“ много след като самият той вече го е източвал. Да, Оз — каза Марк и отново потупа подскачащото коляно на съдружника си. — Единствената останала ни възможност — продължи той към триото — да възстановим загубите си е като спипаме Мънро Хол... да, Оз, за гърлото. С така набавения капитал ще финансираме няколко твърде изгодни начинания, за които имаме информация. Надявам се разбирате, че не можем да я споделим с вас.

Оз заговори за пръв път. Очевидно бушуващите в него чувства по някакъв начин напиреха да излязат през гърлото, защото гласът му прозвуча доста дрезгаво и разтреперано:

— На вас може и да ви е достатъчно просто да го пребиете това копеле, но ние искаме от него да прелее малко кръв във вените ни.

— Да го пребием ли? — попита Мак.

Оу. Нима бяха сбъркали с тези тримата?

— С Оз ви наблюдаваме вече доста време — отново взе думата Марк — и предположихме, че планът ви цели простичко физическо отмъщение. Излъгали ли сме се?

— Зависи — отвърна Мак, който малко късно реши да стане потаен.

— Знам, че наоколо се навъртат и други с подобни идеи в главите — осведоми ги Марк. — Например има един тип, който седи във фойето на хотел „Либърти Бел“ в Донгенайд с конски камшик в ръка, и разправя на всеки желаещ да го изслуша, че е бивш акционер, изгубил всичко, и че възнамерява да напердаши Мънро Хол с камшика. Нямам представа как възнамерява да напердаши Хол, като си стои във фойето на хотел „Либърти Бел“ в Донгенайд, но още кисне там.

— Обаче да не го убие — обади се отново Оз. — Имам предвид вас тримата. Не искам да го убиваме. Не и преди да снесе златното яйце.

Мак се обърна към Марк:

— Каза на Ейс, че никой досега не те е вземал за ченге. Според теб колко хора биха ни сбъркали с убийци?

— Разбрах — отвърна Марк. — От друга страна обаче предполагам, че не висите около имението, за да дишате чист въздух, нали? Сигурно имате някакъв план. Добре, ще направим така — аз ви разкривам нашия, а вие ми казвате вашия, става ли?

Тримата се спогледаха, после Бъди и Ейс погледнаха Мак, а той изгледа Марк и попита:

— Вие ли ще разказвате първи?

— Да, така предложих — съгласи се Марк. — Можем да започваме, ако нямате нищо против.

— Давайте.

Тримата мъже от форда се настаниха удобно на седалката и се приготвиха да чуят историята.

— Мънро Хол — започна Марк — не е източил жизнените сокове на голяма процъфтяваща корпорация заради притесненото си положение. Направил го е поради прекомерна алчност. В интерес на истината Мънро Хол е роден в богатство, както и баща му преди него, а също и бащата на баща му. Нещо повече, Мънро Хол продължава да си е богат въпреки разрухата, която причини около себе си. Някои от роднините, послушали съвета му, вече не разполагат с парите, които са смятали за даденост, но самият той продължава да клечи върху планина от злато.

— И ние искаме късче от нея — заяви Бъди.

— Добре — похвали го Марк. — Винаги е добре, когато партньорите имат обща цел. *Нашият* план разчита на офшорното състояние на Мънро Хол, което е непокътнато от федералните прокурори и недосегаемо за американските съдилища.

— Офшорно състояние ли? — прекъсна го Мак. — Какво е това?

— Банкови сметки, недвижими имоти, държавни ценни книжа, въобще всякакви активи извън юрисдикцията на американските закони. — Марк махна към затъмнените стъкла на лимузината и добави: — Сигурно сте чували, че подобни места се наричат „данъчен рай“.

— На такива места диктаторите крият заграбеното, преди да ги свалят от власт — допълни Мак. — В анонимни банкови сметки.

— Точно така, в анонимни банкови сметки. Невъзможни са за проследяване, не можеш да ги източиш, не можеш дори да докажеш, че съществуват.

— Не и ако сграбчим Мънро Хол за гърлото — изхриптя Оз.

— Да, това е идеята — съгласи се Марк. — Знаем как работят подобни парични инструменти. В момента, в който стиснем Мънро за гърлото, можем да го принудим да нареди неотменяеми: банкови преводи от *неговите* сметки към *нашите*.

— В мига, в който влезе в банка... — Мак поклати глава.

— Няма банки — поправи го Марк. — Всъщност няма да му се налага да ходи никъде. В наши дни най-доброто банкиране е по интернет.

— Как така по интернет? — попита неразбиращо Бъди. — Искате да му хакнем банковите сметки ли?

— Определено не — отвърна Марк. — Точно затова ни е необходимо физическото присъствие на Мънро Хол. Както сигурно сте забелязали, съдружникът ми Оз е доста избухлива личност, така че със сигурност ще успее да убеди Мънро сам да нареди превода на парите. В крайна сметка той отлично знае паролите си, идентификационните кодове и кои пари в коя сметка са.

— Искате да кажете, че ще му запари под задника — констатира Мак.

— Обмисляли сме и този начин на действие — съгласи се Марк, — но трудно ще обясним случаен пожар през юни. Има и други средства. Мънро познава Оз и знае на какво е способен. — Триото от форда огледа подозрително Оз и се опита да прецени на какво точно е способен, но Марк не им даде много време за размисъл. — Сега е ваш ред да разказвате.

Те отново се спогледаха.

— Да им кажем ли? — попита приятелите си Ейс. — Те са двама, така че ако искат да ни изпеят, могат да си бъдат свидетели един на друг.

— Ние пък сме трима — изтъкна Мак — и също можем да ги изпеем. Защо ни е да го правим?

Ейс се намръщи и затърси подходящ отговор, но Бъди поклати глава и каза:

— Хайде, Мак, казвай им, какво толкова.

— Добре — отвърна Мак и се обърна към Марк и Оз. — Искаме да вземем откуп за него.

— Откуп ли? — Марк се замисли. — Тоест искате да го отвлечете, така ли?

— Почти. — Мак кимна към приятелите си. — Всички ние сме членове на ФОСФОР и...

— Извинявайте, на какво сте членове?

— Така се казва профсъюзът ни — обясни Мак. — Две хиляди и седемстотин профсъюзни членове само от ФОСФОР изгубиха всичко заради аферата „Сомнитех“. Идеята е да го хванем и да поискаме откуп за него, но всъщност парите не са за нас. Парите ще идат в профсъюза.

— Десет милиона — допълни Бъди.

— Това прави малко над три бона за всеки профсъюзен член — прецени Мак.

— От неговия джоб — в нашите — включи се и Ейс.

— Знам, че на вас три бона може и да не ви се струват много — продължи Мак, — но на нашите профсъюзни членове ще са им от полза, а и това, ще е нещо като символ. Справедливостта ще възтържествува.

— Това е достойно за уважение — каза Марк и бе искрен. — Признавам, че доста ме изненадваш, Мак. Не очаквах такава самоотверженост. Чувствам се засрамен. Опасявам се обаче, че в плана ви има някои проблемни моменти.

— Да — потвърди Мак. — Не можем да се докопаме до Мънро Хол.

— Не е само това — отбеляза Марк.

Оз направи едно от редките си включвания и каза:

— Кой ще плати за това копеле? И не говоря за десет милиона, а за най-обикновена десетачка. Кой ще се изръси за него?

— Жена му — отвърна Мак.

— Възможно е да си прав за това, Мак — допусна Марк, — но ако тя наистина се съгласи да плати, ще е единствената.

— Един ни стига — каза Мак. — Стига да плати.

— Съмнявам се обаче — възрази Марк. — Откъде ще събере пари жена му, за да плати откупа? От имуществото на съпруга си.

— Точно това е идеята — потвърди Ейс.

— Но — продължи да развива мисълта си Марк, — ако Алисия Хол, така се казва съпругата, протегне ръка към наличното имущество, на Мънро Хол, ако изтегли десет милиона долара от която и да е от сметките му и ги внесе в страната, съдът ще ѝ ги отнеме много преди тя да успее да ги предаде на вас и на... профсъюза ви.

— ФОСФОР — подсказва услужливо Мак.

— Да, на ФОСФОР — съгласи се Марк. — Парите ще стигнат до Алисия Хол, ако тя поиска да ги изтегли, но никога няма да минат *през* нея. Нашата идея има много по-добри шансове за успех.

— Тогава защо толкова настоявахте да говорим? — зачуди се Мак. — Щом така и така сте си опекли работата.

— Защото — поясни Марк — макар и да имаме *шансове* за успех, с каквито вие не разполагате, все още не успяваме да ги материализираме. Но ако трима здрави, надарени, изобретателни и, ако мога да се изразя така, благородни мъже като вас обединят силите си с нашите, може би успехът бързо ще ни споходи.

— Още десет милиона за вас — изсумтя Оз.

— Точно така — потвърди Марк. — След като така или иначе ще бръкнем в офшорните сметки на Мънро, няма причина да не хвърлим няколко пачки в касата на, тъ, аа, вашия профсъюз.

— ФОСФОР — каза Мак.

— Абсолютно.

— Напоследък си мислехме — сподели Мак, — че може би следващата ни стъпка трябва да е директно да влезем в проклетото имение и направо да го хванем.

Марк обърна широката си усмивка към Оз, който като че ли също се позасмя.

— Ето, виждате ли? — установи Марк. — Великите умове наистина разсъждават по един и същ начин.

Анди Келп вярваше на лекарите. Не толкова на медицинските им познания, макар че някои от тях бяха много добри в това, колкото на избора им на автомобили. По негово мнение, ако се довериш на преценката на лекар, който е избирал кола за себе си, няма как да допуснеш голяма грешка.

Лекарите например издълбоко познават разликата между удобството и болката, така че е малко вероятно да си изберат кола с лошо изработена предна седалка или глупаво проектиран волан, или със съединител, от който след сто километра те заболява кракът. Освен това лекарите явно постоянно носят в главата си натуралистична картина от последствията, причинени от сблъскване на твърди тела, движещи се с висока скорост, така че се ориентират към продукти, които (а) предотвратяват инциденти, когато това е възможно, и (б) ги преживяват, ако се наложи. Ето защо, когато му се налагаше да си избира превозно средство из улиците и паркингите на Ню Йорк, Анди Келп винаги се оглеждаше за лепенка с надпис „лекар“ на предното стъкло.

Днес обаче Келп имаше още един критерий за избора си. Трябваше му не само лекарска кола, а лекарска кола с големи размери. Не защото възнамеряваше да вози петима души в нея, а защото един от пътниците щеше да е Малкия.

На сутринта след срещата в „Оу Джей“ Анди Келп навести покрайнините на паркинга на международното летище „Кенеди“, който предлагаше почти стопроцентова гаранция, че ако откриеш кола без прах по нея, ще ѝ се радваш поне няколко дни. С огромно задоволство отбеляза присъствието на един буик „Роудмастър Естейт“, седем-осем годишен, който си бе антика от деня, в който моделът бе излязъл от завода. Возилото приличаше по-скоро на бус за деветима, но капацитетът му бе достатъчен не само да приюти цял отбор по боулинг, но и да му предостави достатъчно място за тренировки. Най-

хубавото от всичко бе предното му стъкло и по-точно долният десен ъгъл, в който гордо се мъдреше лепенка с надпис „Лекар“. Да!

Внушителното превозно средство бе с цвят, който не се среща в природата и почти никъде другаде, освен като декорация на определени стоки, произведени в Детройт. Беше бляскав металик, но не резедав, нито пък златист, нито сребрист, не бе и бледоморав, а с една идея по-изумруден. Цветът бе достоен обект за описание от страна на дегустатор, който опитва непознато досега вино и се опитва да формулира качествата му така, че да го впишат в менюто на изискан ресторант. От гледна точка на Келп обаче основното предимство на буика не бе цветът, а липсата на прах поне отвън.

Просто невероятно е колко много хора отказват да разнасят със себе си билетите за паркинг и предпочитат да ги „скрият“ зад сенника на шофьорското място. Дори някои лекари страдат от този недостатък. Келп с удоволствие плати таксата за два дни престой и отвърна на учудения поглед на пазача с думите:

— Спешен случай в болницата.

— Ооо, лошо.

Анди Келп прибра рестото и хвана магистралата „Вин Вик“ към града. Когато се наложи да изчака спирането на движението заради строежа на надземната линия на метрото, звънна на хората си да им каже:

— Пътувам. — Кое то не бе съвсем така.

И все пак не прекараха чак толкова дълго време в чакане на пресечката на Девето авеню и Тридесет и седма улица. Келп паркира буика на тротоара пред тях и почти веднага определиха местата за пътуването. Честър и Стан, разбира се, се настаниха на предната седалка до него, тъй като бяха шофьори, а и Честър единствен знаеше пътя до имението. Малкия, естествено, зае задната седалка. *Цялата* задна седалка. Дортмундър, на свой ред, трябваше да отвори задната врата и да изпълзи до резервната седалка в багажника. Щеше да се вози с гръб към посоката на движение, сякаш не е достоен да дели купето с останалите.

— Много ли ме чакахте? — попита Келп, след като, всички се настаниха и затвориха вратите.

— Почакахме, да — избоботи Малкия зад него.

— Махнаха на двама истински лекари да спрат — издаде ги Честър, който бе настанен между Келп и Стан. — Мисля, че единият възнамерява да ни пусне сметка.

— Ще обжалваме пред Върховния съд — отвърна Келп и подкара през тунела „Линкълн“ и през цял Ню Джързи, без дори да го удостои с поглед. Не обърна внимание и на половината от Пенсилвания.

— Ето го — обади се Честър.

— Кое? — попита Келп.

— Имението. Земята на Хол започва оттук.

— Спри — нареди Малкия. — Трябва да хвърлим едно око.

— Да — съгласи се Дортмундър от багажника.

Намираха се на сравнително прав селски път, който вървеше между ниски хълмове, някои залесени, а други с обработваема земя. Участъкът около тях бе залесен. От дясната страна на пътя мястото бе достатъчно широко, за да спре кола, но зад уширението се издигаше стара каменна стена, която предполагаше, че преди време земята е била обработваема или поне населена. Зад стената се виждаше млада гора с високи хилави дървета и къпинаци под тях.

— Това е — обясни Честър. — Главният вход — всъщност единственият вход — е на два-три километра по-нататък.

Келп се взря в гората зад Честър и Стан и попита:

— А откъде почват да го охраняват? От входа ли?

— Не, оттук — каза Честър. — Не точно от самия път, а ей там, на няколко метра зад стената. Стан, ще отвориш ли малко прозореца?

Стан, който седеше от дясната му страна, свали прозореца на буика и установи:

— Нищо не виждам.

— Да, жиците не се виждат — съгласи се Честър, — но можеш да видиш металните колове, на които са опънати. — Посочи покрай носа на Стан някъде в листака. — Ето, виждаш ли ги?

Стан напрегна поглед в указаната посока и присви око. После каза:

— Тъъ, да.

Келп също се напрегна и впи поглед в дърветата покрай Честър и Стан. Изведнъж осъзна, че всъщност се е втренчил в тънка черна метална тръба, дълга към два метра. По-наляво, малко по-нататък, още малко по-нататък, забеляза още една.

— Виждам ги — установи той. — Доста са дискретни.

— Не искаха да прилича на затвор — обясни Честър.

— Аз пък нищо не виждам — обади се Дортмундър от мястото си в багажника.

— Какви са жиците? — попита Малкия.

— Електрически — осведоми го Честър. — Токът по тях няма да те убие, но ще те подсети да стоиш настрана. Нещо като ограда в кравеферма. Ако обаче прекъснеш някоя от жиците в караулната на пазачите веднага отива сигнал, който им казва къде точно е прекъсването, между кои стълбове. На дърветата са накачени и прожектори. Сега не се виждат, но ако прекъснеш жица през нощта, охраната може да ги включи и става светло като ден.

— И прожекторите не виждам — оплака се Дортмундър.

— Само една жица ли е? — попита Стан.

— Не, три реда са — обясни Честър. — На шестдесет сантиметра, на метър и двадесет и на два метра.

— Ей — извика Дортмундър. — Аз съм тук в багажника, забравихте ли?

Келп надзърна в огледалото и видя, че Дортмундър отчаяно се опитва да привлече вниманието им.

— О, здрасти, Джон — каза той. — Едва не забравих за теб.

— Забелязах — отвърна Дортмундър. — Онова, което не забелязвам, са стълбовете, за които говорите.

— Ей там са — каза Малкия и размаха лапа към дърветата.

— Не ги виждам — настоя Дортмундър.

— Добре, Джон — каза Честър. — Дай да слезем и да ти ги покажа.

Слязоха. Пръв слезе Стан, за да направи място на Честър. Опря се на колата и остави вратата широко отворена, а другите двама излязоха от нея, минаха покрай каменната стена и влязоха сред дърветата. От време на време минаваха коли, предимно бусове, но никой не обръщаше внимание на спрелия край пътя буик и на хората до него.

Келп надзърна през отворената врата и чу как Честър казва:

— По-навътре са монтирали и датчици за движение, но чак тук нямат. Можем да се приближим съвсем до жиците. Виждаш ли ги, Джон? Ей там са. Ей, *спри*, ще налетиш право на тях!

— Моля? Тук няма... не мога... Ааа, това ли е? Че те са метални!

— Точно така — съгласи се Честър и посочи вдясно. — Метални стълбове. Виждаш ли ги? Сложили са ги на равно разстояние, чак до царевичната нива ей там. Там свършва имението на Хол.

— Мислех, че са дървени — учудено каза Джон. — Оглеждах се за дървени стълбове.

— Е, направили са ги метални.

— Да, така е, прав си.

Дортмундър се взря вдясно и вдигна ръка над очите си, за да си направи сянка, макар да се намираше в гора, при това напълно разлистена.

— Значи после прави завой и продължава до следващата царевична нива, така ли? — попита той.

— Цялото имение е оградено — потвърди Честър. — Жиците се простират с километри.

— Какво ще стане, ако пипна някоя? — попита Дортмундър и всички видяха как се навежда към мястото, където трябваше да са жиците, сякаш смята да си поиграе с тях. — Охраната ще разбере ли?

— Само ако ги прекъснеш. Ще те срита като магаре, Джон, ще отхвъркнеш поне метър назад и най-вероятно ръката ще те боли няколко дни.

— Не го прави, Джон — посъветва го Келп.

— Не съм си и помислял — отвърна Дортмундър и двамата с Честър се върнаха до колата. — Е, вече пристигнахме, така че може би Честър или Стан ще се сменят с мен, за да се повозя и аз на предната...

— Не, Джон — прекъсна го Келп. — Честър трябва да е отпред, за да ни обяснява какво виждаме.

— Аз пък трябва да оглеждам маршрута, за да го науча — изтъкна Стан.

— Добре — въздъхна Дортмундър и закрета към мястото си в багажното отделение.

Натовариха се и Келп подкара бавно покрай гората и каменната стена, а Дортмундър се провикна от багажника:

— Знаете ли, удивително е колко много мъже и жени, всичките големи хора, ти правят физиономии, ако се возиш отзад при багажа. Плезят ти се. Говоря за порасли хора, които при това карат коли.

— Престори се, че не ги виждаш — посъветва го Келп.

— Да, обаче ги виждам — отбеляза Дортмундър. — Махат ми, правят ми физиономии, плезят ми се. В един момент просто ти писва.

— Ако видим някъде магазин, можем да купим някакви постелки или чаршафи да затулиш прозореца, така че да не виждаш — предложи Малкия.

— Страхотна идея, Малкия — отвърна Дортмундър. — Благодаря.

Келп, който не откъсваше очи от пътя, се обади:

— Какво е това сега?

Дърветата оредяха и постепенно отстъпиха място на обширно буренясало поле. В другия му край се виждаха няколко стопански постройки. Ниската каменна стена продължаваше, а с нея и металните стълбове, върху които бяха закачени жиците. Сега се виждаха по-добре, тъй като дърветата не ги скриваха.

— Мънро Хол ежегодно даваше тази част от имението под наем на хора, които отглеждат домати — обясни Честър. — Идваха през ранна пролет, садяха милиони домати и пръскаха всичко с химикали. После се махаха, за да се върнат и да оберат реколтата в края на август, а после още веднъж в средата на септември. Зарязваха останалите домати право на земята и тук оставаше един червен килим, докато не падне снегът. Много красиво беше.

— И защо не идват вече? — полюбопитства Келп.

— Е, не могат да садят домати с всичките тези електрически жици и с охраната — отвърна Честър. — Освен това подочух, че фирмата, която организира цялата работа, вече не иска да бачка с Хол.

— Гледай ти — зачуди се Келп. — Дори хората, които хакат толкова химикали в храната и земята, дори и *те* не искат да работят с Мънро Хол, така ли?

— Не е особено популярен — съгласи се Честър.

— Но ако тези с домати са се отказали просто така, сега сигурно идват някакви доброволци, които садят без пари — предположи Стан.

— Никога не ставай доброволец за нищо — изкоментира Малкия.

Скоро буренясалото поле свърши с още няколко селскостопански постройки — някои изглеждаха съвсем изоставени. Пътят стана черен и продължи през по-разнообразен пейзаж — малки горички се

заредуваха с открити поля, появиха се различни сгради. Някои приличаха на жилищни, други — на складови помещения.

— А това какво е? — не преставаше да пита Келп.

— Някои от колите са в тези сгради — обясни Честър. — Които са без прозорци.

— Ами Тези дете приличат на къщи?

— Те са си къщи — отвърна Честър. — В тях живее персоналът. Виждате ли онази симпатичната, зелената? Там живеех аз със семейството си.

— Че то това си е цяло село — възкликна Келп.

— Да, само дете вече няма толкова много жители — съгласи се Честър. — Доста персонал изгуби.

— Свършил е кинтите ли?

— Не, никога няма да свърши кинтите. По-скоро си тръгнаха хората, които прецака. Такива като мен. Други пък напуснаха просто защото вече не го харесват. Сега вече му е много трудно да си наема персонал. Чух, че се опитвал да намери хора от Южна Африка.

— От Южна Африка ли? — изненада се Келп.

— Там също говорят английски — обясни Честър, — но никога не са чували за Мънро Хол. Трябват му хора, които никога не са чували за него. Ето го и главния вход.

Първо видяха дълга едноетажна офис сграда със сива мазилка и венециански щори на всички прозорци — някои вдигнати, други спуснати, а трети разтворени. После двуметрова тухлена стена и двулентов асфалтиран път. Между двете ленти се мъдреше просторна караулка — приличаше на гигантска баржа, понесла се по течението към тях. Асфалтираният път бе преграден от респектираща метална порта, а зад големите прозорци на караулната се мотаеха трима мъже с униформи на частна охранителна фирма. Асфалтираният път извиваше между ниски сгради и не особено добре поддържани морави. Далеч напред се забелязваше нещо много подобно на Тара — къщата от имението в „Отнесени от вихъра“.

Келп подкара покрай оградата и Дортмундър се обади отзад:

— Какво е това? Огромната бяла къща в далечината имам предвид.

— Пътят продължава още два километра и стига до един мол на пресечката с щатската магистрала.

— А тази голямата бяла къща, дето я видяхме? В нея ли живее Хол? — поинтересува се Стан.

— Да, това му е къщата.

— Анди! Анди! По дяволите, Анди!

Келп надзърна в огледалото и видя, че Дортмундър отново маха както преди, а може би дори малко по-отчаяно.

— Здравсти, Джон — каза любезно Келп. — Искаш ли нещо?

— Отбий някъде и *спри*. Паркирай. Трябва да говоря с всички ви, а оттук не мога да направя нищо.

— Разбира се, Джон — отвърна Келп. — Но може би е по-добре първо да идем до мола и да разберем дали не можем някак си да проникнем оттам.

— Забрави за мола — настоя Дортмундър.

— От мола няма да е по-лесно, Анди — обади се Честър. — Напротив, по-трудно ще е. От онази страна на имението оградата е висока два и петдесет и не е тухлена, а от тънки метални пръти.

— Забрави за мола — повтори Дортмундър. — Молът няма значение.

— Ако докараме камион, можем да се качим на покрива на кабината и да се прехвърлим от другата страна — предложи Малкия.

— Няма ли да спрете да се занимавате с мола?

— Но пак ще остане проблемът с жиците — изтъкна Честър. — Те опасват цялото имение.

— Забравете мола!

— Е, все пак ще идем да го видим този мол — реши Анди. — Ще огледаме и какво има по пътя дотам. Струва ми се, че Джон и без това иска да спрем на мола за нещо.

— Да, спри! Точно така! Спри!

— Честър, има ли нещо друго интересно по пътя оттук до мола? — попита Келп.

— Не, по целия път караш само покрай оградата.

— Предавам се.

Продължиха към мола и когато стигнаха до входа на паркинга, Келп попита:

— Джон, в някой точно определен магазин ли искаш да влезеш?

— Искам място за паркиране — отвърна Дортмундър. — Спри колата. Спри я. Просто я спри.

— Бая висока ограда си имат тия — отбеляза Стан. — Може би трябва да идем до нея и да я огледаме по-внимателно.

— Спри! Спри! Спри веднага!

— Точно това правя — Каза Келп, повъртя се из паркинга и намери място близо до магазин за домашни потреби, в случай че на някой му трябва нещо. Изгаси двигателя, погледна в огледалото и каза: — Джон? Тук добре ли е?

Стан се извърна назад и каза:

— Джон, обикаляме това имение от сто часа. Не искаме да губим повече време и да се мотаем в някакъв си мол. Трябва да измислим как да се справим с електрическата ограда. Трябва също да измислим как да влезем и да излезем с всичките тези коли.

— Забрави го това — отвърна Дортмундър. — Забрави оградата.

Най-сетне успя да привлече вниманието на всички. Те се извърнаха. Да го огледат, онези на предната седалка дори се посбутаха, за да се наместят по-добре.

— Дортмундър — взе думата Малкия, — ние сме вън. Ето, виж я оградата. От всички страни е. Трябва да влезем вътре. Трябва да минем през оградата. Не можем да я забравим.

— Точно това се опитвам да ви кажа — сопна се Дортмундър. — Няма начин да минем през оградата. Трябва да го направим по друг начин.

— Джон, друг начин няма — обади се Честър.

— Е, щом Джон казва, че има, може и да има — допусна Келп. — Джон?

— Мънро Хол има нужда от персонал — обясни Дортмундър. — Ще се хванем на работа при него.

От всички свои клиенти Флип Морисконе мразеше най-много Мънро Хол.

Мразеше ги до един, разбира се, всичките дебели разплути създания без капчица самодисциплина, които очакват той да се поти вместо тях, очакват да наваксат целия си пропилян живот благодарение на магическия му час веднъж дневно или дори веднъж седмично.

Мънро Хол обаче бе най-ужасният. Голямо самовлюбено бебе, за което никое хвалебствие не е достатъчно. И виж само каква *охрана* си е сложил около грандоманското имение, сякаш тук живее най-малко холивудска звезда. На кого, по дяволите, *му се иска* да се доближи до Мънро Хол? Според Флип хората биха платили доста добри пари за удоволствието никога да не припарват до него. Но не. Ето че той самият идваше доброволно.

Караше зеленото си субару „Форестър“ по окъпания от лъчите на следобедното слънце селски път. Идваше точно навреме за сеанса си с Хол Ужасния в три. Спря пред металния портал и караулната в средата точно както го правеше три пъти седмично.

Точно както ставаше три пъти седмично, всяка божя седмица от тридесет и няколко насам, начумереният охранител излезе от караулната, сякаш вижда Флип за пръв път в живота си, свери името му в папката с твърда подвързия, която държеше пред гърдите си като щит, и му поиска лична карта. В един момент, някъде на седмата-осмата седмица от връзката им, Флип се опита да се пошегува с думите:

— Помните ме, нали? Идвах преди два дни.

Мрачният охранител отрязва всякакви намеци за близост и се задоволи да отвърне:

— Не мога да ви пусна, без да съм видял лична карта.

Оттогава Флип просто размахваше личната си карта пред физиономията на неандерталеца и получаваше достъп.

Е, не беше чак толкова лесно. Първо папката, после личната карта, после обаждане до началника, който да потвърди, че, да, Флип Морисконе наистина ще бъде допуснат до Големия шеф. Всичко това се вършеше с огромна тържественост, без да се пестят време и усилия, като религиозна церемония или нещо подобно.

Но най-сетне, също както обикновено, охранителят отвори металната врата и Флип се промуши през нея на път към Голямата къща, както сам наричаше малкия дворец, възцарил се над околността. Караше само напред, докато не хване десния ръкав, водещ към алеята за паркиране пред къщата. После вземаше платнения си сак от колата и го понасяше към входната врата. Сакът бе тежък и Флип го носеше на рамо.

През първите две седмици от работата му тук на алеята го чакаше намръщен мъж, облечен с униформа на пощенски служител, и поемаше субаруто от Флип, за да го паркира. На третата седмица от пощаджията не остана и следа. Вместо него икономът се провикваше отвътре:

— Паркирайте я ей там встрани, ако обичате. Сърдечно благодаря.

Сърдечно благодарният иконом на свой ред се изпари след около два месеца и сега лично Мънро Хол отваряше дверите на Голямата къща и посрещаше Флип на прага три пъти седмично. Явно Голямата къща не се котираше особено добре в средите на наемните работници.

Да не би пък Хол да бе изтънял откъм пари? Звучеше невероятно, тъй като доказателствата за богатство те пресрещаха буквално на всяка крачка. От друга страна, Флип не бе чак такъв експерт по богатшите, но най-малкото, което можеше да каже, беше, че винаги получава парите си от Хол навреме. Освен това в брой. Защо да намесват и данъчните в личните си дела?

Днес Хол отново го чакаше в рамката на отворената врата и му се усмихваше лъчезарно. На Флип му се струваше абсурдно, че клиентите винаги го посрещат преливащи от щастие, сякаш е в състояние наистина да внесе някаква промяна в охолния им живот. Единственото обяснение за подобно поведение бе, че искат да изглеждат като *него*. Идиотските им усмивки вероятно бяха предизвикани от факта, че си представят самите себе си в тялото на Флип.

Действителността бе доста по-мрачна. Хол например бе сравнително едър мъж, на младини вероятно се бе занимавал с вдигане на тежести, но сега бе покрит с пухкав слой мазнина като патица, приготвена за фурната. За да направи срещите им още по-непоносими, Хол винаги се обличаше в един и същи цвят от главата до петите — днес бе избрал електриковосин анорак със златни кантове на ръкавите и крачолите. Флип така и не разбра защо клиентът му държи да изглежда като уличен бандит от Ню Джързи.

— Добър ден, господин Хол — поздрави жизнерадостно той, докато се приближаваше.

— Денят е просто прекрасен, Флип — увери го Хол и на лицето му изгря блажена усмивка. — Направо си е престъпление да се затвориш вкъщи.

— Да, но е време да поработим.

— Знам, знам.

Хол затвори вратата, усмивката му за миг посърна, но съжалението се оказа мимолетно и щастието се върна на лицето му.

— Знаеш ли, Флип — каза той, — някой ден с теб трябва да идем да пояздим. Страхотно упражнение. При това сред природата.

Стигнаха огромното стълбище и се заизкачваха по него.

— Да яздим ли? — попита Флип. — Какво ще яздим, господин Хол?

— Конне, разбира се! — ухили се Хол, сякаш току-що се връщаше от езда до Тексас и обратно.

— Сериозно? — отвърна Флип изненадано. Мразеше клиентите му да го изненадват. — Не знаех, че яздите, господин Хол.

— По-скоро се уча — отвърна клиентът. Стигнаха втория етаж и поеха по широк коридор. — Имам две доста кротички кобилки в конюшните. — Хол махна някъде вдясно. — Пригодих една от пристройките за конюшня.

Флип се дръпна встрани и позволи на домакина си да влезе в салона преди него. Отнякъде се чу кукувица, изкука три пъти „ку-ку, ку-ку, ку-ку“.

— Този е назад — отбеляза Флип и последва Хол в салона.

Вътре раздражението, което почти никога не изчезваше напълно от физиономията на Хол, усмивката отново се възцари на лицето му.

— Още едно нещо, което не мога да поправа — каза той, докато гледаше как Флип оставя сака на масата и почва да измъква оттам кърпи, наколенки и малки дъмбели. — Не се ли предполага майсторите да искат да поправят разни неща? Стигнах дотам да пратя един от охранителите в цивилни дрехи да го отнесе за поправка. Трябваше да каже, че е негов. Но не. Познали го. Сетили се, че е мой. — Хол махна отвратно. — И сега изостава. Просто изостава — и това си е.

— Но ние не изоставаме, господин Хол — напомни му Флип и посочи едната от двете успоредни пътечки. — Да започнем с малко джогинг, а?

— Да, вероятно си прав — каза Хол с мъчителна въздишка, до болка позната на Флип.

— Ей сега Ще се присъединя към вас — обеща инструкторът и набързо се съблече по шорти и тениска.

Знаеш ли, Флип, исках да те питам — поде Хол, без да се качва на пътеката за бягане.

— За какво да ме питате? — отвърна Флип, който вече бе готов и пристъпи към своята пътечка. — Да не се разсейваме, господин Хол.

— Да, разбира се, разбира се. — Хол се приближи към уреда, но отново не се качи на него. — Преди вземах уроци по езда — обясни той, — но учителят ми не е... Вече не може да ми преподава. Чудех се дали случайно не познаваш някой за езда?

— Ооо, не, господин Хол — отвърна Флип. — Приятелите ми са предимно хора.

Хол се изсмя тихичко, по-скоро изцвили, сякаш самият той се превръща в кон.

— Просто ми хрумна — каза той.

— Хайде, господин Хол, да се качваме на пътеката и да се поразгъпчем.

Подскачаха известно време сред останалото оборудване. Фитнесът на Хол бе оборудван не по-зле от професионалните салони — с пътечки за бягане, гладиатори, дъмбели, щанги и всичко, което може да пожелае сърцето на фитнес маниака. Уредите бяха по на няколко години, но когато Флип ги зърна за пръв път, не забеляза по тях и най-малки признаци на износване. Приличаха просто на една от многобройните колекции на Хол. Флип не се интересуваше, нито пък му пукаше защо точно сега клиентът му е решил да използва

придобивките си. Той просто си вършеше работата. Оборудването бе добро, но Флип се съмняваше, че в негово отсъствие някой прибъгва към услугите му.

Хол не успяваше да изкара повече от десет минути на пътеката, дори и да е настроена просто за лека разходка в парка. През това време Флип се оглеждаше старателно в огледалото и от време на време хвърляше по едно око на клиента си.

Никой от клиентите му не искаше да слага огледало във фитнеса си, но Флип настояваше. „Трябва постоянно да се гледате — съветваше всички той. — Трябва да виждате напредъка. Трябва да преценявате коя част от тялото ви се нуждае от още упражнения“. Всичко това бе самата истина, но Флип имаше и други причини да настоява за огледалата, макар да не възнамеряваше да ги споделя с никого. Първо на първо, си бе живо наказание да кара мързелите постоянно да наблюдават безплодните си усилия. Наказание, което те в пълна степен заслужаваха. Второ, огледалата даваха възможност на Флип да наблюдава *собственото* си тяло.

Единственият човек на цялата земя, бил той от мъжки или женски пол, когото Флип Морисконе наистина искаше да гледа, бе самият той. Той бе абсолютният връх на фитнеса — стоманени бицепси, стегнато като балон дупе, крака на кентавър и твърд като скала врат. Това, което всъщност правеше на пътеката, на гладиатора и на останалото оборудване, не бе да тренира дебелациите. Работата му бе да наблюдава себе си и да прибира добри пари за това. В сънищата си често се виждаше да се разхожда хванат ръка за ръка с Флип Морисконе.

След пътеката Флип позволи на задъхания разтреперан Хол да направи малко упражнения за крака, което му даде възможност поне да седне. Клиентът му пъшкаше под тежестта, макар и да работеше само за прасци. По лицето му потекоха същински реки от пот.

— Флип — успя да промълви Хол, — това е ужасно мъчително, но знаеш ли, че въпреки това едва дочаквам да дойде часът за следващата тренировка?

— Разбира се, че е така, господин Хол. Тренировките вдигат тонуса ви.

— Напротив, от тях се чувствам отвратително, Флип. — Хол изпъшка мъчително, но разкривеното му лице все пак успя да

наподобие усмивка. — Знаеш ли от какво се чувствам по-добре, Флип?

— Не, господин Хол, от какво?

— От твоето присъствие.

— Точно за това говоря и аз, господин Хол.

— Не, нямам предвид мъченията, Флип. Имам предвид теб.

Присъствието ти тук.

„Божичко — помисли си Флип, — да не би пък да ме сваля?“ Това му се случваше от време на време (нищо чудно, с подобна идеална фигура) и бе отблъскващо. Обикновено след подобни изпълнения Флип просто се сбогуваше, без да дава и пет пари за обяснения от сорта на „няма как да не си се досетил“. Дали пък поредният клиент не беше на път да се лиши от услугите му?

— Нещо не разбирам, господин Хол — каза Флип и впи поглед в Мънро Хол досущ като дебнеща сърна пантера.

— През годините открих, Флип — обясни Хол, — че приятелството е нещо краткотрайно. Хора, за които смятах... Е, няма значение. Знам, че през последните дни станахме добри приятели, Флип, и просто исках да знаеш, че го оценявам. Радвам се, че се сприятелихме.

— Приятели — повтори Флип, сякаш това бе дума от чужд език, която се старее да наизусти. Все пак се усмихна облекчено, защото клиентът явно не го сваляше. — Разбира се, че сме приятели, господин Хол.

Ан Мари мразеше, когато Анди стои отнесен и гледа в нищото. Случваше се изключително рядко и означаваше, че нещо се е объркало, и то сериозно. Беше тръгнал за Пенсилвания с Джон и останалите грейнал като слънчице, както обикновено, но откакто се беше прибрал, вече цели три дни, настроението му клонеше към точката на замръзване. Не изглеждаше точно нещастен или пък ядосан. По-скоро приличаше на затворник, който на всяка крачка се блъска в стена и не успява да намери път към обичайната си лъчезарна същност.

По принцип Ан Мари оставяше Анди да си бъде Анди и гледаше да не му се меси особено. Той бе като безотказен, но сложен механизъм, чиято схема на работа остава неизвестна за околните, поради което те не трябва да се опитват да я променят или пренастроят. Ето например, тя знаеше да кара кола и се смяташе за добър шофьор, но никога нямаше да се опита да управлява сложни автомобили с безброй особени функции. На такъв автомобил приличаваше Анди — прекалено изчанчен и труден за управление.

Настоящото му състояние обаче продължаваше три дни, което си бе цяла вечност в света на Анди Келп. Не се виждаха никакви признаци на подобрение, така че в късния следобед на третия ден, събота, когато Анди отново се бе свил в любимия си стол в хола и зяпаше общо взето телевизора, който не бе включен, Ан Мари реши поне да подритне гумите на мистериозния автомобил.

— Ей, Анди?

— Да?

Усмивката му бе приветлива както винаги, но зад нея не се криеше нищо. Ан Мари внезапно се почувства като съпруга от сапунен сериал, макар по нищо да не приличаше на такава, настани се на канапето, откъдето можеше да го гледа в очите, и каза:

— Анди?

Очите му се завъртяха към нея, веждите над тях леко се повдигнаха. По устните му заигра лека носталгична усмивка, сякаш си спомняше отдавна отминали щастливи дни, вместо да ги преживява сега.

— Мм?

— Какво става, Анди?

Той се поизправи. Изглеждаше изненадан.

— Какво става ли? Какво да става?

— Откакто се върна от Пенсил...

— А, това ли — отвърна той и махна с ръка, сякаш едва сега се сеща за какво става въпрос и сякаш няма нищо. Има абсолютно нищо за разказване. — Това не е мой проблем. Това е проблем на Джон.

— Какъв проблем?

— Негов.

— Анди — настоя Ан Мари. — Питам какъв е проблемът на Джон, за който не спираш да мислиш.

— Не преставам да мисля за него ли? — Той се замисли за това. — Хм. Да, може би от време на време мисля. Виж, Ан Мари, искаме да влезем на едно място...

— Знам — отвърна тя. — Непрекъснато го правите.

— Точно така — съгласи се Анди. — Правим го. Влизаме някъде, вземаме каквото искаме, излизаме — и край на играта. Работата е там, че в това място не може да се влезе. Просто е невъзможно.

— Значи този път играта въобще няма да започне — предположи Ан Мари.

— Работата е там — повтори се Анди, — че Джон измисли страхотен начин да влезем, просто страхотен. Обаче ударихме на камък. Не можем да измислим как да вкараме начина в употреба. Искам да кажа — Джон не може да измисли.

— Ще ми кажеш ли за какво точно става въпрос? — попита Ан Мари.

— Няма смисъл, но пък, от друга страна, какво толкова — ще ти разкажа. — Той се настани по-удобно и продължи: — Значи въпросният тип има адски голямо имение с електрическа ограда. Пазят го частни охранители. Няма как да влезеш, без да те видят и чуят. Освен това типът е гаден плъх и корабите го напускат. Не точно

корабите, а екипажът, персоналът, хората, които работят за него. Останали са му само няколко души, колкото да не е без хич, и брилянтната идея на Джон е да постъпим на работа там. След като работим за собственика, естествено ще ни пуснат в имението, нали така.

— Идеята наистина си я бива — съгласи се Ан Мари. — А въпросният тип търси ли си персонал?

— Търси си, и още как — увери я Анди. — Наема наред, стига да има желаещи, а в момента такива липсват. *Нашият* проблем е, че всички, които постъпват на работа там, трябва да минат полицейска проверка. Честър например вече не работи за него, тъй като е лежал в затвора. Всички ние също сме лежали в затвора, Ан Мари. И четиримата. Аз, Джон, Малкия и Стан. Това, което ни трябва, е нова самоличност, а нямаме представа как да си я набавим. Искам да кажа, че знам как да идем до Арни Олбрайт, прекупвача, и да си купим шофьорска книжка или кредитна карта, които да ползваме ден-два, но тези неща не издържат на проверка. Не и на проверка от съд по несъстоятелност и цял куп федерални. Как да си намерим самоличност, която няма да ни издъни? Ето тук Джон удари на камък и сега си блъска главата във въпросния камък.

— И ти също — допълни Ан Мари.

— Е, може би и аз малко — съгласи се Анди. — И все пак брилянтната идея е на Джон, така че той се чувства отговорен.

Ан Мари поклати глава, огледа го и установи.

— А ти пък пропиля три дни.

Анди я изгледа изпитателно и почти заприлича на себе си.

— Така ли съм направил?

— Трябва добре да запомниш едно, Анди — въздъхна Ан Мари. — Всеки път, когато имаш проблем, споделяй го с мен. В повечето случаи вероятно ще съм в състояние да ти предложа просто съчувствие, но и това не е зле, не мислиш ли?

— Съвсем не е зле — съгласи се Анди.

— Този път обаче — продължи тя — съм почти сигурна, че съм в състояние да реша проблема ти.

— Стига, Ан Мари — усъмни се Анди. — Какво смяташ да направиш? Да изфабрикуваш няколко акта за раждане на компютъра ли? Тези неща трябва да издържат на проверка.

— Точно за това ти говоря, Анди. Нали не си забравил, че докато бях малка, баща ми бе сенатор? Великият щат Канзас го избра за свой представител в конгреса.

— Да, знам.

— Е, през цялото ми детство — обясни Ан Мари, — а и после, докато учех в колежа, той бе член на подборната разузнавателна комисия в конгреса. Тя бе натоварена да осъществява връзката с ФБР, ЦРУ и всички останали органи, свързани с разузнаването. Агентите.

— Куките.

— Помежду си се наричат агенти — осведоми го тя.

— Така ли? — Анди се почеса зад ухото. — Сами ли са си го измислили?

— Нямам представа. Просто така си викат.

— Щом казваш. — Значи подборната разузнавателна комисия. Какво представлява тя?

— Първо, нали знаеш, че от цял свят постоянно пристигат новини — заобяснява Ан Мари. — На всичката тази разузнавателна информация ѝ казват „груб материал“. Подборно разузнаване е, когато подбиращ само онази част от информацията, която се връзва с нещата, които вече си решил да направиш.

— Добре — отвърна Анди. — Това звучи смислено.

— Баща ми — продължи Ан Мари — се запозна с един тип, Джим Грийн, специалист по алтернативна самоличност.

— Джим Грийн?

— Баща ми казваше, че се наричал така, защото това било най-лесното за забравяне име на света.

— Какво, това не е ли истинското му име? Как е истинското му име?

— Никой никога няма да разбере. *Работата* на Джим Грийн, Анди, бе да фабрикува нови самоличности за агентите. Да прави толкова достоверни, толкова силни биографии, че да им позволят да пътуват в чужди страни, да ги арестуват, без да разберат кои всъщност са, да свидетелстват в съда, да правят *каквото си искат* и пак да не ги разкрият.

— Доста добре звучи — призна Анди.

— По-добро е от програмата за защита на свидетели — увери го Ан Мари. — Пенсионирани агенти, които са обвинени в убийства, за

главите на които в някои страни са обявени награди, срещу които има издадени смъртни присъди, си живеят с нова самоличност, изфабрикувана от Джим Грийн, чувстват се сигурни като в банков трезор и умират в леглата си на по сто години.

— От какво?

— От старост. Искам да кажа, че може да даде на Джон и теб точно каквото искате.

— И защо ще ни го дава? — попита подозрително Анди.

— Защото го познавам от години — отвърна Ан Мари. — Беше съсед на родителите ми във Вашингтон. Вече е пенсионер, но съм сигурна, че ще успея да го открия.

— И смяташ, че ще го направи заради теб?

— О, разбира се — засмя се тя. — Винаги ме е харесвал. Друсаше ме на коленете си.

— Когато си била малко момиченце.

— О, не, на седемнадесет-осемнадесет — отвърна Ан Мари и се изправи. — Чакай да завъртя няколко телефона.

— Бенсън — каза Джим Грийн. — Бартън. Ботъм.

— Ботъм е с пет букви — възрази Чирачкович. — С едно „т“.

— Не и ако го пишем с двойно.

— Можем ли да правим така? — Чирачкович го изгледа изненадано.

— Можем да правим каквото си искаме — отвърна Джим Грийн, — стига да имаме шест букви и да започва с „Б“. Бъргър. Бингам. Боланд.

Джим Грийн и Антон Чирачкович седяха коляно до коляно в малко квадратно помещение без прозорци, осветявано почти изцяло от циферблати и монтирани навсякъде екрани. Джим Грийн бе дългнест деликатен човек на неопределена възраст с черти, които изскачат от ума ти още докато го гледаш. Обикновен нос, скучни очи, нормален брой вежди, тънки, но не много тънки устни, абсолютно невзрачна челюст и сивкавокафява перука, която така точно имитира начален стадий на оплешивяване, че просто не е за вярване някой да си поръча *такава* перука, защото на кого му е притрябвало да имитира плешивина? Седеше на ръба на съваем метален стол, опрял пръстите на краката си в земята, за да може да повдигне колене и да вижда по-добре екрана на лаптопа, закрепен върху тях. Слабата светлина от монитора се отразяваше в гънките на лицето му и изчезваше в тях.

Антон Чирачкович седеше насреща му в старо изтърбушено кресло, преживяло множество претapiцирания, и чакаше. Той бе едър, около шестдесетте, с широки рамене, дебел врат, двойна брадичка, облечен с възтесничък претенциозен черен костюм и бяла риза и присегнат с тънка вратовръзка, която заплашваше всеки момент да го задуши. Приличаше точно на човека, какъвто всъщност бе — дребен мошеник с голям стаж, години наред врял и кипял в кашите на някое корумпирано правителство на изток от Урал, но в един момент късметът му изневерил и в момента всички го гонят като бясно псе.

Е, не точно в момента. Не и в засекретеното скривалище на Джим Грийн, разположено в незабележимата му къща в покрайнините на Данбъри, Кънектикът. Всъщност скривалището не бе точно в къщата, а под един хълм близо до нея, до който се стигаше по дълъг подземен тунел, облицован с мед и олово, за да не допуска подслушвателни устройства, а в същото време да пропуска радиовълните навън.

За разлика от Чирачкович, Джим Грийн никога не се бе опитвал да осребри държавната си служба. Той бе творец. Твореше в областта на фалшивата самоличност, а правителството на Съединените щати му бе меценат. Стигаше му, че си върши работата по-добре от всеки друг на света, че вижда възхищението в погледа на онези, които знаят за него, че се придвижва като сянка на сянка през огромния свят на неизвестното.

В далечното минало на Грийн, през годините, в които още не бе овладял до съвършенство техниките на самоконтрола, се криеха толкова ужасни тайни, такива вледеняващи събития, че самият той нямаше нерви да се взира в тях. Като доброволец във френския Чуждестранен легион се превъплъти в личността на Джим Грийн, за да забрави, и почти успя, с изключение на откъслечните кошмари, които продължаваха да упорстват.

Годините, прекарани на държавна служба, минаха щастливо, но крайт им дойде и високоценените му усилия постепенно изгубиха част от стойността си. Джим Грийн разполагаше с необятно поле за работа във времената, пълни с руски и германски врагове, тъй като всички участници в представлението си приличаха като две капки вода. Когато обаче враговете станаха пакистанци, индонезийци или корейци, изкуството да моделираш нови самоличности отстъпи пред техниките на подкупа и шантажа. През последните години в Управлението Грийн все по-често прекарваше дните си в безделие.

Той обаче обичаше работата си и искаше да продължи да я върши. Оказа се, че освен правителството има още купища индивиди, които отчаяно се опитват да си намерят ново име и да изкрещят щастливо: „Най-после!“ Тези индивиди разполагаха с пари, с купища пари, и бяха готови да се разделят с тях, за да се възползват от услугите на Джим Грийн. Така той се захвана с частен бизнес, който бе не по-малко потаен от миналото му.

Чирачкович например, се свърза с него — както и голяма част от останалите — чрез препоръки от доволен клиент. След няколко предварителни телефонни разговора и проучване от страна на Грийн, който се убеди, че Антон Чирачкович наистина е този, за който се представя (поне засега), си уредиха среща в подземен паркинг в Бриджпорт се съгласи да му вържат очите, да стегнат ръцете му с белезници и да го натоварят в багажника на белезникавата хонда „Акорд“ на Грийн. Спряха в гаража на Джим Грийн, в покрайнините на Данбъри, където Чирачкович излезе от багажника на хондата с превръзка на очите и оковани ръце, мина през невидима врата в дъното на гаража, слезе по бетонни стъпала, мина през облицован с метал коридор и влезе в тайната стая. Чак тук Грийн махна превръзката от очите и белезниците от китките му и двамата седнаха, за да свършат работата, за която бяха тук.

Направиха снимки, сканираха очи, взеха кръвни проби, записаха гласа на Чирачкович. Освен това записаха някои по-безобидни части от биографията на клиента, който щяха да станат част от новата му самоличност.

Чирачкович имаше лек, но доловим източноевропейски акцент, което означаваше, че не може да се представя за коренен жител на Съединените щати, но това надали щеше да е проблем. В някои отношения задачата дори се улесняваше.

Информационната паяжина става все по-гъста с всеки ден. При такова изобилие от факти нима нещо може да остане скрито? Сложността на тази фактология обаче понякога е в състояние да заблуди. Тук-там в лабиринта от подробности, опасал земното кълбо, се намират ниши, пукнатини, аномалии, преплетени жици. Джим Грийн откриваше тези места с ловкостта на ловджийско куче, надушило кървава диря. След като ги откриеше, ги запамятаваше, за да ги използва при удобен случай.

Ето сега например можеше да се възползва от подобна ниша и да внедри в системата един натурализиран американец, който е съкратил и поамериканчил името си на нещо с шест букви, което започва с „Б“. Чирачкович трябваше просто да избере позивната, на която ще отговаря през остатъка от живота си.

— Бюфорд. Блигън. Биймис.

— Биймис! — възкликна клиентът.

— Биймис? — Грийн го изглежда.
— Биймис!
— Сигурен ли си?
— Звучи като моето име — отвърна Чирачкович и го изрече като молитва: — Бийй-мис. Да. Харесва ми.
— Супер — отвърна Грийн. — Значи Биймис.
— Ами първото име? — попита новоизлюпеният Биймис. — Какво ще правя с малкото име?
— Запази си твоето — посъветва го Грийн. — Така и така си си свикнал с него. Ще го поамериканчим. Антъни. Ще си Тони.
— Тони. Тони Биймис. — На дебелите устни се изписа широка усмивка. — Това съм аз.
— Добре. — Грийн си отбеляза нещо. — След две седмици ще имам всичките ти документи.
— Аз пък ще имам златото — увери го Тони Биймис.
— Ще ти звънна — обеща Грийн. — На същия номер.
— Да, разбира се.
Грийн затвори лаптопа и го остави на пода.
— А сега — каза печално и стана, — съжалявам, но ще трябва да те закопчеем за пътуването обратно.
— Разбира се — съгласи се Биймис, изправи се и подаде ръце за белезниците. — Няма проблем.
Грийн чу съобщението от Ан Мари Хърст на телефонния секретар малко след като се прибра от доставянето на Биймис в подземния паркинг в Бриджпорт.
„Здрасти, Джим, Ан Мари Карпино е. Помниш ли ме? Казвах се Ан Мари Хърст, дъщерята на съседа ти, конгресмена Джон Хърст от Канзас. Имам един въпрос и според мен ти си идеалният човек, на който да го задам. Надявам се, че не нахалствам. Взех номера ти от Фран Доуди, помниш ли я? Тя все още е секретарка в Управлението, можеш ли да си представиш? Виж, ще ти продиктувам мобилния си и се надявам да ми звънеш. Много ще се радвам да се чуем“.
Грийн надлежно си записа продиктувания мобилен телефон и не сдържа усмивката си. О, да, разбира се, че помнеше малката Ан Мари Хърст. Не беше чак толкова малка. Точно на подходящата възраст, поне според него.

Божичко, как летят годините! Зачуди се дали сега е в разцвета на красотата си, или вече е попрецъфтяла. Естествено, че щеше да ѝ звънне. Страшно се зарадва, че отново ще види малката Ан Мари.

Дори и за миг не му хрумна да се зачуди за какво точно го търси.

13

— Няма да го направят — каза Оз.

Тази тревожна вероятност тревожеше и Марк, но той се надяваше надеждите му да се оправдаят, така че настоя:

— Но това е най-правилното, което може да се направи.

— Няма да го направят — повтори Оз. Говореше доста уверено.

Двамата седяха в разхвърляния зимник в приземието на къщата на майката и втория баща на Марк в Уестпорт. Зимникът граничеше със стаичката за дърва, която, за нещастие, Марк обитаваше тези дни. Сякаш не стигаше, че трябва да се нанесе при родителите си на четиридесет и две — който факт определено дразнеше и старците и те го демонстрираха дискретно, но непоколебимо, — а на всичкото отгоре да се настани и в *мазето*.

В огромната къща над главата му се редяха стая след стая, но очевидно никоя от тях не бе подходяща да приюти блудния син. Вярно, къщата не бе онази в Норуок, където бе израснал, и не беше на милия му татко, така че технически погледнато той не се *завръщаше* никъде, но нима това бе причина да му отказват удобна стаичка на горния етаж с хубава гледка накъдето и да било?

Не. Майка му даде ясно да се разбере, че подобно разпределение на жизненото пространство е недопустимо. „И дума да не става да ти позволя да разхвърляш белите си чорапи из стаята ми за шиене, а в кабинета на Роджър не можеш да се настаниш, тъй като той работи там, както много добре знаеш. През всекидневната минаваме всички и въобще не си прави устата за нея...“ И тъй нататък и тъй нататък, докато не стана ясно, че дори семейството да разполагаше с конюшня, Марк сигурно нямаше да е достоен да обитава и нея.

Какво можеше да каже на това? Че не носи бели чорапи вече от двадесет години ли? И каква полза?

Освен това неизказаното обвинение в думите на майка му бе, че част от парите, които онова копеле Хол бе изсмукал от Марк, всъщност бяха дошли от мама и Роджър. В крайна сметка мама демонстрира

мнението си по въпроса не само със стаичката за дърва, която понамирисваше и на нафта, но и с многозначителното си мълчание.

Марк въздъхна. *Кога* най-сетне щеше да си върне апартамента, самостоятелността, живота?

— Трябва да го направят — настоя той. — Те са *профсъюз*. Те са *работна ръка*.

— Мак и другите дори няма да ги попитат — изсумтя Оз.

— Но защо? Мак твърди, че в глупавия им профсъюз членуват две хиляди и седемстотин души. Колко ще им трябват, за да свършат работа? Двадесет? По-малко дори.

— По-малко — съгласи се привидно Оз, но веднага се хвърли в контраатака. — Няма да го направят.

— Тунел — натърти Марк. — Ще го изкопаят далеч, където никой не може да ги види. Ще копаят през нощта, покрай черния път до царевичната нива. Колко дълъг тунел ни трябва, за да минем под електрическата ограда? Няколко души с лопати, няколко пикала, които да докарат инструментите и да откарат изкопаната пръст, и сме в имението.

— Няма да го направят.

— Ще се прокраднем през имението — продължи Марк, без да го е грижа, че се повтаря, просто за да се наслади още веднъж на идеята отначало докрай. — Ще влезем в огромната му бяла къща, ще го отсечем като коледна елха, ще го повлечем през тунела, ще го измъкнем като тапа от шампанско — и хайде в скривалището.

— Нямаме скривалище — изтъкна Оз.

— Ще имаме — отхвърли с лекота възражението му Марк. — Дотогава ще си намерим. Две хиляди и седемстотин профсъюзни члена, Оз! Това са работещи хора, хора с мазолести ръце и яки гърбини. Обзалагам се, че всеки от тях си има собствена лопата.

— Няма да го направят.

— Все едно че гледам един от онези военни филми, в които пленниците бягат от концлагера. Сговорна дружина планина повдига.

— Няма да го направят.

— Защо непрекъснато го повтаряш?

— Защото е вярно. Защото Мак е по-благороден, отколкото ни е необходимо.

— О, я стига, моля те!

— Така е, Марк — настоя Оз. — Ако му предложиш плана с тунела, ги губим и тримата, да не говорим за останалите две хиляди и седемстотин. Ще решат, че просто искаме да ги използваме.

— Но ние *искаме* да ги използваме.

— Искаме да си сътрудничим — поправи го Оз. — Така се разбрахме. Помисли разумно, Марк. Този тип, Мак, и приятелите му се жертват за събратята си от профсъюза. Как според теб ще погледнат на предложението да поведат същите тези събрата по пътя на престъплението?

— Престъпление, престъпление... Ние искаме да отвлечем Мънро Хол, което въобще не е престъпление, а справедливост.

— Справедливостта често е престъпление, Марк. Но те няма да извършат това престъпление.

— Тогава какво предлагаш? — сопна се Марк.

— Да съм казал, че имам предложение?

— Да, нямаш. Стига ти просто да съсипваш идеите ми. Уговорката с онези тримата бе да обединим сили и да се напънем да измислим нещо, което да направим заедно, за да пипнем Мънро Хол. Ако някой измисли нещо, се свързва с другия. Ти обаче не искаш да се свързваме с тях, защото не харесваш идеята ми. Тогава защо *ти* не предложиш нещо?

— Е, ако трябва да предлагам нещо — отвърна Оз, — какво ще ми кажеш за онова зелено субару комби?

Марк определено остана объркан от рязката смяна на темата.

— Какво да ти кажа за него?

— Някой постоянно влиза и излиза от имението с него — изтъкна Оз. — Този човек прави точно това, което се напъваме да направим и ние.

— Охранителите също постоянно влизат и излизат — забеляза Марк. — И какво от това?

— Но онзи със субаруто не е охранител — каза Оз. — Кой е тогава? Защо постоянно ходи в имението? И защо да не може — само си помисли за това — да смести още няколко души в голямото си комби един-два пъти? Веднъж на влизане и още веднъж на излизане?

— Субарутата не са толкова големи — възрази Марк.

— Може пък и да имат някой голям модел — отвърна Оз и махна неопределено с ръка. — Какво ще кажеш да поогледаме витрината на

местния дилър на субарута?

— Мислиш, че...

— Е, все още не знам, нали?

Марк се замисли, после каза:

— Няма да събере още *петима*.

Оз се усмихна, което въобще не му се случваше често.

— Е, ако оставим настрана уговорките, при това положение едва ли ще е наложително да притесняваме профсъюзните дейатели с подобни идеи, не мислиш ли?

Марк му върна усмивката. Централният климатик над лявото му рамо неумолимо бръмчеше.

— Няма да го направят — каза Мак. Ейс изглеждаше разгневен, наскърбен и дори вероятно поразен от морска болест.

— Но това е просто идеалният вариант за тях — настоя той. — Ние не можем да го направим, но те могат.

— Няма да го направят — повтори Мак.

— Но защо?

— Защото — отвърна Мак — ще кажат, че идеята е тъпа.

— Защо пък си мислиш, че ще кажат така?

Мак отвори уста да отвърне: „защото идеята наистина е тъпа“, но навреме си даде сметка, че единственото, което ще постигне с подобен отговор, е да вбеси Ейс.

Трябваше обаче да каже нещо. Той, Ейс и Бъди се бяха събрали на следобедна бира в бърлогата на Бъди. Завършената част от мебелировката си беше доста удобна, а незавършената част като барплота, ламперията и мишената за дартс щяха да дойдат съвсем скоро. Междувременно убежището на Бъди бе оборудвано с непотребни мебели, взети от роднини, но голямото му предимство се криеше във факта, че е забранена територия за всякакви членове на семейството. В допълнение помещението бе приятно хладно през лятото и напълно отоплено — е, може би прекалено отоплено, при положение че котелът се намираше само на метър от тях — през зимата.

Точно тук Мак трябваше да намери алтернатива на простата истина, че Ейс предлага тъпа идея. Опитва да започне с думите:

— Дори не знаем дали някой от тях може да пилотира самолет.

— Няма нужда да могат — отвърна Ейс. — Да не би сами да караха лимузината? Точно оттам ми хрумна всичко. Лимузината не беше тяхна, взели са я под наем. Видях стикера на задното стъкло.

— Не отричам, че е така — съгласи се Мак.

— Виж, Мак — продължи Ейс, — тези типове са изгубили бая парички от Мънро Хол, сами ни го казаха, нали? *Същевременно* обаче

са в състояние да идат и да си наемат лимузина. Разбираш ли накъде бия?

— Все още си мислят, че са баровци — предположи Мак.

— Все още имат връзки, Мак — поправи го Ейс. — Ние с теб не можем просто да идем и да си наемем лимузина, освен ако дъщерите ни не се женят, пък и тогава не е сигурно. Тези типове обаче имат фирмени *сметки*, имат си някакви дружества и разни неща, които могат да използват вместо пари. Като например да вземат кредит. Те са в състояние да наемат самолет.

— На това му викат чартър — обади се Бъди, който все още не бе взел страна в спора.

— Щом казваш — съгласи се Ейс. — Могат да наемат чартър.

— И после какво? — попита Мак.

— Няма начин да минем *през* електрическата ограда — изтъкна Ейс. — Можем обаче да минем *над* нея. Ще накараме пилота да кацне някъде в полето, далеч от къщата, отиваме до нея, измъкваме Хол, товарим го на самолета и излитаме.

— Ейс — опита се отново да го вразуми Мак, — ако разкажеш плана си на онези хора, ще избягат от нас като от чума и повече няма да искат ни чуят. Добре знаеш, че без тях сме в задънена улица...

— Аз не съм!

— Напротив, си! — Мак разпери ръце. — Слушай ме сега внимателно. Представи си, че си фирма за чартърни полети на летище „Тетърбъро“ и един прекрасен ден идват двама костюмари и казват, че искат чартър.

— Точно това викам и аз — отвърна Ейс.

— Човекът със самолетите пита: „Какъв ще е маршрутът на полета, господа?“, а костюмарите отвърщат: „А, просто искаме да се поразходим над Пенсилвания през нощта, да кацнем на едно поле, самолетът ще изчака, а ние ще се върнем с още един пътник с чувал на главата“. По това време човекът с чартърните полети вече ще говори с най-близкия полицейски участък, не вдяваш ли?

— Ще кажат, че отиват в Атлантик Сити — предложи Ейс. — След като излетим, отиваме при пилота и му викаме: „Слушай, приятел, има малка промяна в плана“.

— Всички самолети имат радиовръзка — изтъкна Мак, забучи пръст в гърдите на Ейс и допълни: — Само не ми казвай, че

възнамеряваш да опреш пистолет в челото на пилота и да отвлечеш самолета. Както вече споменах, не бива да споменаваши и думичка за плана си пред нашите харвардски приятели, а пък за отвлечане на самолет не трябва да говориш дори и с мен.

Бъди, който все още не бе взел страна, въздъхна, стана и каза:

— Някой да иска още бира?

— Поне аз — увери го Мак.

Бъди отиде до хладилника, който все още работеше така добре, както и в деня на производството си, който се губеше някъде към Корейската война, и извади три кутии. Междувременно Ейс отново изглеждаше разгневен, наскърбен и по-болен от морска болест от всякога.

— *Трябва* да има някакъв начин — заяви той. — Няма начин да проникнем през електрическата ограда, така че как ще проникнем, освен ако не минем *над* нея?

— Може би трябва да се замислиш да наемеш катапулт — предложи Мак.

— По дяволите, Мак — възкликна Ейс, — защо ме обиждаш? Опитвам се да измисля някакво решение.

— Знам, че се опитваш — отвърна Мак. — Прав си, няма смисъл да остроумнича. Извинявай.

— Няма нищо.

— Благодаря.

— Добре тогава. — Ейс скръсти ръце на гърдите си.

— Ти измисли нещо.

— Опитвам се — увери го Мак. — Но нещо не ми се получава.

Бъди, на когото май нямаше да му се налага да избира страна, раздаде бирите, настани се в ниския си удобен фотьойл и каза:

— Знаете ли за какво си мисля пък аз?

Приятелите му го изгледаха внимателно.

— Не, Бъди — отвърна Мак. — За какво?

— За зеленото субару комби — осведоми ги Бъди.

Мак и Ейс се замислиха.

— Имаш предвид онова субару, дето шофьорът му прилича на пластмасов Рамбо ли?

— Да, прилича на герой от видеоигра — съгласи се Бъди. — Само дето е по-нисичък.

— По-нисичък ли? — учуди се Ейс. — Откъде знаеш колко е нисичък? Виждал си го само седнал в колата.

— Да, но брадичката му е на нивото на волана — изтъкна Бъди.

— Добре де, възможно е да е нисък — прекъсна ги Мак. — И какво от това? Какво имаш предвид?

— Ми той постоянно снове навън-навътре — обясни Бъди. — Почти всеки ден влиза и излиза и винаги е сам в колата.

— Хммм — изхъмка Мак.

— И според теб какво прави? — попита Ейс. — Искам да кажа: защо постоянно влиза и излиза?

— Може би трябва да го проследим — отвърна Бъди. — Не на влизане, защото не можем да влезем с него, а на излизане. Да разберем кой е. Да разберем дали пък ще има нещо против някой ден да превози малко нелегални пътници.

— Бъди — каза Мак, — знаеш ли, че това може да е идея?

— Която май няма нужда да споделяме с харвардските ни приятели — допълни Ейс.

— Ейс — каза Мак, — сега пък *ти* си прав.

— Ама вие наистина ли мислите, че тези двамата са от Харвард? — обади се Бъди. — На мен по-скоро ми приличат като да са от Дартмът. — Все тая. Гъзарчета.

Звънът на телефона завари Дортмундър в тоалетната да прелиства книга с илюстрации на класически модели стари коли. Явно някои от тези автомобили наистина струваха доста пари, но от друга страна, на Дортмундър му се струваше, че хората, които ценят подобни коли, са малко странни.

— Джон?

— Дааа?

— Анди е. Да му кажа ли, че ще звъннеш след малко?

— Не, ей сега идвам — отвърна Дортмундър и удържа на думата си. Изпъшка, стана, загащи се, излезе и взе слушалката с дясната ръка, с лявата продължаваше да стиска книгата с показалец на страницата, до която беше стигнал. — Благодаря, Мей — каза и добави в слушалката: — Да?

— Честър ми даде списъка — осведоми го Келп.

Списък. В първия момент Дортмундър не разбра за какво точно говори Келп. Списък, със стари коли ли?

— Списък ли? — каза той.

— Забрави ли вече? Нали поиска списък на другите неща, които Хол колекционира, за да разберем с какво полезно можем да запълним багажниците на колите.

— А, да бе.

— Честър значи ми даде списъка, който трябва да отнесеш на Арни Олбрайт.

Дортмундър изтръпна.

— А, да бе — повтори с тон на човек, запътил се към бесилото, защото Арни Олбрайт, прекупвачът, с когото от време на време се налагаше да си има работа, бе човек със сериозен личен проблем. Личният проблем на Арни бе неговата личност. Самият той веднъж го каза:

— Проблемът си е в мен. Не се опитвай да ми противоречиш, Дортмундър, знам го добре. Просто нямам идея как да се отнасям с

хората. Не спори с мен.

Точно такъв бе човекът или личността, на която някой трябваше да покаже списъка, набавен от Честър, и да остане достатъчно дълго, за да обсъдят изброените там неща.

Чакай малко, дали пък нямаше вариант да се измъкне?

— Честър е дал списъка на *теб*, нали? — попита Дортмундър. —
Защо тогава ти не идеш да го покажеш на Арни?

— Стига де, Джон, той е твой приятел.

— Ооо, не — възрази Дортмундър. — Арни не е приятел с никого. Аз съм му просто познат, ти също.

— Но си му по-добър познат от мен — изтъкна Келп. — Слушай, искаш ли да мина край вас и да ти оставя списъка, или предпочиташ да дойдеш да си го вземеш от нас?

— Но защо да ходя аз? Списъкът е у теб.

— Идеята беше твоя.

Дортмундър въздъхна. Едва сега осъзна, че от вълнение показалецът му се е изплъзнал от книгата и че вече не знае докъде е стигнал. Дали въобще някога щеше да е в състояние да открие точното място сред толкова много страници?

— Виж какво — каза той, — ще дойда при теб...

— Добре, става.

— И заедно ще го занесем на Арни.

— Джон, става въпрос за един най-обикновен лист хартия. Не е толкова тежко.

— Анди, или ще направим така, или въобще няма да се занимаваме със списъка.

Сега бе ред на Келп да въздиша.

— Нещастieto никога не ходи само, а?

— Не мисля — отвърна Дортмундър. — Арни Олбрайт си е ходещо нещастие. Той обаче винаги излиза сам.

И така, малко по-късно същия ден Дортмундър и Келп заедно наближиха жилищния блок на Западна осемдесет и девета улица между Бродуей и Уест Енд авеню, където вегетираше Арни. Списъкът на Честър лежеше в джоба на Дортмундър. Келп настоя да му го даде още щом се видяха, с надеждата да се отдръпне, пък макар и малко, от епицентъра на приближаващия разговор.

На партера на жилищния блок имаше магазин, който понастоящем предлагаше мобилни телефони и касети с музика за медитация. До магазина се гушеше едва забележим вход. Дортмундър влезе във вестибюла и каза:

— Винаги крещи името ми по домофона. Имам чувството, че го чуват чак в Ню Джързи. Мразя го този домофон.

— Ами просто закрий с ръка говорителя — посъветва го Келп.

Дортмундър го изглежда изненадано и признателно.

— Не се бях сетил — призна той. Това явно му донесе известно облекчение, защото пръстът му решително натисна звънеца до името „Олбрайт“ и дланта му побърза да притисне металната решетка, откъдето щеше да се разнесе металическото нищене. Изчакаха около половин минута и чуха как спокоен глас казва нещо, което не разбраха заради дланта на Дортмундър. Той побърза да отпусне говорителя и попита: — Моля?

— Попитах кой звъни — обади се съвсем обикновен спокоен глас.

Въобще не приличаше на гласа на Арни.

— Арни? — каза Дортмундър.

— Арни чий?

— Не — поправи го Дортмундър. — Ти си Арни. Не звъня ли в апартамента на Арни Олбрайт?

— А, разбрах — отвърна гласът. — Клиент ли сте?

Дортмундър не бе много сигурен какво да отговори. Изглежда безпомощно Келп, който се наведе към металната решетка и каза:

— А вие ченге ли сте?

— Ха-ха-ха — отвърна гласът. — Това наистина беше смешно. Не, братовчед съм.

— Чий братовчед? — поинтересува се Дортмундър.

— На Арни. О, я стига сме си крещели по домофона.

Вратата избръмча, Дортмундър я отвори и се обърна към Келп.

— Този със сигурност не говори като братовчед на Арни.

— Е, в крайна сметка Авел и Каин също са били роднини, нали? — отвърна философски Келп.

Коридорът на блока, както винаги, миришеше на стари вестници, вероятно мокри. Стръмните стълби ги отведоха до площадката на втория етаж, където не се виждаше ни Арни, ни братовчед, ни ченге,

ни дявол. Дортмундър и Келп изтопуркаха по стъпалата, обърнаха се надясно и забелязаха, че вратата на Арни е отворена. На прага стоеше нисък кльощав мъж с приятелска усмивка, плешиво теме и въздълга прошарена коса, затъкната зад ушите. Имаше прегърбен нос като Арни, така че вероятно наистина му бе братовчед, но от друга страна, изглеждаше напълно нормален и носеше съвсем обикновени дънки и поло.

— Здравсти — посрещна ги той. — Аз съм Арчи Олбрайт.

— Джон.

— Анди.

— Е, влизайте.

В отсъствието на Арни апартаментът изглеждаше другояче, сякаш от него бе вдигнато зло проклятие. Стаите бяха малки, оскъдно обзаведени с големи мръсни прозорци без изглед. Апартаментът бе декориран предимно с колекцията календари на Арни. Стените се криеха под страници от януари от различни години, изобразяващи патриотични, исторически, смешни или еротични сцени. Тук-там се виждаше по някой май или ноември.

Арчи Олбрайт затвори вратата зад тях, махна към неудобните столове и каза:

— Сядайте. Ти значи си Джон, а? Обзалагам се, че си Джон Дортмундър.

Дортмундър тъкмо се канеше предпазливо да приседне на един кухненски стол до може би единствения телевизор с изпъната антена в Манхатън, но репликата го спря.

— Да не би Арни да ти е разказвал за мен?

— Разбира се — отвърна все така усмихнато Арчи Олбрайт, очевидно бе в превъзходно настроение. — Пускаме го да идва на семейните събирания само при условие че ще ни разказва истории. — Кимна към Келп и добави: — Не знам кой точно Анди си ти, но ще се сетя.

— Нямахме представа, че сме герои в историите на Арни — каза Келп много тихо и остана прав, също като Дортмундър.

— Не, не, не се притеснявайте, тези истории не излизат извън семейството — увери ги Арчи. — Освен това всички ние по един или друг начин сме в бизнеса.

— И вие ли сте прекупвачи? — попита Дортмундър.

— Не, само Арни се занимава с това. Сядайте де, сядайте.

И така всички седнаха, а Арчи каза:

— В интерес на истината повечето от нас се занимават с фалшифициране. Имаме доста голяма печатница в Бей Шор, Лонг Айланд.

— Фалшифициране — повтори Дортмундър.

— Какво работите най-често? — попита Келп. — Двайсетачки ли?

— Нее, отказахме се от американските пари — отвърна Арчи. — Носят само главоболия. Правим предимно южноамерикански пари и ги продаваме на пласьори на наркотици за по десет цента долара.

— Пласьори на наркотици — повтори Дортмундър.

— Всички са щастливи — увери го Арчи. — Ние си прибираме съвсем редовни долари, а те получават хартиени пари с достатъчно качество да минат за истински. Но щом сте тук, момчета, надали идвате за фалшиви пари, по-скоро имате нещо за продан, прав ли съм?

— Този път — отвърна Дортмундър — сме дошли да обсъдим нещо. Кога се връща Арни?

— Никой не знае — каза Арчи. — В интерес на истината, малко го поставихме под запрещение.

— Запрещение — повтори Дортмундър и си даде сметка, че приносът му към разговора се изразява в повтаряне на чути реплики. Това определено го изнервяше, но просто не можеше да се спре.

— Запрещение е, когато някой прекалява с пиенето, нали? — намеси се Келп. — Тогава семейството и приятелите му се събират и го карат да иде в клиника за алкохолици, и отказват да имат каквото и да било общо с него, докато не се излекува.

— Арни няма приятели — уточни Арчи, — така че се събра само семейството.

— Значи Арни е имал проблеми с пиенето, така ли? — попита Келп. — В допълнение към всичко останало? Това не го знаех.

— Не — отвърна Арчи. — Арни почти не близва алкохол. И със сигурност не взема твърди наркотици.

Дортмундър най-сетне успя да конструира свое собствено изречение и радостно се включи в разговора.

— И как така тогава го поставихте под запрещение?

— Всичко е заради отвратителния му нрав — обясни Арчи. — Познавате Арни, знаете какъв е.

— След първата среща с него ти се иска никога да не сте се запознавали — потвърди Келп.

— Така е. — Арчи разпери ръце. — Човек може да избира приятелите си, но семействата не избират членовете си, така че на всички в семейството се налагаше да го търпим години наред. В края на краищата се събрахме на заседание в печатницата, без Арни, разбира се, и решихме, че е дошло време да го поставим под запрещение. Направихме го точно тук, в тази стая.

Дортмундър се огледа и се опита да си представи помещението пълно с роднини, на които им е дошло до гуша от Арни Олбрайт. След това отбеляза:

— Струвало си е да ви види човек.

— Да, беше много задушевно — съгласи се Арчи. — Имаше сълзи, обещания, от време на време се чуваха и заплахи. Най-сетне обаче се разбрахме, че трябва да го направи, че трябва да положи усилия и да изглади характера си.

— И в каква точно клиника изпратихте човек като Арни? — полюбопитства Дортмундър.

— В „Клуб Мед“ — отвърна Арчи. — И сега е там, на един от онези острови. Уговорката е, че ще остане там, докато управителят не реши, че се е подобрил достатъчно, за да е в състояние да се види със семейството си, без всички незабавно да пожелаят да го удушат. Така че никой не знае колко точно ще отсъства.

— И управителят се е заел с него, така ли? — попита Келп.

— Каза, че за пръв път попадал на подобен случай — обясни Арчи, — но ако успеел да се справи с него, това щяло да означава, че е намерил нов пазар. Много е въодушевен от перспективата.

— Излекуван Арни. — Келп поклати глава. — Нямам търпение да го видя.

— Е, ще трябва да почакаш — отвърна Арчи. — Управителят няма съмнение, че Арни е тежък случай. Ако все пак успеят да го оправят, значи със сигурност са открили пазарна ниша. Междувременно може би аз ще съм в състояние да направя нещо за вас, момчета?

Дортмундър реши, че няма какво да губи, и измъкна списъка на Честър от джоба си.

— Това, което се канехме да питаме Арни, е коя от тези колекции ще си струва да си изгубим времето с нея и да му я донесем?

Арчи пое списъка, хвърли му едно око и каза:

— Вижте, самият аз не съм в този занаят, но ще ви кажа какво ще направим. Ще пратя по факс този списък на Арни, а той ще изпрати обратно отговора.

— Така не е ли малко компрометиращо? — попита Дортмундър.

— Имаме си кодирана линия — отвърна Арчи. — Телефон и факс. Работата е там, че Арни сам плаща лечението си, защото никой друг от семейството не дава пукната пара за него. По тази причина бизнесът му трябва да върви. Редуваме се тук с останалите и даваме дежурства. Като се появи клиент, просто му пращам списъка със стоката. Утре-вдругиден ще имам отговор.

— Странен начин да правиш бизнес — забеляза Дортмундър, — но какво пък...

Изправиха се и Арчи добави:

— Звъннете утре следобед и някой от семейството ще вдигне телефона и ще ви каже дали вече има отговор.

— Супер — отвърна Дортмундър.

Тръгнаха към вратата и Келп подметна:

— Кажи на Арни да не се предава. Най-сетне е поел по правия път.

— Ще му кажа — обеща Арчи, отвори входната врата, ухили се и го посочи с пръст. — Келп — каза високо. — Ти си Анди Келп.

Жената на Честър, Грейс, забеляза обявата в местния вестник „Беруик Реджистър“. Когато ги изритаха от рая в имението на Мънро Хол, Честър и Грейс намериха малка къща в градчето Шикшини на река Съскуехана, северно от магистрала 80, основната пътна артерия за цяла северна Америка. Новият им дом не бе нито голям, нито пък хубав като къщата, която обитаваха при Хол, но пък имаше уют, а тясното пространство помагаше на Честър постоянно да подклажда огъня на гнева си. Грейс винаги проявяваше интерес към мястото, на което се намира — за разлика от Честър, който се интересуваше единствено от пътищата, — и се абонира за „Реджистър“. Откри обявата в графата „Работа“.

— Виж това, Честър — каза тя и съпругът ѝ го видя.

ТЪРСИМ ШОФЬОР

Добра заплата, гъвкаво работно време.

Без препоръки. Дискретност. 436–5151

— Грейс — каза Честър, — защо ми го показваш това? Искаш да се хвана на *тази* работа ли?

Грейс бе твърда жена — както в тяло, така и по нрав.

— Честър — отвърна тя, — знам, че имаш повече вяра на пропадналите си приятели, но докато те не успеят да завъртят някоя измама и евентуално да ти дадат дял от печалбата, може би не е зле да поработиш. Това обаче, което привлече вниманието ми в точно тази обява, е една необичайна дума. Прави ли ти впечатление коя е?

Честър пък прочете обявата и каза:

— Дискретност.

— И защо на някой ще му трябва дискретен шофьор? — зададе следващия въпрос жена му.

— Може обявата да е пусната от момиче на повикване — предположи Честър.

— Ако наистина е така, не искам да се хващаш с тази работа — каза Грейс. — Но ако не е — кой знае? Дискретност. Може да е интересно.

И така Честър звънна и мъж със завален глас му обясни как да стигне до една къща отгатык реката, след Моканакуа. В резултат на указанията Честър откри прилично голяма каменна къща, отделена от съседите си от двете страни с дървета. Обитателят й явно не бе безумно богат като Мънро Хол, но и не обираше трохите от масата като Честър. Честър спря пред къщата, слезе и тръгна към входната врата, но още преди да я стигне, отвътре се появи някакъв тип с питие в ръка. Беше единадесет преди обяд.

— Аз съм Чес...

— Няма кой друг да си — прекъсна го мъжът със завален глас, както по телефона. Е, поне не се бе влошил оттогава. Изглеждаше на около петдесет — едър здравеняк с гъста къдрава коса и приятелска усмивка, която обикновено си разменят другарите по чашка в бара. — Влизай, аз съм Хал Мелън — представи се той, премести чашата в лявата си ръка, за да се ръкува, затвори вратата и махна неопределено към всекидневната. — Дай да седнем и да поприказваме, за да се запознаем.

Седнаха и Хал Мелън каза:

— Аз съм инициатор на сбирката, така че започвам пръв. Търговски агент съм, продавам офис техника за офиси, големи фирми, средно големи фирми, всякакви фирми. Занимавам се с компютри, копирни машини, факсове, машини за рязане на хартия, каквото ти дойде наум.

— А-ха — отвърна Честър.

— Е, Може би „занимавам се“ не е много точно — продължи Мелън. — Не мога да работя с нито една от тези машинарии дори животът ми да зависи от това. Всъщност работата ми е да омая офис мениджъра. Обяснявам му как оборудването, което съм му продал миналата година, сега си е направо за боклука и трябва да купи новия модел от мен. Аз съм човекът, който го убеждава, че не му трябва това, а две от онова и вероятно една бройка от третото.

— Сигурно си добър — забеляза Честър.

— Направо съм върхът — отвърна Мелън и отново надигна чашата. — Но имам и едно вродено преимущество.

— Така ли?

— Да. Устата ми не мирише.

— Моля? — Честър премигна.

— Да. Може да съм пийнал, по дяволите, може да съм пиян като свиня, но никога няма да го разбереш по дъха ми.

— Разбирам — отвърна Честър.

— Проблемът е там — продължи с обясненията Мелън, — че моята работа не можеш да я вършиш трезвен. Трябва да съм къркан, за да успея въобще да заговоря и да се сближа с тези гадни подли копелдаци, дето ги назначават за офис мениджъри.

— Разбирам — съгласи се Честър.

Мелън кимна, гаврътна питието си и попита:

— Искаш ли нещо за пиене?

— Не, с кола съм, благодаря.

Мелън се ухили щастливо.

— Ето виждаш ли? Улучи право в десетката. Щом стъпя в офис — и съм цар. Не залитам, не фъфля повече от сега, просто нямам грижи. Седна ли обаче зад волана — губя всякакъв рефлекс.

— Това не е добре — каза Честър.

— Когато за последно ме хванаха с алкохол, ми взеха книжката *завинаги* — обясни Мелън. — Никога повече няма да карам. Ако пък все пак опитам, ще ме тикнат зад решетките. Съдията ми го каза в прав текст и аз му вярвам.

— И затова ти трябва шофьор — установи Честър.

— Имам един хубав буик в гаража — продължи Мелън. — Може и да не е най-добрата кола на света, но е изключително подходяща за търговец.

— Има доста добри буици на света.

— Точно такъв ще ползваме — каза Мелън. — Ще ме разкарваш из офисите, ще ме чакаш и ще си държиш езика зад зъбите.

— Дискретност.

— Точно така. Въобще няма да е добре, ако плъзнат слухове. Ще ме намразят както клиентите, така и шефовете ми.

— Ясно.

— Твой ред е — заяви Мелън и се отпусна в креслото.

— Ами в началото бях каскадьор в киното... — започна Честър.

— Сериозно!

— ... после бизнесът умря и станах шофьор на едни банкови обирджии...

— Майчице!?

— ... вкараха ме в затвора...

— Стига бе!

— ... и най-накрая се уредих да се грижа за колекцията от коли на един баровец, но тогава пък *той* сгази лука и ето че сега си търся работа.

Мелън го гледаше втренчено, сякаш е забелязал неизвестен досега вид пеперуда. Най-сетне отвори уста:

— Ще направиш ли някоя каскада, докато ме караш?

— Не мисля.

— Е, ясно де. — Мелън откачало се нацупи, но веселото настроение пак се върна на лицето му: — Ей, човек с твоето минало сигурно е по-добре от радиото в колата! Трябва да имаш цял чувал истории, които да ми разказваш, докато ходим от среща на среща.

— Сигурен съм, че и двамата имаме — отвърна Честър.

— Така е — изсмя се Мелън. — Но ти твоите поне ги помниш.

Мънро Хол се стресна и вдигна глава.

— Какво беше това?

Никой не му отговори, тъй като в момента бе сам-самичък в библиотеката. И все пак бе сигурен, че има... ъ... ъ... нещо.

Звук? Той присви очи и изгледа колекцията от първи издания с автограф от автора, следващата от подвързани с кожа романи от деветнадесети век, както и онази от самиздатски еротични книжлета от началото на двадесети век — всички подредени в заключени стъклени витрини. Внезапно му стана ужасно притеснено. Беше сигурен, че има... ъ... ъ... какво?

Липса. Да? Да. Някаква липса. Нещо... Кучето, което не излая в нощта. Да, сър Артър Конан Дайл. Притежаваше прекрасен екземпляр от 1894-та ей го там. Чудесно запазен. За съжаление без подвързия или автограф, но все пак един от ценните експонати на колекцията „Шерлок Холмс“.

Какво куче? В тази къща нямаха куче, никога не бяха имали, така че ако кучето не лаеше, това си беше съвсем в реда на...

Липса на кукувици.

Това беше. Хол погледна ролекса на ръката си и установи, че са минали девет минути след три, а все още никаква кукувица не е оповестила настъпването на третия час. Нито една.

Колко дълго продължаваше това — или по-скоро не продължаваше? Да не би напоследък да се беше намирал все в други части на къщата, където часовниците и без това не се чуваха, и по тази причина от вниманието му да е убягнало, че изостават? Тук, в библиотеката, където обичаше да съзерцава съкровищата си, но не и да ги чете — четенето е ужасно *вредно* за книгите, — се намираше в непосредствена близост до стаята с часовниците. Ако кукувиците си вършеха работата, нямаше как да не ги чуе.

Без да се уплаши и за миг от най-лошото, Хол излезе от библиотеката, мина по коридора и влезе в стаята с часовниците.

Абсолютно всеки часовник, окачен на стената или поставен на рафт, стоеше като препариран. Нито следа от движение. Бяха спрели по различно време, някои с отворени вратички, други с провиснали от тях кукувици, трети отказали, преди да стигнат до кръгъл час.

Хол бе ужасен. Все едно гледаше последиците от кърваво клане.

— Хюбърт! — изкрещя той името на прислужника, който отговаряше за горния етаж и едно от задълженията му бе да навива часовниците. — Хюбърт?

Никакъв отговор. Той се втурна към телефона на стената, единственото лъскаво пластмасово нещо в пълната с дървения стая, и набра ядосано вътрешния номер на Хюбърт. Сега пейджърът на прислужника щеше да звънне, без значение къде точно се е заврял. Хол затвори и зачака вторачен в телефона, защото Хюбърт трябваше да му звънне незабавно.

Нищо. Къде се беше запилял този човек? Стори му се, че на света не е останало нищо друго, освен стая, пълна с безжизнени дървени кукувици.

— Алисия! — изкрещя той, защото изпита спешна нужда от жена си. Трябваше му сега, веднага. — Алисия!

Забърза обратно към коридора, където виковете му щяха да отекват по-отчетливо.

— Алисия! — Трябваше да е тук! Къде ли беше изчезнала? Сигурно пак с някой от онези проклетите автомобили. — Алисия!

Нямаше никой друг, в целия свят нямаше друг човек, който да е в състояние да го разбере и да го успокои в подобна ситуация. Пред всички други просто трябваше да продължи да се преструва на възрастен, без значение каква ужасна беда го е сполетяла. Единствено с Алисия бе способен да се отпусне и да се превърне в бебето, което всъщност беше.

— Алисия!

Никакъв отговор. Никакъв отговор. В края на краищата всички те изоставят. Не можеш да разчиташ на никого.

Не можеше да прекара дори минута повече в стаята с немите кукувици, а от друга страна, му се изпари и желанието да съзерцава книгите в библиотеката. Изпудтя, изпружи долната си устна и се помъкна по коридора. Зърна отворената врата на салона за фитнес и реши да влезе там.

Ех, салонът! Защо сега не беше тук Флип Морисконе? Флип бе добро момче, едно от малкото останали добри момчета, които Хол познаваше. Добро момче, почтено момче, трудолюбиво момче и най-вече момче, което *харесваше* Мънро Хол! Ако беше тук сега, щеше да го успокои за кукувиците, щеше да знае какво трябва да се направи.

Хол, от своя страна, нямаше никаква представа какво да направи, както често му се случваше напоследък, и се качи на пътеката за ходене. Настрои я на доста бавно темпо, темпо, с каквото Флип никога не би му позволил да ходи, и пое на кратка разходка.

Кратка разходка наникъде — ето в какво се бе превърнал животът му. Можеше да ходи, можеше да ходи колкото си иска, но всъщност не можеше да *иде* никъде.

„Пътят към забравата“, 1954. Ето това мрачно заглавие бе избрал Фред Алън за автобиографията си, в която разказваше за живот, прекаран в писане и водене на ежеседмични радиопредавания. Хол, разбира се, притежаваше екземпляр от книгата — първо издание, с обложка и при това подписано от автора. В чудесно състояние. Казаха му, че книгата е много интересна.

Не изпитваше нужда да чете книгите в библиотеката. Не му трябваше да се поти над тези отвратителни уреди. Не гореше от особено желание дори да кара колите в колекцията си. Стигаше му да ги притежава. Само толкова. Да има всичко. Пълен комплект от всичко сътворено от човешки ръце. Това бе то щастieto.

След два часа Алисия се върна от разходката с колата и го завари в салона за фитнес. Хол продължаваше да мести крак пред крак на пътеката и да мънка някакъв траурен химн.

— Какво правиш тук, Мънро? — попита тя.

— О, Алисия — отвърна трагично той, спря да върви и след миг се натресе в монитора на пътеката. — По дяволите! Мамка му! О, защо не мога... — Скочи от пътеката, която продължи да се движи и без него. — И това *противно* нещо! — изкрещя той.

Алисия спря пътеката и каза:

— Изглеждаш ми ужасно разстроен, Мънро. Какво се е случило?

— Часовниците — отвърна той. — Часовниците са спрели.

— Господи! — възкликна Алисия.

— Звънях на Хюбърт, но никакъв го няма. Къде е? Той няма почивни дни, нали така?

— О, Мънро — отвърна жена му, — опасявам се, че Хюбърт ни напусна.

— Напусна ли ни? Защо ще ни напуска?

— Семейството му е говорило против нас — каза Алисия. — Намерили са му друга работа, за да не общува повече с нас.

— С теб ли? — извика Хол. — Всички искат да общуват с теб!

— Да, така е, скъпи — съгласи се Алисия. — Не исках да раздухвам случая, но, в интерес на истината, става въпрос предимно за теб. Семейството му е имало предвид теб.

— Значи просто си е вдигнал партакешите и е оставил кукувиците да умрат? Това е направо чудовищно!

— Виж какво предлагам, Мънро — каза Алисия. — Искаш ли да идем и да ги навием? Двамата с теб.

— Не можем да навиваме всички тези часовници, Алисия! Трябва ни прислуга!

— Опасявам се, че имаме все по-малко и по-малко прислуга.

— Ти ако искаш иди и навивай часовници — тросна се Хол. — Аз лично възнамерявам да се обадя на Купър.

— Не мисля, че Купър е в състояние да направи нещо за нас.

— Той има фирма за подбор на персонал — изтъкна Хол. — Предполага се, че намира служители за хора, които се нуждаят от тях, а Бог ми е свидетел, че ние сме точно такива хора. Отивам да му звънна веднага.

Хол отиде в кабинета си и спря пред голямото адвокатско писалище от средата на деветнадесети век със зелени мъхести подложки от двете страни на плота. Тук-там бяха нахвърляни бележници с телефонни номера, но Хол знаеше номера на Купър наизуст. Набра го, каза името си на секретарката и изчака продължително, преди отново да чуе гласа ѝ, който го осведоми:

— Господин Купър в момента го няма. Какво да му предам?

— Господин Купър определено го има в момента — отвърна Хол — и много добре знае кой съм и защо го търся. Крие се от мен. Избягва ме. Да, предайте му нещо от мен.

— Разбира се. Кажете.

— Мънро Хол има нужда от персонал. Разбрахте ли? Записахте ли си?

— Мънро Хол има нужда от персонал — повтори механично секретарката.

— Кажете му го — тросна се Хол и затръшна слушалката.

Някъде изкука кукувица.

Келп седеше на масата в кухнята и прелистваше най-новия каталог с хубави цветни снимки на производител на сейфове. На входната врата се звънна. Знаеше, че Ан Мари е някъде из апартамента, и предположи, че звънецът е за нея. Вероятно идваше приятелят ѝ Джим Грийн, за да си поговорят за нови паспорти. Келп дочете параграфа, в който се обясняваше, че поредният сейф е сто процента защитен от разбиване, подсмихна се и затвори каталога. В същия миг чу гласа на Ан Мари:

— Анди?

— Ида.

Откри ги във всекидневната. Ан Мари се усмихна и ги запозна:

— Анди Келп, това е Джим Грийн.

— Как е хавата? — каза Келп и протегна ръка.

— Добър ден — отвърна Джим Грийн. Имаше мек глас, приятни обноски, едва доловима усмивка и топла длан.

Келп го огледа и реши, че не е впечатлен. Ай Мари не спря да му разправя как този Грийн бил суперзагадъчен, как никой не знаел истинското му име, как бил цар на шпионите и какво ли още не. На Келп му се стори съвсем нормален човек. Даже по-нормален от доста други.

— Ан Мари спомена — каза Грийн и показва всичките си зъби на Ан Мари, — че ти и приятелите ти искате нови документи.

— Точно така — съгласи се Келп. — Няма нужда да са вечни, ще ги ползваме само няколко месеца.

Грийн поклати едновременно главата и ръката си и отвърна, без да крие усмивката си:

— Извинявай, Анди, но тези работи не стават така.

— А как стават?

— Защо не седнете? — намеси се Ан Мари. — Джим, да ти направя кафе? Питие?

— Не, Ай Мари, засега съм добре — отвърна Грийн. Келп не спираше да се чуди какво толкова я е впечатлило в този човек. Както и да е, седнаха и Грийн продължи: — Новата самоличност е нещо съвсем различно от фалшив паспорт и така нататък. Тя не е нещо, което просто си носиш в джоба. По-скоро прилича на ново „аз“, което напъхваме във всички папки, които могат да ти потриват.

— Ясно де — отвърна Келп.

— Така че въпросът не е в това колко дълго ще издържи новата самоличност — обясни Грийн. — Тя на практика е вечна, освен ако не спреш да я използваш. Няма да се износи. Когато получиш нова самоличност, тя винаги ще е в готовност и ще те чака. Случва се един ден да откриеш, че вече не можеш да живееш със старото си име.

— Случва се — съгласи се Келп. — Рядко обаче.

— Да — съгласи се Грийн. — Обаче като с повечето неща, които се случват рядко, новата самоличност струва скъпо.

— Точно затова се надявах да уредим нещо краткосрочно — изтъкна Келп. — Ако няма да е завинаги, сигурно ще ни направиш отстъпка.

Грийн се понамръщи. После се ухили на Ан Мари и каза:

— Този път си попаднала на сладур, Ан Мари.

— Знам — върна му усмивката тя.

— Май размислих, Ан Мари — добави Грийн. — Защо пък да не пия едно кафе.

— Ей сега ще направя. — Тя почти скочи. — Черно, без захар, нали?

— Каква памет! — възхити се Грийн.

— Ан Мари, така и така си станала — обади се Келп, — ще ми донесеш ли една биричка?

— Дадено.

Тя отиде в кухнята, а Грийн се отпусна на канапето и попита:

— Какво можеш да ми кажеш за онова, което сте намислили да правите с новата самоличност?

— Мога да ти кажа много — отвърна Келп, — защото Ан Мари твърди, че си железен.

— Аз твърдя същото за нея. И така, с какво си имаме работа?

— Четирима души — заразказва Келп — трябва да се хванат на работа при човек, който е под съдебно наблюдение, официално е

банкрутирал и продължават да го разследват за какво ли не.

— И вие искате да *работите* за този човек?

— Това е единственият начин да идем при него и да вземем каквото ни интересува.

— Интересно — отбеляза Грийн.

— Този тип обаче не може да наеме хора с полицейско досие — заради кашите, в които се е забъркал.

— Разбирам.

— Ние пък не можем да кандидатстваме заради полицейските досиета.

— Значи ви трябва самоличност с чисто съдебно минало — констатира Грийн.

— Точно.

— Чакай да помисля. — Грийн помисли, кимна, а мислите на Келп полетяха на всички страни. След малко Грийн закима по-усърдно и каза: — Предполагам, че става въпрос за малък аванс и гарантирано голяма печалба след приключване на процедурата.

— Е, гаранция — Франция — отвърна Келп.

Отговорът му явно изненада Грийн.

— Така ли? Обикновено има нормални гаранции.

— Ами в такъв случай давам гаранция, че може и да стане — каза Келп.

— Добре. — Грийн явно обичаше да кима. Направи го още няколко пъти и зададе нов въпрос: — Познаваш ли Хауард?

— Познавам доста Хауардовци — каза Келп. — Някой конкретен Хауард ли имаш предвид?

— Съпругът на Ан Мари.

— О, и той ли е Хауард? Не, измел се е два дни, преди да се срещнем с нея.

— Голям тъпак — осведоми го Грийн. — Виждал съм го два-три пъти, но още от първия му пролича.

— Разбирам.

— Беше тъпак също като баща ѝ, почитаемия конгресмен, когото познавам доста по-добре. Ако никога не си срещал Хауард, значи никога не си виждал и бащата, защото по онова време той отдавна вече бе на оня свят.

— Прав си.

— Има такива жени — продължи Грийн. — В началото им се пада баща тъпак, после намират негово точно копие, за което се омъжват. Някои го правят отново и отново и намират точно същия тип тъпак.

— Тъпа работа — отбеляза Келп.

— Просто се чудех — обясни Грийн — дали Ан Мари няма да се окаже една от тези жени.

— Май е сменила оборудването — ухили се Келп.

— И аз така смятам. Тя сигурно ще се появи всеки момент, така че да те питам — можем ли да си говорим по работа пред нея?

— Ще си спестя преразказите след това — каза Келп.

— Добре — каза Грийн и отново закима. — Сега да обясня какъв е проблемът — продължи и в този момент Ан Мари дойде с кафето на Грийн, бирата на Келп и чаша бледозелена течност за себе си, наредени на малък поднос. — Благодаря — каза Грийн, а Келп посочи чашата с бледозелена течност и попита:

— Това пък какво е?

— Ябълков сок — осведоми го Ан Мари и седна.

— Ясно — отвърна Келп. — Сигурно това пиете в Средния запад.

— Джим, знаеш ли защо го свалих този тип? — обърна се Ан Мари към Грийн.

— Ти ли го свали?

— Естествено.

— И аз помогнах малко — обади се Келп.

Ан Мари не му обърна внимание и продължи да говори на Грийн:

— Не си слагаше нищо в бърбъна.

— А-хааа — отвърна Грийн.

— Слагам си бучка лед — уточни Келп.

— Първият мъж, който не искаше всичките му питиета да са с вкус на боза. — Тя изгледа Келп с обич и добави: — Каза ми, че от чистия бърбън няма да се напия, освен ако нямам сбъркан метаболизъм.

— Да — потвърди Келп. — Но ти не ми повярва.

— Разбира се, че не ти повярвах. Но ми хареса, че го каза. Жените обичат мъже, които си правят труда да привлекат вниманието

им. Като лъжат, надуват се, позират. Жените естествено не вярват й на думичка от чутото, но им харесва. То е като комплимент — някой е решил да бръкне в торбата си с фокуси единствено в твоя чест.

Сега пък Келп се обърна, изгледа я обичливо и подметна:

— Ти също имаше някой и друг фокус в торбата.

— Сметнах, че си заслужаваш.

Усмихнаха се един на друг, а Джим Грийн прочисти гърло и се намеси:

— Ъ-ъ-ъ, аз още съм тук, ако случайно сте забравили.

Изгледаха го.

— А, здрасти, Джим — каза Келп. — Как я караш?

— Супер.

— Съвсем забравих за теб.

— Не се притеснявай — отвърна Джим. — Непрекъснато ми се случва. — Обърна се към Ан Мари и добави: — Тъкмо се канех да обясня на Анди какъв е проблемът.

— Извинявай, проблем ли има? — попита Ан Мари.

— Ами, изглежда, ще има — призна Грийн и се обърна към Келп. — Самоличностите, които изработвам, са доста сложно нещо и трябва да откриеш подходящата пукнатина в системата, за да ги внедриш, а такива пукнатини хич не са много. Така че не мога да използвам *четири* — в интерес на истината не мога да използвам дори една — в замяна на скромен аванс. Не бих го направил дори и за човек, който според мен е идеален за партньор на Ан Мари.

— Е — отвърна Келп, — бездруго не възлагах големи надежди на това. Все пак благодаря.

— Джим? — обади се Ан Мари. — Не можеш ли да помогнеш? Бях сигурна, че ще можеш.

— Ан Мари, аз не помагам — отвърна Грийн. — Върша си работата професионално и срещу съответното възнаграждение.

— Прав е, Ан Мари — каза Келп. — Много мило от негова страна, че дойде тук и ни изслуша, и съм сигурен, че ако можеше да направи нещо, щеше да го направи.

— Докато седях тук да ви гледам двамата и да съжалявам, че не мога да направя онова, което искате, се позамислих — сподели Грийн. — Позамислих се с какво разполагам и стигнах до извода, че

разполагам с хората, за които вече съм работил. Знам всичко за тях, защото аз съм ги направил това, което са.

— И какво за тях? — подкани го Ан Мари.

— Ами, работата е там — обясни Грийн, — че понякога, не много често, по една или друга причина, някой спира да използва самоличността, която съм му направил. Да речем, получава наследство, обявяват амнистия, врагът му умира. Хората се връщат към първоначалното си аз, понякога временно, понякога завинаги. Предупреждавам, че никога преди не съм го правил, никога дори не съм се замислял да го правя, но тези самоличности вече са на пазара и мога пак да се възползвам от тях.

— Искаш да кажеш да ги вземем назаем ли? — попита Келп.

— Точно така — потвърди Грийн. — Тук обаче съществува риск да си пхнете таралеж в гащите. Искам да си дадете ясна сметка за това. Аз не поддържам връзка с хората, а само със самоличността им, така че някой спокойно може да реши отново да стане еди-кой си и да завари в гнездото си кукувица — сиреч вас. Снимката в паспорта му — твоята; отпечатъците в секретното му досие — твоите. На кого мислиш ще се вбеси, че му е откраднал самоличността? Със сигурност не на мен, а на теб — ти си крадецът. Някои от клиентите ми нямат абсолютно никакво чувство за хумор.

— Разбирам — отвърна Келп.

— И като сме тръгнали да говорим за най-лошото, което може да се случи — продължи Грийн, — трябва да спомена и друга възможност. Представи си, че някой успее да разбие самоличността, която съм направил. Първоначалният клиент, за когото съм я изработил, се е върнал към старото си аз. И кого ще открие полицейският екип с куршум в главата, когато пристигне на местопрестъплението? Един от вас.

— Уфф — възкликна Ан Мари.

— И каква според теб е вероятността да се случи нещо подобно? — попита Келп.

— Малка — увери го Грийн. — Иначе нямаше да го предлагам. Много, много малка, но все пак съществува. Както самият ти спомена преди малко — няма гаранции. Но от друга страна, самоличностите ще ви трябват само за месец-два.

— Може би дори за по-кратко — съгласи се Келп. — Надявам се да е за по-малко.

— Разбрах какво мога да направя — каза Грийн. — Първо обаче трябва да се видя с останалите ти трима приятели, да направя снимки и други такива неща. Искате ли да се вдигнете и да отсочите до Кънектикът?

— Предпочитаме да си стоим в Ню Йорк — отвърна Келп. — В края на краищата обаче ти правиш услуга на нас, така че казвай.

— Всъщност — каза Грийн — вероятно няма да успея да сместя и четирима ви в багажника. Можеш ли да измислиш някое място тук в града? Предпочитам да е уединено, но да е в оживен квартал. Сецаш ли се за нещо подобно?

— Има един бар, в който ходим — каза Келп. — Според мен ще ти хареса.

— Ето го, идва — каза Марк.

Днес караше Оз, макар Марк да го смяташе за препалено избухлив, за да може да се разчита на него като шофьор в напрегната ситуация. От друга страна, малкото бяло двуместно порше, с което дойдоха и в което се криеха, бе собственост на Оз, така че гласът на Марк по отношение на това кой ще кара малкия звяр нямаше кой знае каква тежест.

Е, поне бяха обсъдили стратегията предварително, така че Оз отлично знаеше какво означават думите на Марк „ето го, идва“ при появата на зеленото субару комби. Трябваше да потегли в посока обратна на имението, както винаги правеше автомобилът, който се канеха да проследят. И така, при подадената реплика Оз подкара и излезе на пътя тъкмо когато субаруто вземаше завоя зад тях.

Идеята бе на Марк — да тръгнат преди субаруто и после да му позволят да ги задмине при първа възможност — на около пет километра по-нататък. Така шофьорът нямаше да заподозре, че го следят, което не бе много сигурно, ако от самото начало тръгнеха след него. Марк много се гордееше с този свой хитроумен план.

Метна поглед през рамо и забеляза, че субаруто става все по-голямо и по-голямо и се опитва да ги задмине. Стори му се обаче, че колата зад тях се уголемява по-бавно, отколкото трябва. Докато разучаваха субаруто, установиха, че шофьорът му обича да кара бързо, което правеше и сега, но в момента поршето също се движеше бързо, което вече не влизаше в плана.

— Оз — каза Марк, — не сме на състезание. Нали се разбрахме да го оставиш да ни задмине.

— Ще го оставя. Още не сме стигнали до мястото.

Ето че мястото за изпреварване дойде и Марк видя каква огромна вътрешна борба води Оз да вдигне крак от газта, да намали скоростта и да позволи на друго човешко същество да го задмине без борба. Зъбите му бяха стиснати, очите вперени право в пътя, за да не зърнат зеления

корпус на японското чудовище, което ги задминава. Марк спокойно изгледа субаруто в другата лента, както и напрегнатото изражение и вкаменената челюст на шофьора му.

— Е, сега вече е добре — установи той малко преди прекъснатата линия да свърши. Насреща им се бе устремил огромен кафяв камион, но малко преди да се разминат, покрай тях изфуча друга кола и накара Оз почти да излезе от платното пред угрозата да се превърне във ваденка на предната броня на камиона. Камионът даде воля на възмущението си с пронизителен клаксон, а причината за цялата бъркотия поднесе леко на пътя пред тях. Шофьорът обаче очевидно овладя волана и се стрелна след субаруто.

Марк изгледа току-що задминалата ги кола, която бързо се отдалечаваше. Беше форд с тинест цвят и му се стори познат.

— Оз! — извика той. Беше не по-малко вбесен от шофьора на камиона. — Това са профсъюзите!

— Дяволите да ги вземат — отвърна Оз. — Едва не се набутах в канавката заради тях.

— Оз, на тях им е хрумнала *нашата* идея!

— Така изглежда.

— Но не ни казаха нищо!

Оз натисна газта, приближи форда и отвърна:

— Е, и ние не им казахме, Марк.

— Не е същото, Оз. Не се приближавай толкова.

— Не мога да виждам субаруто.

— Майната му на субаруто — каза Марк. — Профсъюзът не е виждал поршето, така че няма да ни познаят. Те следят субаруто. Ти просто карай след тях. Така ще се държим на почетно разстояние от нашия човек и никой няма да разбере нищо.

— Става — съгласи се Оз и подкара по-спокойно.

През следващите двадесет минути малкият им керван блуждаеше из провинциална Пенсилвания. Подминаваха ниви, гори и тук-там селца. Зеленото субару водеше колоната, тинестият форд го следваше отблизо, а блесналото на слънцето бяло порше оформяше ариергарда на почетно разстояние от другите. Пътешествието взе да става досадно и сякаш за разнообразие в един момент фордът натисна спирачки.

— Става нещо — обади се Марк.

— Време беше.

Фордът забави ход. Поршето последва примера му. След около минута фордът отново ускори и поршето забърза, за да не го изпусне.

— Това пък какво беше? — зачуди се Марк.

— Фалшива тревога.

След още петнадесет минути наближиха някакъв град и този път премигна десният мигач на форда. Оз послушно намали, намали още и изгледаха как фордът влиза на паркинга на някаква закусвалня, паркира и тримата профсъюзни дейатели слизат. От субаруто нямаше и следа.

Колите около тях се движеха и макар трафикът да не бе голям, останалите шофьори изглеждаха нервни, така че се наложи да продължат. Марк се извърна ядосано на седалката и изгледа паркинга на закусвалнята и тримата мъже, които се насочиха към заведението, увлечени в разговор. Явно не следяха никого.

Марк завъртя ядосаната си физиономия към предното стъкло.

— Какво стана? Какво стана?!

— Издънихме се — отвърна мрачно Оз, вперил поглед в пътя. Навлизаха все по-навътре в града, от двете им страни се заредиха пресечки и Оз свърна в една от тях.

— Ние? — изуми се Марк. — Ние ли сме се издънили? И как поточно? Просто ги следвахме, нищо повече.

— Да, но следвахме не когото трябва — отвърна Оз и спря в пресечката. Тук не минаваха почти никакви коли. — Следвахме профсъюзите. Трябваше да си гоним субаруто.

— Но нали те караха след него!

— Може би.

— Може би?! Оз, засякоха те, едва не паднахме в канавката, а те за малко да се размажат в камиона. Направиха всичко възможно да не изпуснат субаруто.

— Може би.

— Стига с това „може би“ — ядоса се Марк. — Те преследваха субаруто. Какво стана, че го изпуснахме?

Оз можеше да отговори на въпроса също колкото Марк, така че прекараха следващите няколко минути в замислено мълчание.

— Спирачките — прекъсна мисловния процес Оз.

— Какви спирачки?

— Сещаш ли се, че по едно време внезапно им светнаха стоповете? Още по пътя за насам — обясни Оз и махна неопределено с ръка.

— Да, така беше, светнаха.

— Точно там се е отклонило субаруто — каза Оз.

— Но те не са го последвали.

— Защото онзи си е отивал вкъщи.

— О, Божичко! — възкликна Марк. — Прав си! Видели са къде завива, запомнили са мястото и са продължили напред, а ние — подире им.

— Защото — добави Оз с влудяващо твърдоглавие — преследвахме не когото трябва.

Марк реши да не обръща внимание на порицанието в подтекста и каза:

— Можем ли да открием къде е онова място?

— Където натиснаха спирачки ли?

— Разбира се. Не можем ли да се върнем по същия път и да го намерим?

— Един Господ знае — отвърна Оз.

— Аз днес нямам друга работа — изтъкна Марк, — така че да опитаме.

— Боже мой, ето го!

Караха, караха, караха и се опитваха да се върнат по същия път, по който бяха карали, макар че пътищата по принцип изглеждат по-различни, когато пътуваш в обратна посока. Спираха да огледат всяка къща, всеки страничен път и всяка пресечка, докато Оз най-сетне не заяви, че по някакъв начин са изпуснали мястото и трябва да се върнат обратно. Направиха го. Междувременно установиха, че за кратко са поели по грешен път, върнаха се на правилния и там, вляво на паркинга пред доста голяма жилищна сграда, със сигурност прекалено голяма за тази пустош, стоеше субаруто. Със сигурност бе същото. Сградата пък бе в псевдоетюд на моравата пред нея, близо до паркинга, се мъдреше табела с надпис: Дом за възрастни хора „Грижовни ръце“.

— Старчески дом? — удиви се Марк. — Какво, по дяволите, търси в старчески дом?

— Нека първо проверим дали колата е същата — отвърна Оз и зави към паркинга. В този момент обаче от сградата се появи шофьорът на субаруто, надут като гумена кукла. През рамото му бе повесен голям мръсен сив платнен сак. Оз продължи да кара, направи голям кръг и се насочи обратно към пътя, а Марк се извърна на седалката, за да види какво ще направи онзи на паркинга. Човекът хвърли сака на задната седалка на субаруто и седна зад волана.

— Оз — каза Марк, — този път ще следваме субаруто.

— Много по-умна идея — отвърна Оз и надзърна в огледалото. — Ето го, идва, а ей там има бензиностанция.

Оз влезе на бензиностанцията, мина много бавно покрай спрелите там коли и пак излезе на пътя, вече зад субаруто. И каза:

— Сега вече най-после ще следим когото трябва.

— Не го приближавай много — предупреди го Марк.

— Това порше доста се набива на очи.

— Знам какво правя — увери го Оз и в думите му като че ли пролича нов упрек.

Марк не му обърна внимание и каза:

— Нищо не разбирам. Този тип ходи три пъти седмично в имението на Мънро Хол и прекарва там около час. Оттам отива в старчески дом. Защо, по дяволите?

— Защото има клиенти и на двете места — предположи Оз. — Явно обслужва по домовете. Трябва да е... какво? Пътуващ свещеник? Психиатър? Фризьор?

— Фитнес инструктор — каза Марк. — Нали видя с какъв голям сак се разкарва, видя го с какви мускули е, прилича на най-обикновен фитнес инструктор. Прекалено напompан и прекалено нисък.

— Майка ми вероятно го познава — констатира Оз.

— Съмнявам се, че предлага услуги чак в Бока Рейтън, но знам какво имаш предвид. Ти също знаеш какво имам предвид, нали?

— Имаш предвид, че днес ще го придружим по време на визитите — предположи Оз, докато следваше невзрачното субару из хълмистия пейзаж на Пенсилвания.

— Рано или късно момчето ще приключи с масажите, дъмбелите и бягащите пътечки — каза Марк. — И ще се прибере вкъщи. А ние ще сме по петите му.

— Да, ние не сме като онези профсъюзни нещастници, които се отказват след първото незначително препятствие — съгласи се Оз.

— Не можем да се мъкнем подире му цял ден — настоя Бъди. Той караше колата, а останалите двама явно не бяха съгласни с едноличните му решения.

Ейс например каза:

— Можехме да изчакаме. Колко щеше да се бави там? Най-много час.

— И после щеше да иде другаде — възрази Бъди. — Едва обяд е. Кой го знае, сигурно работи поне до шест. Освен това е време за ядене.

Седяха на една пластмасова маса до прозореца в закусвалнята в незнайно градче наред Пенсилвания, чакаха да им донесат разни пържени неща и зяпаха малобройните превозни средства по улицата. Намираха се в онази част от Америка, където времето е разтегливо понятие, а келнерката им очевидно се чувстваше точно на мястото си тук.

Мак се намръщи и каза:

— Бъди, в известен смисъл разбирам какво имаш предвид. Вярно, че е малко отегчително да се мъкнем цял ден след човека...

— Освен това може да ни забележи — изтъкна Бъди. — Не е нормално цял ден да виждаш една и съща кола в огледалото...

— Това също е вярно — съгласи се Мак. — В крайна сметка обаче птичето ни е в ръката.

— Нали разбрахме кой е или поне с какво се занимава — настояваше Бъди. — Той е от онези дето ходят по къщите на баровците и ги тренират. Как им викат? Фитнес инструктори. На Хол му е забранено да напуска имението, не се движи особено и си поръчва тренинг по телефона, за да го поддържа във форма.

— Добре — намеси се заядливо Ейс. — А какво ще кажеш тогава за старческия дом?

— И там прави същото. — Бъди повдигна рамене.

— Но какво от това? — попита Мак. — Какво според теб трябва да направим сега? Да преровим „Жълти страници“ за централна

Пенсилвания и да проверим всеки фитнес инструктор? Сигурно са над сто...

— Повече са — додаде мрачно Ейс.

— Повече са — съгласи се Мак. — Предлагаш да проверим всеки фитнес инструктор в телефонния указател ли?

— Записахме му номера на колата — напомни им Бъди. — Знаем марката и модела. Знаем какво работи. Нали помните, че в профсъюза членуват над две хиляди и седемстотин души? Все някой има братовчед в полицията. Няма нужда да обясняваме за какво ни трябва информацията. Човекът е колега и ще разбере, че някои неща не могат да се споделят. Главното е, че разполагаме с огромна и могъща армия от приятели и според мен трябва да я използваме. За нула време ще разберем името, адреса и всичко, което полицията знае за този тип.

— Не исках да намесваме и колегите от профсъюза — въздъхна тежко Мак.

— Знам, че не искаш, и съм съгласен с това — увери го Бъди. — Аз самият също не искам да правя никого съучастник или нещо подобно. Но това е най-лесният и бърз начин да свършим работа, Мак. Понякога се налага да отстъпиш от принципите си съвсем мъничко, за да улесниш нещата.

— Прав си — въздъхна отново Мак. — Просто се надявам това да не е началото на нещо лошо.

Дортмундър влезе в „Оу Джей“ в четири следобед и откри, че един от редовните клиенти в дъното на бара тъкмо набира скорост за гръмогласна тирада.

— На кой точно му хрумна *тази* гениална идея? — обърна се той към вселената. — На кого му дойде наум, че английският е втори език?

Роло седеше в другия край на бара и решаваше кръстословицата в „Дейли Нюз“. Дортмундър се насочи право към него.

— Аз съм *роден* в тази страна. За мен английският е *първи* език и така си ми харесва!

Роло му кимна за здрасти и каза:

— Другият бърбън ти взе чаша и отиде отзад.

— Сам ли е, или има и още някой с него? — попита Дортмундър.

— Не съм сигурен — отвърна Роло. Изглеждаше объркан.

— Значи е същият — установи Дортмундър. — Описанието съвпада.

— Ще трябва да минете през трупа ми и да изкопчите английския от вкочанените ми пръсти, това ще трябва да направите.

— Чакате ли и други? — попита Роло.

— Водката, червеното вино и бирата със сол.

— Този със солта просто ще ме довърши. Вътре съм с тази сол.

— Баща ми е говорил английски и си го е харесвал, неговият баща е говорил английски *и* бащата на баща му е щял да говори английски, ако е бил в Америка по онова време.

Дортмундър се насочи към шумната част на бара, където редовните клиенти наблюдаваха оратора със стъклени погледи и измъчени физиономии.

— Английският — втори език — продължи с отвращение и презрение редовният клиент. — И какво да правим ние сега, да учим *мексикански* ли, що ли?

— Por favor — обади се измамно мил гласец, а Дортмундър зави покрай барплота, отправи се по коридора и хлътна в задната стаичка,

където Келп естествено бе заел най-хубавото място е лице към вратата. От лявата му страна седеше човек с безлична физиономия.

Дортмундър заобиколи масата от другия край и се настани вдясно от Келп, а той каза:

— Здравсти, Джон. Това е Джим Грийн. Джон Дортмундър.

— Значи ще ползваме истинските си имена, така ли? — попита Дортмундър.

— Поне някои от нас — уточни Келп.

Джим Грийн се изправи, протегна ръка през Келп и се усмихна банално.

Как си, Джон?

— Страхотно — отвърна Дортмундър и раздруса подадената му ръка, която се оказа учудващо безжизнена.

— Ще обясня всичко, когато дойдат и останалите — обади се Келп.

— Става.

Дортмундър се отпусна на стола си и надзърна покрай Келп, за да си спомни как точно изглежда Джим Грийн. А, да бе. Наля си чаша от бърбъна в бутилката на подноса до десния лакът на Келп и пак надзърна към Грийн, за да види какво пие той. Бира без сол.

В този момент на вратата се появи бирата със сол и каза:

— Щях да дойда и по-рано, но тръгнах по Единадесето авеню и се оказа, че там е пълно с БМВ-та. Цяла пратка, подкарали са я към автосалона. Беше задръстено от камиони, натоварени със скъпи коли. Камиони отляво, камиони отдясно, камиони един до друг, камиони притиснали таксите, камиони по тротоара, така че хванах по западната магистрала. Там пък се оказа, че персоналът на някакъв пътнически кораб стачкува. Навсякъде гледаш някакви с хавайски ризи и раздават розови диплянки, моля ви се! Не мога да разбера какво искат — имат си каюти на кораба, хранят ги, разкарват ги по света, че даже им плащат. Направих обратен и хайде чак до Четиридесет и втора, а оттам по Десета. Няма да ви разправам как е трафикът по нея. Другият път, като идвам насам, ще мина по Холанд, през Джързи, до моста и оттам ще слеза тук. Или така, или ще мина през Стейтън Айланд. — Докато казваше това, Стан вече бе успял да се настани от дясната страна на

Дортмундър и да намести бирата и солта пред себе си. — Здравсти, Джон. Здравсти, Анди.

— Е, нали в крайна сметка си тук — заключи Дортмундър.

— Да, най-накрая.

— Стан Мърч, това е Джим Грийн — представи ги Келп.

— О, здрасти — отвърна Стан. — Направо не те забелязах.

— Приятно ми е, Стан — поздрави Грийн и в този миг се появи Малкия с чаша червена течност в ръка и намръщена физиономия. — И този ли е от вашите?

— Бълчър, това е Джим Грийн — запозна ги Келп. — На Бълчър му викаме Малкия.

— Здравсти — каза Малкия.

— Приятно ми е, Малкия — отвърна Грийн с малко по-предпазлив тон отпреди.

— И на мен. Засега — отвърна Малкия, затвори вратата и седна с гръб към нея и с лице към останалите.

— Ето че се събрахме и сега Джим ще ни обясни как да се сдобием с нова самоличност — откри събранието Келп.

— Точно така — съгласи се Грийн, макар да не му бе особено приятно да отвлича вниманието си от Малкия и да го съсредоточава върху себе си. — Както казах на Анди — продължи той, — новата самоличност, която да е непробиваема и да ви защитава цял живот, е доста скъпо удоволствие, а и не е лесна за изработка. Заради това не съм в състояние да ви направя тази услуга дори веднъж. Разполагам обаче с някои доста запазени самоличности, които мога малко да префасонирам, при условие че ще ги използвате за кратко. Длъжен съм да предупредя, че има малък риск истинският собственик да изникне отнякъде и да си я потърси, но Анди твърди, че сте готови да го поемете. Може да се случи и нещо по-лошо, като например да се появи човек, който въобще не харесва собственика на самоличността.

— Аз май нещо не разбирам — обади се Дортмундър. — Как точно става това?

Грийн обясни и Стан каза:

— Този път аз нещо не разбрах.

Грийн обясни още веднъж и сега бе ред на Малкия:

— Какво искаш да кажеш, че някой тъпак може да ни издири или да издири документите?

Грийн обясни за трети път, след което Дортмундър заключи:

— Щом казваш, че става, значи става, хайде стига сме си обяснявали.

— Благодаря — отвърна Грийн.

— И сега какво? — попита Келп.

— Сега — заяви Грийн и вдигна от пода до стола си голямо четвъртито черно куфарче от онези, които фотографите разнасят, за да правят снимки по домовете, започваме да подготвяме самоличностите.

Сложи куфарчето на масата пред себе си, отвори го и останалите забелязаха, че в интерес на истината съдържанието му прилича тъкмо на фотографско оборудване с апарат, обективи и осветление. Имаше обаче и някакви други черни машинарийки, подредени грижливо една до друга, които можеше да имат всякакво предназначение — от пили за нокти до инструменти за изтръгване на самопризнания.

— Какво е това сега? — попита Малкия малко раздразнено.

— Инструменти, които са ми необходими, за да изработя новите самоличности — обясни Грийн. — Трябва да направим снимки, да вземем отпечатащи, да сканираме очи и длани, да подменим ДНК.

— И какво, да не се обаждам и на адвоката си ли? — учуди се Стан.

— Не се стряскай, Стан — успокои го Келп. — Всичко ще си остане при него.

— Освен това — продължи Грийн — ще трябва да запиша някои биографични данни от всички ви — къде сте родени, къде сте ходили на училище, какво сте работили, имате ли някаква специалност, белези или нещо подобно, които не мога да видя, такива неща. Колкото по-близо е новата ви самоличност до старата, толкова по-малко неща ще трябва да помните.

— Дортмундър? — обади се Малкия. — Това ли ще правим?

— Той е приятел на Анди — отвърна Дортмундър.

— Всъщност е приятел на Ан Мари, Малкия — уточни Келп, — но съм сигурен, че всичко ще е наред.

Грийн се усмихна приятелски на всички и каза:

— Наистина можете да ми имате доверие.

Малкия го огледа критично и каза:

— Не. Няма нужда да ти имам доверие. Просто ще трябва да те издира, ако реша, а щом веднъж са те намерили, значи мога да те

намеря пак. Ако искам де. Така че давай. — Извърна главата си наляво и добави: — Това ми е по-хубавият профил.

Като млад Хенри Купър бе богаташко синче, разглезен пройдоха и мързел. Поне според баща му Хенри-старши, който бе абсолютно прав. Прекара гимназията и по-голямата част от колежа в събиране на двойки и тройки, сякаш са медали и грамоти, и така достигна двадесетгодишна възраст. Точно тогава на Хенри-старши му писна.

— Този семестър ще си издържиш всичките четири изпита — обяви той един ден. — Имам предвид и четирите, до един. Ако не ги вземеш, ти спирам издръжката, спирам таксите за колежа, лизинга на колата, наема на апартамента и всички адвокатски разноски, които направиш по каквато и да било причина, и по-нататък ще си плащаш всичко от собствения си джоб. Разбра ли ме добре?

В известен смисъл, да, заплахата бе разбрана достатъчно добре. Това, което обаче остана неясно бе какво точно трябва да се направи, за да се избегнат ужасните последици. Да вземе изпитите, цели четири за един семестър, от един път? Хенри Купър имаше навика да го късат поне два пъти по всеки предмет, преди материалът да успее да се запечата в разсеяния му мозък, да изкопчи оттам тройка и да го прати към следващата серия провали. Въпреки това обаче не можеше да издържи и минута без средствата, осигурявани от Хенри-старши, и го знаеше отлично. Какво да прави?

По онова време Хенри се подвизаваше в Средния запад, в голям университет, приютил хиляди и хиляди студенти, от които в аулите и аудиториите се събираха стотици. И всичко това, с цел да бъде подхранван футболният отбор на университета, който всъщност бе истинският продукт на учебното заведение. Футболният отбор печелеше мачове, дипломираните възпитаници на университета правеха дарения и така учебното заведение продължаваше гордо да пори вълните на знанието.

Бащината къща на Хенри се намираше в богаташко предградие на Харисбърг, Пенсилвания, а той учеше в Средния запад, вместо в някой от университетите от Айви Лийг, които му бяха по-близо до

дома, по две причини. Първо, баща му не възнамеряваше да прахоса чак толкова много пари, и второ, никой университет от Айви Лийг нямаше да докосне Хенри Купър и с ръжен.

Като се вземе предвид, че студентите и преподавателите във футболната фабрика не си даваха особено зор, за Хенри надали щеше да е чак толкова трудно да издрапа, но той просто никога не успяваше да се *съсредоточи*. Не беше глупав, а просто ужасно незаинтересован. Нямаше кой знае какви други важни занимания, но и не проявяваше никакъв интерес към онова, което се очакваше да прави. От друга страна, средствата на Хенри-старши ужасно му трябваха, така че как да избегне надвисналата над главата му драконоvsка заплаха?

В крайна сметка го спасиха огромните размери на университета. Тук-там измежду колегите му се намираха хора, едновременно много добри по даден предмет и същевременно безпарични. Хенри се постара да открие четирима такива, които бяха склонни да му напишат есетата и да решат теста вместо него в огромните анонимни изпитни зали на университета в замяна на малка част от парите на Хенри-старши. Всеки колежанин в Америка се научава да фабрикува фалшиви документи за самоличност много преди да достигне възрастта, на която безпроблемно да си купува алкохол, така че за Хенри бе детска игра да осигури на екипа си студентски карти със своето име и техните снимки.

— Не се престаравайте много — предупреди ги той. — Искam четворка, защото баща ми и без това няма да повярва на нещо повече.

Ето така Хенри Купър стана четворкаджия до дипломирането си от колежа. Когато се налагаше, издирваше нови заместници и така Хенри-старши стана щастлив или поне по-малко агресивен, а Хенри пък неизбежно се сблъска с житейското си призвание, а именно — кариера на попрището на човешките ресурси.

Бърнис влезе в кабинета на Хенри притеснена и леко объркана.

— Съжалявам, господин Купър — каза тя.

— Няма смисъл да съжаляваш, Бърнис — отвърна Хенри, — стига да си сигурна, че си права.

Хенри Купър бе солиден четиридесет и две годишен гражданин, леко заоблен по ръбовете, но в сравнително добра форма, поддържана с редовни партии голф и нередовни диети. Вече не пазеше никакъв спомен от акробатиките, с които взе колежанска диплома и запази

паричните потоци от баща си. (В интерес на истината сега тези парични потоци течаха в обратна посока, защото Хенри финансираше строителството на къща във Флорида за стария негодник с мълчаливата уговорка, че Хенри-старши няма да мърда оттам, а синът му никога няма да му ходи на гости.) Единствените му спомени от онова време бяха свързани с футболните мачове и с няколко приятелчета по чашка.

В днешно време Хенри бе успешен и уважаван бизнесмен, който не мамеше никого, дори собствената си жена, а и тя така или иначе щеше да разгадае всеки опит за измама и да го изкорми на минутата. В днешно време „Купър Плейсмънт Сървис“ му подсигуряваше охолно съществуване и стабилно обществено положение. Той следеше мачовете на университетския си футболен отбор и правеше дарения за университета. С две думи — перфектният възпитаник на алма-матер.

Освен това се ползваше със славата на перфектен работодател — спокоен и честен със служителите си, макар и малко немарлив към подробностите. Ето защо щом чу думите му, че просто трябва да е права, Бърнис свали притесненото изражение от лицето си и го замени със загадъчна усмивка.

— Да, но помните ли, сър, че ми казахте да не ви свързвам с господин Мънро Хол?

— О, за Бога, Мънро! — въздъхна Хенри. — Бедният негодник! След толкова време най-после му се случва нещо, за което няма никаква вина. Но Бог ми е свидетел, че нищо не мога да направя за него.

— Знам, сър.

— Опитях се да му намеря персонал — продължи Хенри. — Преди играехме голф заедно. Пил съм от уискито му, докато все още не бе престъпление да се навърташ в компанията му. Нямам нищо против да вземам комисиона от персонала му.

— Разбира се, сър.

— Но сега просто съм безсилен да направя каквото и да било — допълни Хенри. — Неприятно ми е да се крия от него, защото не съм човек, който бяга от отговорност, както знаеш...

— Да, сър.

— Но какво мога да му кажа? Оплакванията по принцип не ми понасят. Ами ако вземе да се разплаче?

— О, Боже!

— Точно така. Така че не ме интересува каква милозлива история ти е сервира, просто за него ме няма.

— Вижте, сър — обясни Бърнис, — този път твърди, че иска да купи фирмата.

Хенри премигна насреща й.

— Да купи... Да купи *моята* фирма? „Купър Плейсмънт Сървис“?

— Да, сър.

— Но това е абсурдно.

— Той каза... — поколеба се Бърнис.

— Казвай, казвай — подкани я той. — Знам, че думите не идват от твоята, а от неговата уста.

— Да, сър. Каза, че след като вече не се интересувате от работата на фирмата, ще ви отърве от нея и ще намери някой компетентен да я върши.

— Каква наглост!

— Каза да назовете цена, сър.

Купър не се изкуши от идеята дори и за секунда, макар да знаеше, че Мънро разполага с достатъчно средства, за да подплати предложението си с пари. Изведнъж обаче усети, че гневът му се е изпарил. Замести го състрадание към ближния, което при него се появяваше рядко и винаги бе посрещано като досаден роднина.

— Бедният негодник — каза той. — Сигурно е отчаян.

— Да, при това от доста време.

— Има купища пари, не могат да му лепнат нищо и въпреки това животът му отива по дяволите, защото не може да си намери работна ръка.

— Според мен, сър — каза Бърнис, — той въобще не излиза от къщата си. Дори от имението.

— Да, вече не идва да играе голф — съгласи се Хенри. — Вероятно се опасява, че някой от членовете на клуба ще му размаже лицето със стик.

— Ооо, сър...

— Ще говоря с него — въздъхна Хенри. — Само веднъж.

— Втора линия, сър. Благодаря ви.

Бърнис излезе от кабинета, Хенри вдигна слушалката и с натежало сърце натисна бутона.

— Мънро, правя всичко по силите си.

— Просто ми кажи цена — отвърна Мънро.

Хенри бе забравил колко е сприхав Мънро. Успя да потисне раздразнението си.

— Мънро, винаги съм си вършил работата добре и съм ти осигурявал хора. С удоволствие ще продължа да го правя, но вече е невъзможно, и то заради теб. Ти си виновен, Мънро, с всичко, което надrobi, с писанията по вестниците. Тук не става въпрос за нежелание или мързел от моя страна.

— Добре де, кога най-сетне ще им мине на всички?

— Ти си парий, Мънро. Такива работи не се забравят.

— Защо всички използват тази проклета дума?

— Ами замисли се, Мънро.

— Не искам да се замислям.

— Всеки божи ден се опитвам да намеря хора, които искат да работят за теб, Мънро — каза Хенри. — Всеки ден. От време на време намирам по някой.

— Не ти се е случвало от седмици!

— Мънро, вярваш ли ми, че правя всичко възможно за теб? — попита Хенри.

Отсреща долетя продължително мълчание, последвано от дълга въздишка. Докато траеха мълчанието и въздишката, Хенри с облекчение установи, че съчувствието му най-сетне се оттегля като отлив и той става по-силен, по-весел и по-отпуснат. Не си помисли: „Правя всичко за славата Божия“, понеже смяташе, че никога не би се поддад на изкушенията (възможностите), подхлъзнали Мънро. От друга страна, никога не се бе сблъсквал с тях.

Най-сетне Мънро отвори уста и макар и да не отговори директно на въпроса, се оплака:

— Хората не искат да говорят с мен. Дори ти не искаш да разговаряме.

— Само защото нямам добри новини, с които да те зарадвам.

— Слушай — оживи се внезапно Мънро. — Защо не вземеш Джилиан и не дойдете на вечеря у нас? Кога сте свободни? Тази вечер?

— О, точно днес не мога, Мънро — отвърна Хенри. — И утре също. Нека просто се опитам да намеря хора, които искат да работят за теб. Ооо, извинявай, звъни ми другата линия — добави той и светкавично прекъсна връзката.

Седя замислено около минута, след което натисна бутона, с който викаше Бърнис от съседната стая. Тя се появи мигновено със същото притеснено изражение отпреди малко. Добре.

— Бърнис — каза Хенри, — искаш ли да работиш за Мънро Хол?

Въпросът ѝ подейства едновременно шокиращо и плашещо.

— Да не би да *продавате* фирмата, сър?

— Ни най-малко — отвърна Хенри. — Имах предвид да идеш да работиш там, в имението му. Как ти се струва?

— Не, сър!

— Предпочиташ да работиш за мен, така ли?

— Определено, сър.

— Когато Мънро звънне пак — няма ме.

— Да, сър — въздъхна Бърнис.

Дортмундър си правеше сандвич от две филии хляб, майонеза и леберкез, но телефонният звън го прекъсна.

Той чу звъненето, погледна недовършения сандвич, разтворен на чинията пред него като упоен пациент на хирургическа маса, и си помисли: „Какво пък ще стане, ако не вдигна?“ Отговори си почти незабавно: „Ще продължи да звъни“. Заби ножа в буркана с майонеза и затопурка към хола, където, както можеше да се очаква, телефонът продължаваше да звъни.

— Да? — каза Дортмундър.

— Дортмундър! — изграчи отсреща толкова силен и дразнещ глас, че Дортмундър инстинктивно дръпна слушалката на една ръка разстояние от себе си, сякаш от нея удря ток. От такова разстояние стържещият глас бе малко по-поносим, но също толкова отблъскващ: — Дортмундър! Къде си? Чуваш ли ме?

Дортмундър предпазливо приближи слушалката към ухото си и каза:

— Недей да викаш.

— Дортмундър!!!

— Не викай!

— Викам ли? — В интерес на истината не викаше. — Нищо не чувам от тези проклети вълни. Чуваш ли ги? Вълните?

И Дортмундър разбра с кого говори. Със същия глас, който стържеше от домофона на Западна осемдесет и девета улица.

— Арни? Ти ли си?

— Че кой да е? — учуди се Арни Олбрайт.

— Още ли си там? На онзи остров?

— Да, на острова съм — изграчи Арни. — Всичко е в пясък и всички се хият като идиоти. Знам, че ще кажеш, че не може да е толкова зле, Джон Дортмундър, но е много зле. Никога не позволявай да те пращат на такова място.

— Добре.

— Ако имаш избор дали да те пратят на юг или на север, избери си север. Ако искаш, не ми вярвай. Ако искаш, въобще не ми обръщай внимание, прави каквото знаеш, какво ми пука.

— Мислех си, че идеята е да се опитат да променят държанието ти — каза Дортмундър.

— Променен съм — увери го Арни. — Повярвай ми, променен съм, но каква полза от това? ГО-тата не искат да ядат с мен.

— Кой?

— Персоналът. Господа обслужващите — отвърна Арни. — Прислугата. Ако искаш вярвай, но тук всичко е много демократично и гостите ядат с прислугата^[1]. Всички са на една маса. След първите няколко дни ГО-тата вече не искаха да ядат с мен. Преструват се, че ядем заедно, но не ядем. Вместо това сядат при онези нахилените.

— Господа обслужващите — повтори Дортмундър. — Що за тъпотия?

— Тук си имат собствен език — обясни Арни. — ГО е персоналът, а ние сме ГГ.

— ГГ ли?

— Един тип ми каза — продължи Арни, — че означавало Големите гъзове, но не може да е вярно, нали? Предполагам, че все пак е „господа гостите“.

— Не знам — отвърна Дортмундър. — Може би.

— Оказа се, че от слънцето се обривам — каза Арни. — Трябваше да се домъкна чак дотук, че да го разбера. От друга страна, си имам малка веранда пред стаята и там има въздух и сянка. Океанът също е тук, направо сякаш в стаята, и знаеш ли, вълните не вдигат такъв шум като колите.

— Не, не знаех — призна Дортмундър.

— Сигурен ли си, че не ги чуваш? Слушай — добави Анди и очевидно приближи слушалката към океана, защото Дортмундър долови слаб, натрапчиво повтарящ се шушнещ звук, който въобще не приличаше на уличен шум.

— Да, сега го чувам — каза той.

Кратко мълчание, след което Арни попита:

— Чуваш ли ги?

— Преди малко ги чувах.

— Е, не искаш да си говориш с мен, така че да се хващаме на работа — заяви Арни.

На Дортмундър му се прииска да каже, че не е вярно и че иска да си говори с него, че е хубаво отново да му чуе гласа, но има някои лъжи, които просто не искат да излязат от устата на човек, без значение колко упорито се опитва да ги изрече, така че отвърна:

— Да, да, да свършим малко работа.

— Братовчедът Арчи разправя, че сте се накатали да ми направите подарък, като се прибера у дома — каза Арни, — и че трябва да ти кажа какъв точно подарък предпочитам, нали?

Дортмундър схвана намека и се съгласи:

— Точно така.

— Часовници не ме интересуват.

— Добре.

— Музикалните кутии обаче са интересни.

— Супер.

— Интересни са ми и шаховете.

— Ще си запиша.

— Интересуват ме още и монетите, но само ако са златни.

— Умно.

— Това е всичко, което ме интересува. Всъщност не точно.

— Така ли? И друго ли има?

— Интересува ме и билет за вкъщи — призна Арни, — но това май не можете да ми го подарите.

— Не можем.

— Е, няма да ти отнемам повече време и да те държа на телефона, за да те занимавам с проблемите си — заключи Арни. — Какво ти пука на теб за *моите* проблеми! Дори не искаш да знаеш за тях.

— Ами... — отвърна Дортмундър и Арни затвори.

Честно казано, стори му се удивително колко малко влияние е оказал океанският остров върху личността на Арни. Другото, което го порази, бе каква голяма част от тази личност може да премине по телефонния кабел.

Минаха цели десет минути, преди Дортмундър да успее да си възвърне апетита и да довърши приготвянето на сандвича.

[1] Официалната политика на Ваканционните селища на „Клуб Мед“ е обслужващият персонал и гостите да правят всичко заедно, включително да се хранят и да се забавляват. — Б.пр. [↑](#)

— Не искам да го казвам, но ми се струва, че си губим времето — каза Бъди. Ейс вдигна поглед от наколенките в ръцете си.

— Какви ги дрънкаш? Нали сме в къщата на човека?

— Проникнахме с взлом. — Бъди поклати глава. — Никога досега не сме нарушавали законите.

— Ами засадите пред имението? — обади се Мак.

— Засади, глупости — възпротиви се мигновено Бъди. — Просто разучавахме навиците на бившия си шеф. В това няма нищо лошо. Но тази работа...

Ейс метна наколенките в чекмеджето с дрехи и го затвори със задник.

— Този тип не ни е шеф — продължи. Бъди — и въобще няма нищо общо с нас, освен дето Мънро Хол му е клиент. В момента сме проникнали с взлом в чужда къща, Мак. Това си е престъпление и ти много добре го знаеш.

— Честно казано, Бъди, това не ме притеснява особено отвърна Мак. — Тревожа се повече от факта, че не напредваме и си губим времето.

Ейс отвори друго чекмедже на скрина.

— Напротив, вижте колко много научихме за този тип — настоя той и извади прилежно сгънат ластичен бинт.

— И какво ни помага това? — не спираше да хленчи Бъди. — Влязохме в къщата на човека, вече трети път сме тук и то благодарение на информация и оборудване, което взехме от ченге, братовчед на профсъюзен член...

— Страхотен пич — прекъсна го Ейс. — Най-доброто ченге, което съм виждал.

— Но — забеляза Мак — изложи работата си на голям риск, и за какво? Претърсваме къщата на човека вече трети път — и нищо. Претърсихме колата му — нищо. Между другото в нея дори няма достатъчно място, за да се скрием и тримата.

— Е, може и да се сместим — каза Бъди.

— Копирахме бележника му — продължи мисълта си Мак — и разучихме всичките му познати, които се оказаха все клиенти или лекари, или някакви манияци на тема здраве. Не открихме нищо полезно и само дето търкаме подметки. Един Господ знае с какво се занимават онези младежи от Харвард, но със сигурност не си губят времето като нас.

— Прави ли ви впечатление, че от доста време не са се обаждали? — подметна Ейс.

— Ние пък не сме се обаждали на тях — отвърна Мак.

— Вероятно по същата причина.

— Да не би да смяташ, че са намислили нещо? — попита разтревожено Бъди.

— Разбира се, че са намислили — каза Мак. — Също като нас. Защо да не намислят? — Погледна си часовника и добави: — Трябва да се разкараме оттук. Не виждам причина да идваме пак.

— Божичко... — каза Ейс и огледа спалнята, която отново бяха подредили в предишния ѝ вид.

— Забрави, Ейс — посъветва го Мак. — Тук няма да намерим нищо, с което да го изнудваме.

— Що за грозна дума, Мак! — отвърна обидено Ейс.

— Няма детско порно — продължи мисълта си Мак, — няма двуженство, няма фалшиви паспорти, няма дори откраднати книги от библиотеката. Алфонс Морисконе явно е честен като скаутче и според мен няма смисъл повече да се занимаваме с него. Да вървим.

Тръгнаха към задната врата, откъдето обикновено напускаха къщата на Морисконе, и Бъди каза:

— На мен също не ми е приятно да се ровичкам из нещата на човека, Мак, но какво друго можем да направим?

— Може би има и други начини да влезем и излезем от имението — отвърна Мак. — Например с цистерната, която доставя гориво.

— Ако си мислиш, че мога да прекарам четиридесет минути със стиснат нос в цистерна с нафта, много се лъжеш — възрази Ейс.

Мак поклати глава и отвори задната врата.

— Въобще нямам, предвид това. Заклучи вратата, Бъди.

— Разбира се.

— И какво тогава имаш предвид? — попита Ейс и последва Мак през малката спретната веранда, докато Бъди заключваше задната врата. Оттук просто трябваше да прекосят моравата, обрамчена от две страни с дървена ограда (дори и Морисконе да се бе пекъл гол тук, не беше правил снимки). После се промушваха през живия плет в дъното в празната къща на другата пресечка с табела „Продава се“ на вратата. Оказа се, че могат по всяко време да влизат и излизат от къщата на Алфонс Морисконе, без да привличат внимание. Единственият проблем бе, че няма какво да търсят или по-скоро да намерят там.

Заобиколиха къщата за продан, излязоха на съседната улица и тръгнаха към паркирания там форд.

— Не доставят само нафта — обясни Мак. — Карат им също храна и им носят дрехите на химическо чистене.

— Нали видя как става всичко, Мак — обади се Бъди. — Пазачите на вратата претърсват щателно всички камиони, които доставят нещо. Единствено милият Морисконе влиза като на парад.

— Влизат и хората от персонала. Прислугата.

— Те не ни вършат работа — възрази Мак.

— Жена му също влиза — опита се да помогне Ейс.

Другите го изгледаха.

— Ти какво, да не би сега да искаш да отвлечем жената? — учуди се Бъди. — Как си ни представяш тримата да се натъпчем в една от онези двуместни спортни коли, с които се разкарва?

— Аз мога да се скрия под полата ѝ — ухили се Ейс, но усмивката му се изпари, когато откри, че на другите двама не им е смешно.

— Може би все пак трябва да се опитаме да открием онези момчета от Харвард — отбеляза навъсено Мак.

— Виж ги само тези шарани — каза Оз, без да сваля бинокъла от очите си.

— Сигурно имаш предвид Ейс — отвърна Марк, който нямаше предимството да гледа през бинокъл. — Той е най-безнадеждният.

— Божичко, не стига, че са нещастници, ами са и безполезни.

— Според мен най-безполезен е нашият приятел Морисконе — възрази Марк. — Дори *ние* не успяхме да открием нищо, което да използваме срещу него, а след три опита, изглежда, и нашите приятели от работническото движение също се връщат с празни ръце.

— Времето си тече — каза Оз.

От другата страна на улицата тримата се напъхаха във форда. Марк продължи да ги оглежда без бинокъл и отбеляза:

— Трябва да използваме тези хора. По някакъв начин. Някак си.

— Добре — съгласи се Оз.

Ан Мари бе възпитана в Канзас и Вашингтон и инстинктивната ѝ реакция на всяко събиране на хора бе да го превърне в светско събитие. Защо да изпуска възможността да пренареди гостната? Анди обаче категорично се възпротиви на идеята. Отказа да превръща предстоящата среща в три следобед, на която Джим Грийн трябваше да даде на него и на останалите нова самоличност, в светско събитие.

— Това не е купон, Ан Мари — обясни внимателно той. — По-скоро е нещо като сбирка, на която ще има беседа с цел ограмотяване.

— Не съм казала, че е *купон* — настоя Ан Мари, макар отлично да знаеше, че го е казала. — Искях просто да предложим няколко ордъовъра и може би по чаша бяло вино. Не можеш цял живот да се наливаш с бира и бърбън.

— Така ли? — Келп я изгледа изненадано.

— Според мен Джим ще се обиди — продължи натиска Ан Мари. — Така де, не стига, че ни прави такава голяма услуга и ще бие пътя от Кънектикът дотук, ами няма да му предложим дори и един гъши пастет.

— Няма да организираме прием, Ан Мари — защити се Анди. — Освен това никой няма да иска да омаже новия си паспорт с гъши пастет. Грийн просто ще дойде, ще ни донесе нещата, ще ги раздаде, ще обясни каквото има да обяснява — и това е. Всички се разотиват.

Тя поклати глава.

— Значи искаш хората просто да дойдат в къщата ни, да поседят, да побъбрят и да си тръгнат, така ли? Никой да не хапне нищо, никой да не сподели нищо и всички да лочат само бира?

— Точно така си го представям — потвърди Анди.

Ан Мари все пак остана вкъщи, в случай че беседата прерасне в светска сбирка, при което домакинските ѝ умения тутакси ще влязат в употреба. Стан Мърч се появи пръв.

— Здравей, Стан — посрещна го тя на вратата.

— Знаеш ли кое е най-новото? — отвърна той. — Бруклин! Винаги съм смятал Канарси за чудесно място за живеене, защото оттам имаш много начини да се придвижиш до Манхатън. Например тръгваш от Флатландс пред Флатбуш до моста „Манхатън“. Само дето във Флатбуш от време на време стават задръствания, така че понякога хващам Рокауей Паркуей до Истърн Паркуей вместо Рокауей Авеню, което те води до Бушуик, а през Бушуик не трябва да минаваш в никакъв случай.

— Да, така е — съгласи се Ан Мари. — Искаш ли нещо за пиене?

Стан обаче не бе свършил.

— Точно така направих и днес — продължи той, — само дето на площад „Гранд Арми“ е мазало. Изтърбушили са всичко пред библиотеката и няма начин да минеш. Тръгнах по Вашингтон Авеню покрай Би Кю И, за да мина отляво на Флашинг, и какво мислиш става там? И пиле не може да прехвъркне. Защо? Защото организирали демонстрация против новия център за запасняци, който е на две пресечки вдясно. Куките не дават на демонстрантите да се приближат до Вашингтон. Давам *назад*, за да се измъкна, а някакъв отзад ме заклешил и натиска клаксона като идиот. *Слизам* от колата и обяснявам на този тъпак, че напред бъка от кресливи хора, ченгета и плакати и че ако вместо клаксона използва очите си, ще види, че не може да се *мине*. Най-накрая му дойде акълът, дръпна назад, пусна ме да се измъкна и хоп — на моето място. Продължи да натиска клаксона, тегли ми една майна и сигурно още е там.

— Чаша вино?

— Така че минавам под Би Кю И, излизам на Парк — не мирясваше Стан — и Тилъри, пускам се по моста на Бруклин и съм в Манхатън за нула време.

— Стан — опита отново Ан Мари, — ти си пръв.

— Значи можеше да е и по-зле.

— Бира? — предложи тя.

— Не, благодаря — отвърна Стан. — После пак ще карам.

Звънецът на входната врата издрънча. Този път бе Малкия. Стискаше скромнен, но прекрасен букет червени рози.

— На — каза той и ги подаде на Ан Мари.

— О, благодаря, Малкия — отвърна тя. — Много мило от твоя страна.

— Някакво момиче на улицата замери гаджето си с тях малко преди да се появят куките — обясни Малкия. — Реших, че няма защо да стават зян.

— Ооо. Благодаря ти.

— Няма защо.

Малкия се промуши в апартамента, но преди Ан Мари да успее да затвори вратата, на прага цъфна Джим Грийн, ухилен до уши.

— Здравей, Ан Мари, как си днес?

— Прекрасно — отвърна тя и щеше най-сетне да затвори вратата, но отнякъде изникна Джон. — Ооо — каза Ан Мари, — заедно ли дойдохте?

Джон изглеждаше объркан. Намръщи се към Джим и отвърна:

— Не мисля.

— Не, не сме заедно — осведоми я Джим и Ан Мари приключи със затварянето на вратата.

Анди се появи от вътрешността на апартамента, за да посрещне гостите:

— Ей, събрахме се всички. Някой да иска бира?

— Аз не — отвърна Стан.

— Може би после — каза Джон.

— Това, което искаме, е да видим кои сме — уточни Малкия и изгледа Джим.

— Ей сегичка — съгласи се Джим и сложи черното дипломатическо куфарче, с което беше дошъл, на масичката за кафе. Отвори ключалките, вдигна капака и Ан Мари видя няколко дебели непрозрачни плика, всеки надписан с черно мастило. Джим извади пликовете и ги раздаде на четиримата, като повтори четири пъти: — Това е за теб.

Четиримата получатели незабавно се задълбочиха в съдържанието на своите пликове. Анди седеше на обичайното си място, Малкия зае цялото канапе, Стан се настани в другото кресло, а Джон приседна на радиатора. Докато разучаваха съдържанието, Джим каза:

— Е, Ан Мари, сега повече ли се забавляваш от преди?

— Просто забавлението е различно — отвърна тя.

— Виж — каза Грийн, — ако някога ти се прииска да изчезнеш, обади ми се. За теб ще направя нещо специално, не като тези тук.

— Те ми изглеждат доволни от това, което си направил — забеляза Ан Мари, а Джим се ухили и се обърна да ги огледа.

Четиримата наистина изглеждаха доволни от съдържанието на пликовете си. Приличаха на деца, които разопаковат подаръци под коледната елха. Очите им блестяха от изненада и задоволство.

— Паспорт — промълви Анди със страхопочитание.

— Трябва да имаш паспорт — уведоми го Джим.

— Джон Хауард Ръмзи — обади се Джон.

— Така ли? — попита Анди. — Кой е този?

— Аз — отвърна Джон.

— Не е зле — призна Анди. Прелисти паспорта си и установи: — Аз пък съм Фредрик Юстас Бланчард. Значи съм Фред.

— Аз пък съм си Джон — похвали се Джон. — Лесно ще го запомня.

Малкия избуча по-тихо от обикновено:

— Джъдсън Ото Суоп. — Кимна към останалите и добави: — Това име ми харесва. Не исках да съм с име, което не ми харесва.

— Тук пише, че съм Уорън Питър Жилет — обади се Стан. — Това „Питър“ сигурно няма нужда да го помня, нали? — Погледна вляво, сякаш през прозореца на кола, и добави: — Здравсти, старши, аз съм Уорън Жилет.

— Да, ето ми я и книжката — каза Анди и се ухили на Джим. — А бе ти правиш по-хубави снимки от катаджиите.

— Разбира се — потвърди Джим.

— Аз съм в отбраната — установи Малкия. — Какво работя, нещо в министерството ли?

— Не, ти се занимаваш с охрана — поправи го меко Джим. — Работиш за „Секюритех“. Това е фирма, която е специализирана в индустриален шпионаж. Помагат на фирмите да опазят търговските си тайни.

— И защо вече не съм там?

— Компанията фалира, защото двамата собственици влязоха в затвора за търговия с фирмени тайни.

— Аз иконом ли съм? — попита Джон, сякаш не беше много сигурен какво да мисли за професията си.

— Вие имате нужда от биографии, които да ви помогнат да се хванете на работа при човека, когото сте набелязали, прав ли съм? — каза Джим.

— Аз съм *шофьор*! — възкликна Стан. Явно беше доволен.

— Точно така — потвърди Джим. Посочи Анди и добави: — Ти пък си личен секретар. Всъщност двамата с Джон сте работили за един и същ човек — Хилдорг Чък, посланик на Восткоджек в Съединените щати. Били сте в резиденцията му в Джорджтаун.

— Имали сме вземане-даване с тази държава — изръмжа Малкия.

— Ами какво ще стане, ако се обадят на посланика? — попита Джон.

Джим се усмихна и поклати глава.

— За съжаление посланикът бе убит по време на посещение в родната си страна през празниците — обясни той. — Точно затова двамата с Анди си търсете нова работа.

— Аз пък съм возил филмова звезда — похвали се Стан. — Имал е апартамент до Сентръл Парк. Защо вече не работя за него?

— Кариерата му е тръгнала надолу — отвърна Джим. — Напуснал е Ню Йорк, преместил се е на Тихия океан, шофира сам и се опитва да се вреди за някоя второстепенна роля.

— Ами ако му звъннат да питат за мен? — усъмни се Стан.

— Ще се доберат единствено до персонала му в Лос Анджелис — успокой го Джим. — Мога да те уверя, че никой не познава персонала му в Ню Йорк.

— И всичко това е истинско, така ли? — обади се Джон.

— Всичките тези хора съществуват — обясни Джим, — доколкото един документ е в състояние да създаде човек. И четиримата са били тези хора по едно или друго време, макар *и да не са се родили* такива. Сега пък са станали други — или са се върнали към първоначалното си „аз“, или са го сменили с друго. Никога обаче не забравяйте, че е възможно отново да се върнат към старата си самоличност.

— Е, надали и четиримата ще го направят заедно — усъмни се Анди.

— Надали — съгласи се Джим. — Но един е достатъчен, за да прецака нещата.

Стан се изхили.

— Представям си как някой се приближава до Малкия и... Как ти беше името?

— Джъдсън Ото Суоп.

— Да. Някакъв отива и вика: Здравсти, аз съм Джъдсън Ото Суоп.

— Значи ще го обсъдим — изсумтя Малкия.

— Сега няма да се притесняваме за това — заключи Анди. — Току-що се прекръстихме, вече сме нови хора, така че хайде да се порадваме на събитието.

— Кръщение! — Ан Мари скочи на крака. — Прав си, Анди, това е кръщение! Не мърдайте, сега ще донеса шампанското.

— Във вторник — каза Хал Мелън — един тип влиза в бара с морков в ухото. Следващата пресечка вдясно.

Честър зави вдясно на следващата пресечка. Много от градчетата в Пенсилвания се намираха на река, така че сега Честър мина по поредния малък мост.

— Барманът — продължи Мелън — си мисли: „А-ха, ето го поредния умник. Сега сигурно очаква да го питам защо има морков в ухото, за да ми изтърси някаква тъпашка шега. Добре — казва си барманът — няма да му се връзвам на простотиите и няма да го питам нищо“. И не го пита. След две пресечки ще видиш голяма табела „Астро Солюшънс“, там отиваме.

— Добре — отвърна Честър.

— В сряда — продължи Мелън — същият тип влиза в бара и пак с морков в ухото. Барманът си мисли: „Този не се отказва лесно, но пак няма да го питам за проклетия морков“. И не го пита. Четвъртък, петък, нашият човек все влиза в бара и все с морков в ухото. Барманът просто полудява, но се инати и не го пита. Най-сетне в събота онзи идва, но вместо морков от ухото му стърчи стрък целина. Барманът е шах и мат. Без да мисли много, му вика: „Защо имаш целина в ухото?“ „Не можах да намеря морков“, вика онзи. Завий тук и спри на паркинга за клиенти.

Честър зави, спря пред една ниска светлозелена алуминиева постройка и Мелън каза:

— Ще се върна сам или ще ме изритат. — Но той винаги казваше така на слизане, така че Честър не реагира на репликата. Мелън, който всъщност не очакваше отговор, взе куфарчето с мострите от задната седалка и тръгна към сградата с леко несигурна походка.

Честър извади книгата, която четеше — „Пътят към Оксиана“ от Робърт Байрън, чудноват пътепис за пътуване от Англия до Афганистан в началото на трийсетте години, осъществено предимно с

кола, а от време на време и с влак — и се подготви за половин час спокойствие.

По принцип работата си я биваше. Мелън плащаше добре, не му даваше съвети как да кара и Честър разполагаше с доста свободно време, както и сега, да чете — навик, придобит в затвора. Ако не бяха вицовете, всичко щеше да е просто перфектно.

Вицовете бяха типични за търговец и просто избликваха от устата на Мелън като от гейзер. Явно не можеше по никакъв начин да се контролира и не очакваше каквато и да било реакция от страна на Честър — нито смях, нито въздишка, нищо.

Честър, разбира се, реагираше, няма как, но реакциите му бяха тихи. Вицовете неизменно звучаха досадно, без значение дали в тях имаше нещо смешно, или не. Честър установи, че всъщност се съсредоточава върху завръзката. Правеше го инстинктивно също както и Мелън инстинктивно разказваше вицове.

Например *защо* свещеникът, равинът и ходжата вървят заедно по улицата? Къде отиват? Какво точно ги е събрало заедно? Каква е вероятността бившите президенти Буш, Клинтън и Картър да се окажат в един и същ самолет? Защо цели стада говорещи животни нямат никаква друга работа, освен да се напъхат в някой бар?

Най-лошата част от работата му бе излизането на Мелън от поредната среща и качването в колата.

Търговецът, озовал се в офис, щедро пръскаше вицове върху околните, както лъв препикава територията си. Хората в офиса пък се чувстваха задължени да му отвърнат с *техните* вицове. И когато Мелън се връщаше в колата и протягаше доволно крака, защото дневникът му за продажби бе запълнен с поредния успех, познай кой трябваше да изслуша всички нови вицове?

Честър не бе съвсем сигурен колко още ще издържи на това темпо. Дори сънуваше някои от вицовете — стюардесата в асансьора, космонавтът в тоалетната. Кога най-после Анди Келп и приятелчетата му щяха да ударят Мънро Хол? Нали не се бяха отказали? Кога, по дяволите? Колко още възнамеряваха да оставят горкия Честър самичък на милостта на Хал Мелън?

Ето го, връща се. Мята куфарчето с мостри на задната седалка, сочи с пръст и казва:

— Продължаваме в същата посока още около двадесет минути.

— Добре.

— Един мюсюлманин, един християнин и един евреин седят на Еверест...

В шест без двадесет най-сетне се прибра у дома в Шикшини. Влезе вкъщи с чувството, че гърлото му е пресъхнало и че е крайно време да се погрижи за него. Грейс го посрещна в хола с думите:

— Приятелят ти Анди се обажда.

Значи бяха решили да действат! Сърцето на Честър се качи в гърлото, но той все пак успя да отвори уста и да попита:

— Какво каза?

— Да му звънеш.

— Само това ли?

— Какво друго очакваш?

— Да де, да де. — Той забърза към телефона, вдигна слушалката и погледна Грейс. — Права си.

— Ще ти донеса уиски — каза тя и излезе.

Вдигна му приятелката, Ан Мари, и щом Честър се представи, каза:

— О, Анди иска да говори с теб. Чакай малко.

Изчака. Как да ги убеди да не се отказват? Грейс се върна в хола с чаша в ръка.

— Честър?

— Слушай, Анди...

— Честър, струва ми се, че ще ни трябва квартира някъде около теб — прекъсна го Анди. — Само докато ни наемат. Не става да пътуваме оттук, защото разстоянието е доста.

— Значи ще го направите?

— Естествено. Ти какво си мислиш? Просто ни трябва място за спане.

— Елате при мен — отвърна Честър, който не помнеше откога не се е чувствал толкова щастлив. Край с мисионерите и с канибалите. — Имаме място колкото щеш.

Двамата с Анди побъбриха още известно време. Грейс го гледаше скептично. Когато Честър затвори, му подаде уискито и каза:

— Имаме място колкото щеш? И къде е това място?

— Ще ги сместим, няма проблем — отвърна Честър. — Решили са да го направят, нищо друго няма значение. — Той вдигна чашата си

за тост. — За Мънро Хол.

— За Мънро Хол ли? — Грейс го изглежда изумено.

— Дано се пържи в ада вовеки веков — завърши Честър.

— Ааа — отвърна тя. — Да. Чакай и аз да си наля едно.

Флип беше бесен. Беше извън себе си от яд. Как бе възможно Мънро Хол, който само преди седмица го наричаше „приятелче“, да направи подобно нещо? Та това дори нямаше да му донесе никаква печалба, само загуба за горкия Флип.

Докато караше към имението за днешната тренировка, преповтаряше наум точно как ще прекрати взаимоотношенията си с него. „Всички *знаят*, че си най-големият егоист на света. В крайна сметка с това си известен, нали? Защо обаче реши да ми причиниш това? Какво ще спечелиш от него? За *кеф* ли го направи?“

Когато стигна до входа на имението и спря пред будката на охраната, устните му все още се движеха мълчаливо и изричаха гневните думи. Намусеният пазач се появи отвътре както винаги, но днес Флип не го поздрави приятелски. Днес въобще не го поздрави, не му продума и думичка. Гледаше право напред, продължаваше да репетира унищожителната си реч срещу Мънро Хол и просто подаде шофьорската си книжка така, че дебилът да я прочете, ако въобще знаеше да чете. Охранителят стоя доста време неподвижно до отворения прозорец на субаруто, но на Флип не му пукаше. „Стой си до Второ пришествие, ако искаш, тъпак такъв. Изгони ме от имението, с радост ще се прибера вкъщи“.

Дори да не можеше да прочете шофьорската книжка на Флип, охранителят явно бе в състояние да разчете физиономията му, защото най-сетне се отказа да виси и да чака Флип да каже или направи нещо, извърна се и се навря обратно в пещерата, вероятно да звънне в Голямата къща.

Флип си прибра книжката и се вторачи мрачно в бариерата в очакване да се вдигне. Когато най-сетне проклетата пръчка се разклати и пое нагоре, охранителят се появи от будката, наведе се към прозореца на субаруто й каза:

— Имаш ли нещо против да се държиш по-любезно?

Флип го изгледа от глава до пети.

— С теб ли?

След което подкара към къщата.

Е, това определено го накара да се почувства по-добре, поне за минутка, докато не наближи Голямата къща и не видя, че входната врата се отваря и на обляния в слънчева светлина праг се появява Мънро Хол и му маха с ръка. Днешният тренировъчен екип бе в ярко оранжево и Хол приличаше колкото на второстепенен мафиотски бос, толкова и на леко поспихнал се детски балон.

„Сега ще те науча, портокал такъв“, помисли си Флип, докато паркираше субаруто на обичайното място. Слезе от колата и метна платнения сак през рамо толкова силно, че чак го заболя. Естествено, ядоса се още повече, вписа ѝ това прегрешение в сметката на Мънро и закрачи към входната врата. Хол го посрещна топло усмихнат както обикновено.

— Идваш точно навреме, Флип. Както винаги. Влизай, влизай. Нали вече те питах дали яздиш?

Въпросът определено го хвана неподготвен и Флип се напъна да го осмисли и да формулира отговор, а през това време Хол затвори вратата зад гърба му и тръгна към стълбището.

— Не яздя — отвърна Флип, защото реши, че това е най-точният отговор. После реши да го допълни: — Конне.

— Да, точно така, спомних си — каза Хол. Заизкачваха се по стъпалата. — Помниш ли, че ти казах, че имам едни прекрасни коне, но не мога да си намеря тренъор. Това е най-хубавото време от годината, Флип, най-хубавото. Качваш се на кон, яздиш из полетата и хълмовете и гледаш на живота от съвсем друг ъгъл.

— Никога не съм го правил — сопна се Флип. „Ето, сега ще му кажа всичко“, навиваше се той, но моментът някак му се стори неподходящ.

Тръгнаха по широкия коридор на втория етаж и Хол продължи:

— Знам, че ми каза да не се качвам на кантара през минута, но тази сутрин реших да се претегля, Флип, и се оказа, че съм отслабнал с килограм и половина! И то само за месец!

— Много добре — отвърна Флип. Отнякъде изкука кукувица. Три пъти.

— Ооо, пак това проклето създание — изплака Хол. — Знаеш ли, Флип, понякога си мисля, че просто трябва да го оставя да спре и да не

го навивам. Така няма да ми се налага да чувам грешките му на всеки час, но някак си сърце не ми дава да го направя. Струва ми се, че ще убия горкото същество. Знам, знам, ще кажеш, че съм сантиментален ревльо, но такъв съм си аз. Искане ми се да дам на часовника още един шанс.

Сантиментален! Флип последва Хол до тренировъчната зала, като по целия път скърцаше със зъби и правеше унищожителни забележки, които някак си все не успяваха да се изплъзнат от устните му.

Следващият час премина в напрегнато мълчание. Флип си отмъщаваше по малко, като засилваше скоростта на пътечката, така че Хол да подтичва, като слагаше повече тежести на щангата, като отговаряше по-рязко от обикновено, така че в края на тренировката възпитаникът му заприлича на изгнил портокал, който пуска сок отвсякъде. Но откритата конфронтация, директният упрек, войната така и не се случиха. Флип просто вреше от злоба, изпускаше пара дори през ушите, ако бе чайник, сигурно щеше да танцува полка на котлона, но така и не откри нужната му смелост, за да излее гнева си върху Мънро Хол.

В самия край все пак успя, макар и завоалирано, да зачекне темата, която го беше вбесила:

— В сряда няма да мога да дойда за тренировката.

Хол изглеждаше стреснат. Добре.

— О, Флип — каза той. — Трябва да дойдеш.

— Не. Това, което *трябва* да направя — уведоми го Флип — е да ида до Харисбърг и да се срещна с данъчните.

— О, скъпи Флип — възкликна Хол и си придаде вид на истинско човешко същество, което е способно да изпитва чувства. — Надявам се, че не си се забъркал в нещо.

— Оказа се — отвърна Флип и се зае да тъпче нещата в сака си, без да поглежда тази гадина, — че съм. Оказа се, че някой е осведомил данъчните за известни хонорари, получени от мен в брой.

— О, Флип, естествено, че ще ги осведоми — отвърна Хол.

Сега вече Флип вдигна поглед към него и установи, че клиентът му изглежда невинен като пеленаче. Флип изстреля следващия въпрос право в запотеното му бебешко лице:

— Нима хората декларират хонорарите си в брой пред данъчните?

— Искрено се надявам да го правят — отвърна Хол и направи малка пауза, за да избърше потта от лицето си и да си поеме дъх, след

което добави: — Много непатриотично е да не декларираш доходи и да не плащаш данъци.

— Непа... непа...

Флип успя само да заекне пред наглостта на този *престъпник*, този световноизвестен *мошеник*, този презрян *никаквец*, който се осмеляваше да нарече него, Флип Морисконе, непатриотичен! Непатриотичен!

— Искрено се надявам — продължи Хол, сякаш не виждаше нажежения от гняв Флип насреща си, — че декларираш получените от мен хонорари, защото аз със сигурност декларирам *всичките* си разноски. Всички разноски, Флип, без значение дали се признават за разход, или не. Вярвам в почтеността и точните отношения и съветвам и теб да правиш така.

Флип бавно поклати глава. Беше останал без думи.

Хол вдигна пръст и го размаха назидателно.

— Чуй какво ще ти каже един човек, който знае как стават тези неща, Флип, човек, който е видял това-онова. Най-разумното нещо, което можеш да направиш, когато идеш да се видиш с данъчните, е да си признаеш всичко, да платиш каквото искат и да забравиш за случая. — Назидателният пръст ускори ход. — И недей повече да поемаш глупави рискове, защото ще те спипат. Това е *моят* съвет, Флип.

Флип така и не разбра как се измъкна от тренировъчната зала и къщата, без да удуши Мънро Хол на място. Нямаше спомен как е минал по коридора, как е слязъл по стълбите, как се е измъкнал през входната врата и как се е качил в колата. Просто в един момент осъзна, че кара покрай намусения охранител на портала и напуска имението.

Взе завоя. Подкара към следващите си клиенти. Способността му да говори най-сетне се върна и той процеди през зъби:

— Мъст! Отмъщение!

На Марси в известен смисъл й бе мъчно за Мънро Хол. През седемнайсетте си години работа за „Купър Плейсмънт Сървис“ не бе попадала на работодател, който се ползва с толкова лоша репутация. Възможно ли бе да е пък чак толкова неприятен?

Хората, особено в затънтен край като този, са склонни да прегръщат лошото и да гледат напред: „Какво пък толкова, това е просто работа“. Това, общо взето, бе отношението им към всичко. По време на кариерата си Марси бе намирала лични прислужници за овдовели иранки, шофьори, на които се налага да носят бронежилетки по време на работа за известни пласьори на наркотици, градинари за вилите на прочути нюйоркски дизайнери, готвачи за еквадорски аристократи, шивачи за рок звезди, секретарки за подкупни политици, та да записват лъжливите им автобиографии, но нито един от тези работодатели не бе предизвиквал негативната реакция, която събуждаше дори само споменаването на Мънро Хол.

— О, не, не и той, не съм чак толкова закъсал за работа.

— Но какво му е на...

— Вижте какво ще ви кажа, госпожице, няма да работя за това копеле и пари да ми дава.

— Но той *ще* ви дава пари, това е работа, можете...

— Не е за мен. К'во друго има?

— Секретар за състезател по кеч, артистичният му прякор е Тинята.

— О-о, чувал съм за него! Става! Какво пък толкова, това си е работа.

Колко ли свободни места имаше вече в имението на Мънро Хол? Човек би си помислил, че там върлува чума и всеки ден отнема живота на поне няколко служители. Според нейните изчисления към днешна дата, 14 юни, вторник, в имението имаше седемнадесет незаети позиции. Търсеха се дори двама охранители, а всички знаят, че с

охранителите принципно няма проблем, особено пък ако не те е особено грижа дали кандидатът е с чисто съдебно минало.

В края на краищата на човек му домъчняваше за Мънро Хол. Е, само на теория, разбира се. Тя самата за нищо на света не би постъпила на работа при това копеле, особено след като знаеше как постъпва с роднините, приятелите, служителите, та дори и с държавата си. Марси бе напълно доволна от работата си в „Купър Плейсмънт Сървис“, но дори и да не беше, по-скоро би работила във въглищната мина „Последна надежда“ в град Голгота, където завещанието се подава като част от документите за кандидатстване, отколкото да се хване при...

— Нямате ли нещо друго?

Въпросът на кандидата за работа я откъсна от мислите ѝ. Не трябваше да мисли за ужасния, макар и жалък Мънро Хол, а да се съсредоточи върху откриването на подходяща позиция за господина насреща си, който се казваше, въ... Фред Бланчард. Доскоро работил като личен секретар на чужд дипломат във Вашингтон, а сега седнал пред нея и забил поглед в списъка със свободни работни места.

Време беше да се хваща на работа.

— Честно казано, фактът, че не сте си потърсили нова работа в района на Вашингтон, малко ме учудва — заяви тя. — В тази част на Пенсилвания имаме страхотни работодатели, но се съмнявам, че някой от тях е чуждестранен дипломат.

— Това ме радва — увери я Бланчард. Беше усмихнат мъж с остри черти и очевидно весел нрав. — Напоследък малко ми писна от международни интриги — добави той. — Имам роднини в тази част на Пенсилвания и реших, че няма да е зле да си отдъхна от напрежението на столицата. Нямате ли някой *богат* работодател, който си търси личен секретар да вдига телефона, да чете кореспонденцията, да се среща с журналистите и да вкарва документацията в ред?

— Принципно има, но мисля, че точно в този момент въпросният господин...

Той я изгледа със светнали от щастие очи.

— Да не би да се сетихте за нещо?

Марси се наведе към него и изрече с възможно най-безпристрастен тон:

— Мънро Хол.

Кандидатът дори не мигна. Продължи да се усмихва и отвърна:

— Той вписва ли се в хората, за които споменах?

— О, да, напълно — увери го тя, но съмнението бързо охладиха ентусиазма ѝ. — Никога ли не сте чували за него? За Мънро Хол?

Човекът насреща ѝ се замисли, усмивката му стана някак загадъчна.

— А трябва ли?

— Пресата се занимава с него известно време.

— А, пресата. — Бланчард махна с ръка и прати четвъртата власт по дяволите. — В посолството гледахме само „Си Ен Ен Интернешънъл“.

— Искате ли... искате ли да ви уредя интервю?

— Защо не? — отвърна кандидатът.

Кой казва, че гръмотевицата не удря два пъти на едно и също място? Марси тъкмо се върна от обяд — не бяха минали и два часа, откакто бе пратила Фред Бланчард на интервю с Мънро Хол (какво ли е станало там, дали е приел работата, или се е отказал?) — и ето че се появи нов кандидат. Казваше се Уорън Жилет и първото, което и направи впечатление, бе, че човекът е работил като шофьор за най-любимата ѝ филмова звезда — Джер Кръмби.

— Божичко! — възкликна тя. — Познавате Джер Кръмби?

— Виждах го предимно в огледалото на колата — отвърна кандидатът. — Готин пич. Не е звездоман като останалите.

Марси много се зарадва да чуе точно това.

— Виждам, че разполагате с прекрасни препоръки.

— Да, знам — усмихна се Жилет. — И сам да си ги бях писал, нямаше да станат толкова хубави.

— Но защо сте напуснали?

— Не съм. — Жилет повдигна рамене. — Той ме напусна. Продаде си апартамента в Ню Йорк и се премести в Калифорния. Нещо свързано с кариерата му, нали се сещате.

— А, разбирам? — Тя дръпна най-долното чекмедже на бюрото и измъкна папка. — Имаме няколко предложения за шофьори. Никой от работодателите обаче не е филмова звезда.

Нова усмивка.

— Да ви кажа, нагледах се на филмови звезди.

— Чудесно. Първата позиция е за шофьор на микробус към мебелен салон.

Жилет се понамръщи.

— Не знам — отвърна той. — Може и да ме сметнете за разглезен, но предпочитам да возя само един човек, нали се сещате. Освен това харесвам хубавите коли. Джер винаги се возеше само в най-доброто.

— О, Божичко! — сети се Марси. — Имаме един такъв работодател, местен. Прочут е с *прекрасните* си коли и точно в момента си търси нов шофьор.

— Е, значи и този път извадих късмет — забеляза Жилет. — Как се казва?

Марси завъртя очи, сякаш за да се предпази от предстоящия взрив, и каза притеснено.

— Мънро Хол.

— И казвате, че е богат и с много коли, така ли? С какво се занимава?

— Не сте чували за Мънро Хол? — изненада се Марси.

— Защо, в шоубизнеса ли е?

— Писаха по вестниците за него — отвърна тя. — Даваха го и по телевизията.

— В апартамента на Джер се гледаха главно филми — каза Жилет. — Надали съм чувал за него, освен ако не са правили биографичен филм за живота му.

— Сигурна съм, че ще направят — заяви Марси. — Той е бизнесмен, откраднал е пари от акционерите, от служителите си, от роднини и от държавата.

Жилет кимаше при споменаването на всяка жертва и в крайна сметка обобщи:

— Е, никой не е свършен.

Междувременно на друго бюро встрани от Марси един кандидат за работа на име Джъдсън Суоп — огромен заплашителен здравеняк — обясняваше на крехкото създание Пенелопи:

— Да, разбира се, че знам кой е. Мънро Хол. Нахака го на всички. Вижте, и пет пари не давам какви ги е вършил. Щом ще плаща, ще работя за него. Хората явно не го обичат, така че му трябва пич, който да ги държи настрана. Аз пък си умирам да държа хората

настрана, а най ми харесва, когато ми плащат да го правя. Пишете ме в списъка.

— Да, сър — прошепна Пенелопи.

А на съседното бюро един смачкан тип въртеше шапката си в ръце и обясняваше:

— Ами... работил съм като иконом.

Дейзи, така се казваше служителката насреща му, го огледа изненадано.

— Така ли?

Стори й се невероятно.

— Да, предимно отварях вратата — увери я кандидатът. — Ето, попълних бланката ви, а това са ми препоръките.

Дейзи първо огледа формуляра. Джон Ръмзи, с временен адрес при някакъв приятел в Шикшини. Работил на хубави места с чудесни препоръки от Негово превъзходителство Хилдорг Чък, посланик на Восткоджек в Съединените щати.

— Един познат, с когото работех в посолството — обади се Ръмзи, — тази сутрин е идвал при вас и сте му предложили работа, та спомена, че можете да намерите и на мен.

— Как се казва?

— Фред Бланчард.

— Сигурно е бил при някоя от колежките. Къде сме предложили работа на господин Бланчард?

— При някакъв човек на име Мънро Хол.

— Мон... Бланчард ли се казва приятелят ви?

— Да.

— Един момент. Само... един момент.

Дейзи се изправи и за нула време отиде при Марси, а после още по-скорошно оформи документите за кандидатстване на Джон Ръмзи за позицията „икonom“ в имението на Хол. Какво толкова, че Джон Ръмзи не съвпаднаше с представата на Дейзи за иконом? Явно посланик Чък го е харесвал. Значи щеше да го хареса и Мънро Хол.

— Мънро?

Отсреща долетя едно доста предпазливо:

— Да?

— Обажда се Хенри, Мънро. — Мълчание. — Хенри Купър.

— Ааа! Размисли ли, Хенри? Готов ли си да продадеш фирмата, да дадеш шанс на по-кадърни хора да опитат?

— Просто исках да ти кажа, че *само днес* съм изпратил *четирима* нови кандидати за работа при теб.

— Четирима?

Купър очакваше благодарности, а защо не и сърдечни благодарности, така че изброи позициите:

— Шофьор, иконом, личен секретар и охранител.

— Е — отвърна Мънро по-заядливо и отпреди, — значи можеш да направиш нещо, като те посръчка човек.

— Моля?

— Ако не ти бях звъннал, ако не бях отговорил на *блъфа* ти, ако не бях предложил да те отърва от скапаната ти фирма и да сложа там някой, който наистина *иска* да работи, още нямаше да си си мръднал задника и щеше да лежиш на стари лаври.

— Мънро...

— Проблемът ти, Хенри, е, че прекарваш прекалено много време на игрището за голф и пет пари не даваш какво става с бизнеса. Държа да знаеш, че ще огледам хората, които ми пращаш, извънредно щателно. Искам лично да се уверя, че не ги пращаш да задигнат нещо.

— Мън...

Мънро обаче затвори и Купър също тръшна слушалката. Натиска бутона, за да извика Бърнис.

— Да, сър?

— Бърнис, кажи на момичетата, че вече няма да пращаме хора в имението на Мънро Хол.

— Наистина ли, сър?

— Наистина. Да върви по дяволите, тъпак такъв!

— Да, сър.

„Слава Богу — помисли си Алисия Хол, — че госпожа Парсънс продължава да ни готви“. Госпожа Парсънс мразеше Мънро — е, за съжаление всички мразеха Мънро, — но Алисия я бе довела със себе си като зестра. Госпожа Парсънс бе готвачка на майката на Алисия и бе оцеляла на бойно поле, на което бяха паднали много по-корави мъже и жени от нея. Знаеше, че вярната служителка е останала по-скоро да я пази и да ѝ оказва морална подкрепа в предстоящите мрачни години семейно съжителство. Алисия знаеше също, че госпожа Парсънс бърка, тъй като единственото човешко същество, към което Мънро проявяваше несравнима грижовност и обич, бе съпругата му, но от друга страна, тя с удоволствие играеше ролята на героиня на Бронте пред угрозата да готви сама.

Масата им въобще не отговаряше на положението на семейство Хол, тъй като бе предвидена за шестнадесет души, а напоследък обслужваше само двама, и то в края откъм кухнята. Останалата част просто ги потискаше и ги караше да се чувстват по-самотни, отколкото всъщност бяха. А може и да не бе така. Алисия предпочиташе да не се унася в мисли, доколкото е възможно.

Госпожа Парсънс бе прекрасна готвачка. Сигурно бе поне на седемдесет — мълчалива и решителна жена с остри черти, — но ръката ѝ продължаваше да приготвя ястия със същата сръчност. Предвид проблемите с работната ръка напоследък тя пазаруваше предимно по интернет, което се оказа чудесно решение на проблема. Интернет може би не е най-подходящото място да си купиш фъстъчено масло или овесени ядки, но по-скъпите, екстравагантни и екзотични продукти за изискана кухня просто са създадени за интернет търговия. Виртуалните магазини ги предаваха на ФедЕкс или Ди Ейч Ел, които ги доставяха в кухнята на госпожа Парсънс, за да преминат през специални процедури, и оттам най-сетне отиваха при двама души, седнали на ужасно дълга маса на светлината на свещи. Леко прегърбената госпожа Парсънс лично сервираше блюдата и супниците,

които пристигаха, предхождани от възможно най-апетитните аромати. Всичко това правеше изгнаничеството относително по-поносимо.

Днес семейство Мънро вечеряше прекрасни патешки гърди с пресни задушени картофи и зелен фасул, полети с бутилка превъзходно бяло вино. Френско.

— Скъпа — каза Мънро, — имам добри новини.

Алисия като че ли бе забравила какво означава това.

— О, така ли?

— Хенри купър най-сетне се прояви, с лек натиск от моя страна, разбира се. Сигурен бях, че знам как да го подхвана.

— *Прояви се?*

— Утре имаме интервюта с *четирима* нови кандидати за работа — осведоми я Мънро и се усмихна щастливо на удивената ѝ физиономия.

Да, наистина бе успял да я удиви.

— Четирима? Наистина ли, Мънро? Наведнъж?

— Най-сетне ще имаме нов шофьор — заизброява Мънро. — Нов личен секретар. Нов иконом. И още един човек да подсили охраната.

— Но това е просто невероятно! — възкликна Алисия. — Как е успял да ги намери Хенри?

— Искаш да кажеш как аз успях да го накарам да се размърда — поправи я Мънро, беше изключително доволен от себе си. — Никога няма да познаеш.

— Кажи ми.

— Предложих да купя фирмата му.

— Какво?! — Алисия се вторачи в него. — За какво ти е притрябвала агенция за подбор на персонал?

— Въобще не ми е притрябвала — увери я Мънро. — Беше си най-обикновен блъф. Просто му казах, че според мен въобще не се справя с работата си и искам да купя агенцията и да сложа там някой кадърен човек, който да ми я ръководи.

— Но това е голяма обида — каза Алисия. — Хенри ни е приятел. Или поне беше.

— Точно обидата свърши работа, миличка — обясни Мънро. — Не се притеснявай, че ще изгубиш Хенри Купър като приятел. Точно

както си мислех, предложението ми го накара да се размърда и да ни намери нови кандидати за работа.

— Е, това е страхотно.

— Утре ги чакам да дойдат на интервю и честно да ти кажа, много ще ми е трудно да отпратя който и да било от тях.

— Силно се надявам да не го правиш — отвърна Алисия и огледа храната в чинията си. — Ако си имаме шофьор, госпожа Парсънс ще може да купува пресни зеленчуци от пазара. Сезонът едва започва, Мънро.

— Животът става все по-хубав — установи Мънро с широка усмивка. Усмивката му премина в смях и той добави: — О, трябва да ти кажа и най-смешното.

— Смешно ли?

— Нали знаеш — започна той, — че постоянно трябва да подавам справки, декларации и всякакви други глупости за данъците ни до съда по несъстоятелност.

— Искаш да кажеш, че ги подават счетоводителите.

— Да, разбира се. Като казвам „аз“, нямам предвид буквално „аз“. Въпросът е в това, че винаги съм настоявал да ги затрупваме с информация. Да им даваме всяка подробност, без значение че е незначителна и безполезна. Ако си купиш вестник — кажи им колко пари си похарчил и го пиши в разходите. Слагай всеки разход.

— Но защо, Мънро?

— По две причини — обясни той. — Искат справки — ще им дам справки. Ще им дам толкова справки, че да се задавят с тях. Да си избодат очите да четат отчетите ми. Ще ги отегча до смърт с тонове безполезна информация. Втората причина е свързана с първата. Ако някога се наложи, макар много добре да знаеш, че въобще не искам да се налага...

— О, скъпи...

— Да, знам. Но ако някога се наложи да пробутам нещо не много чисто в отчетите, мога основателно да се надявам, че при цялото това количество информация, която им изсипвам, никой няма да забележи нередността.

— Силно се надявам това никога да не се случи — каза Алисия. — Неприятностите, които преживяхме, ни стигат за цял живот.

— Абсолютно си права — увери я той. — Сега да ти кажа и смешното. Открих го вчера. Неприятностите този път се случиха не на мен, а на онзи фитнес инструктор, който идва тук да се занимава с мен. Флип.

— На Флип ли? — учуди се Алисия. — И какви неприятности са му се случили?

— Ами просто уведомих данъчните, че съм му плащал такива и такива суми — обясни Мънро. — Както вече споменах, отчитам всичко. Работата е там, че му плащам в брой, а той не е декларирал парите. — Мънро се разсмя наистина от сърце. — Дребните риби никога не се измъкват безнаказано, особено ако се опитват да крият данъци. Можем да се измъкваме само ние. Той трябва да си плаща мижавите данъци, защото все някой опира пешкира, нали така.

— Не злорадствай, Мънро — смъмри го малко намусено Алисия.

Той като че ли се постресна, но очите му продължаваха да се смеят.

— Както и да е, работата е там, че са го хванали. Прочетох в погледа му, че иска да ми се оплаче и вероятно дори да протестира, но просто не му стискаше.

— Казвал ли си му, че ще декларираш парите, които си му дал като разход? — попита Алисия.

— Че защо? — отвърна Мънро, отпи глътка вино, премлясна и добави: — Нека да му е за урок.

Дортмундър никога не бе щастлив извън Ню Йорк. В останалата част на света винаги имаше нещо сбъркано, нещо, което да го кара да се чувства неудобно. Ето например в момента, в тази дива пустош в сърцето на Пенсилвания, му се налагаше да спи на пода в кухнята.

Честър и веселата му съпруга Грейс обитаваха много малка къща в много малко градче. Малкия и Стан в новите си самоличности, предоставени им от Джим Грийн, не се познаваха и нямаха никакви познати в района, което означаваше, че им се полага да спят в приятни мотелчета близо до река Съскуехана. Келп обаче бе уведомил агенцията за подбор на персонал, че Честър му е роднина, поради което остави адреса му за кореспонденция, а от друга страна, Келп и Дортмундър трябваше да се познават, тъй като уж бяха работили заедно в едно и също посолство във Вашингтон. Ето защо се наложи именно те да преспят при „роднината“ на Келп поне тази нощ и Дортмундър нямаше никакви илюзии относно това кой ще спечели канапето в хола дори още преди да хвърлят жребий. И така от него се очакваше да си почине върху, няколко сгънати одеяла на пода в кухнята. Да бе, да си почине. Друг път!

Проблемите бяха много. На първо място подът, разбира се, но като го оставим настрана, самият факт, че трябва да спи в кухня. Дори малка, кухня в малка къща в малък град като тази е пълна със светещи електроуреди, досущ като онази на злодея във филмите за Джеймс Бонд. Печката, микровълновата и часовникът-радио святкаха с ярките си циферблати, за да го осведомяват колко е часът, в два нюанса зелено и един червено. На всичкото отгоре и трите показваха различни минути, с изключение на няколко секунди във всяка минута, когато поне два се преструваха, че имат общо мнение по въпросите на времеизмерването. Освен дразнещи проклетите циферблати бяха и ярки.

После идваше хладилникът. Той поне не разполагаше с никакви ярко светещи повърхности, но с това плюсовете му се изчерпваха.

Хладилникът от време на време притихваше, но в известен смисъл това бе най-лошото, тъй като жертвата непрестанно тръпне в очакване да чуе зловещото ръмжение на компресора — бrrrr-rrrr-rrrr. В изтезанието се включваше и ледогенераторът, който решаваше, че някой има крещяща нужда от лед, и изсипваше поредната порция кубчета върху вече генерираните такива със звук, наподобяващ изсипването на чувал кокали в тенекиен леген.

С две думи, кухнята се оказа ужасно оживено място. В дъното на цялото това оживление лежеше Дортмундър, въртеше се и се опитваше да изкопчи малко сън, преди да се е съмнало. Предполагаше се, че на сутринта трябва да е свеж и отпочинал, готов да се превъплъти в иконом — роля, която му се налагаше да играе за пръв път.

Е, репетиции не му липсваха. И Мей помогна, разбира се. Мей бе киноманка, което означаваше, че ходи на кино и помни филмите, а също и че наскоро бе вкарала в живота им машина на времето под формата на дивиди плейър в хола. Дортмундър нямаше нищо против нововъведението, тъй като никога не спеше в хола, освен по време на новинарската емисия в шест.

В момента, в който ролята на иконом изникна на хоризонта, Мей възкликна: „Казах ти, че това ще ни свърши работа“ и взе от видеотека „Ръгълс от Ред Гап“, „Моят човек Годфри“ и „Остатъкът от деня“. Дортмундър изгледа всичките, някои сцени дори повече от веднъж, и постепенно почувства, че схваща замисъла. Със сигурност нямаше да успее да докара акцента, но смяташе, че може да се справи с всичко останало. Реши, че голяма част от номера се крие в облеклото.

Това на свой ред също можеше да се окаже проблем, но в крайна сметка нещата се разрешиха. Когато пазаруваш след полунощ, донесеното вкъщи трябва да ти е по мярка, защото нямаш възможност да се върнеш в магазина и да поискаш корекции. Новият черен костюм на Дортмундър, избран с напътствията и помощта на Келп, висеше тук-там, но общо взето изглеждаше добре.

Легнал на пода на изключително оживената кухня, загледан в ярките светлини на противоречащите си цифри, заслушан в симфонията на хладилника и замислен за икономи по време, в което се предполагаше да спи, Дортмундър наистина изкара дълга нощ. От друга страна, когато в седем сутринта Грейс Фалън влезе, за да направи двойно повече закуска от обичайното, Дортмундър наистина

спеше. Влизането на домакинята го стресна и той в продължение на поне минута не успя да си отговори на въпроса какво търси на пода на някаква си кухня и коя е жената със сини дънки, розов пуловер и побелели коси, която слага кафе в кафеварката.

— Добро утро — поздрави го жизнерадостно тя като човек, прекарал нощта в собственото си легло. — Добре ли спа?

Паметта му се възвърна. Дортмундър седна на пода, установи, че цялото тяло го боли, и отвърна:

— Като бебе.

Е, поне доколкото бе видял от филмите, икономите често имаха сенки под очите.

На Мънро Хол му предстоеше най-натовареният ден от доста време. Всъщност най-натовареният, откакто бяха приключили процесите, съдебните заседания, пресконференциите и пледоариите, след които бе останал на свобода, без да е оневинен, неограничаван, но без право на излишни движения. А днес дори нямаше да има тренировка с Флип, тъй като онзи глупак щеше да ходи в Харисбърг, за да плати лептата си на данъчните. Пада му се — да се научи да подражава на по-добрите от него.

Предстояха му четири интервюта с четирима потенциални служители, което бе с четири интервюта повече от обикновено, и Хол просто не можеше да откъсне очи от списъка, макар отдавна да го бе наизустил до последната подробност и буква:

ЧАС	ИМЕ	ДЛЪЖНОСТ	ПОСЛЕДЕН РАБОТОДАТЕЛ
10:30	Уорън Жилет	шофьор	Джер Кръмби (актьор)
11:00	Джъдсън Суоп	охрана	„Секюритех“
11:30	Джон Ръмзи	иконом	посолство на Восткоджек
12:00	Фредрик Бланчард	секретар	посолство на Восткоджек

— Знам всичко за вас — каза Уорън Жилет.

Хол не бе много сигурен какво точно означава това, така че попита:

— Така ли?

— Джер просто бе влюбен в колите ви — обясни Жилет.

— Ооо! В моите коли! Актьорът!

— Точно той.

— Знаел е за колекцията ми от коли, така ли? — попита доволно Хол.

— Разбира се — отвърна Жилет. Имаше открито и весело лице и стряскащо червена коса. По някакъв начин *приличаше* на шофьор дори и без да нахлупва платнената шапка с козирка, която мачкаше в ръка. — Джер непрекъснато повтаряше — продължи той, — че най-лошото нещо на живота до Сентръл Парк е, че няма никакво място, където да си държиш колите. Джер просто *обожаваше* коли.

— Да, разбира се.

— Това е една от причините, поради която се върна в Калифорния — продължи Жилет. — Там ще разполага с достатъчно земя, за да може да държи колите си подръка.

— Умен човек.

— Е, колекцията му съвсем не е толкова хубава колкото *вашата*. Той знае, че никога няма да ви настигне.

„Това интервю е страхотно“, помисли си Хол и каза:

— Може пък да му дам някой и друг съвет.

— О, той страшно ще се зарадва — увери го Жилет, понаведе се напред и понижи глас. — Честно казано, надявах се, че част от служебните задължения включват да карам някои от тези красавици от време на време. Мислите ли, че е възможно?

Хол му показва всичките си зъби и каза:

— Естествено.

Първата мисъл, която изникна в главата на Хол при вида на Джъдсън Суоп, бе: „Искам този да е в моя отбор“. Типът бе планина от мускули с гюле вместо глава и изтрополи в стаята, сякаш не идва да мести мебели, а самият той е масивна мебел.

— Седнете — покани го Хол, преди всичко защото Суоп изглеждаше прекалено заплашителен в цял ръст.

Суоп седна — столът изскърца болезнено, но не посмя да се строши — и каза:

— Гледам, че вече си имате охранителчета.

— Налага се — обясни Хол. — Притежавам много ценни колекции от музикални кутии...

— Знам какво сте направили.

— Аха. — Хол се опита да разчете изражението на планината срещу себе си, но то май не се поддаваше на разчитане. — Предишният човек — каза той, — шофьорът, изглежда, не знаеше, така че си помислих...

— Шофьорите нищо не знаят.

— Вярно е. Човек се убеждава още при първото по-дълго пътуване с шофьор. Ъъ, моят случай, ъъ, притеснява ли ви?

— На мене нищо не сте ми направили.

Хол побърза да прогони мисълта какви ще са последиците в противен случай и се усмихна несигурно:

— Добреее. Сега, ъъ, нека, ъъ, хайде да видим... — Заровичка листата по бюрото си, защото Суоп го изнервяше, и по-точно документите относно охранителя, изпратени от агенцията на Хенри Купър: характеристиката от ФБР, одобрението на съда по несъстоятелност, удостоверение от полицията на щата Пенсилвания за здравословното му състояние и краткото описание на последните дължностни характеристики на господин Джъдсън Суоп. Гледай ти! Защо такъв способен човек бе останал без работа?

Ааа, „Секюритех“.

— Познавам Дани и Питър — каза Хол и потупа книжата пред себе си.

Суоп само кимна.

Хол се унесе за известно време в спомените си и когато се върна в реалността, каза:

— Май вървяха, прекалено дълго по острието на бръснача.

— Остриетата са затова — отвърна Суоп.

— И аз смятам така — малко изненадано се съгласи Хол. — Мисля, че ще се разбираме, Джъдсън. Мога да ти викам Джъдсън, нали?

— Защо не?

— Наистина, защо не? — Хол се наведе към него и се наслади както на близостта с такава планина от мускули, така и на превъзходството да ѝ говори на малко име: — От агенцията на Купър са те запознали с всички условия, нали? Заплата, здравни осигуровки, бонуси, всичко?

— Напълно ме устройват — отвърна Суоп.

— Добре, добре. А сега квартирата.

— Настаних се в един мотел, докато си намеря работа.

— В имението има свободна къща — каза Хол. — Така ще си спестиш постоянното влизане и излизане през охраната.

Суоп, изглежда, се интересува от това предложение.

— Къща ли?

— Днес наемам четирима нови служители — каза Хол и само при споменаването на бройката се почувства като Господар на света. — Помислих си, че и четиримата няма да имате нищо против да ви настаня там. Ще си имате отделни стаи, разбира се, напълно обзаведени. Новият ми шофьор вече се съгласи да се нанесе там.

— Изглежда добре — съгласи се Суоп.

Хол се усмихна. Денят наистина се очертаваше превъзходен.

— Може да ти прозвучи странно, но в същата къща живееше предишният ми шофьор със семейството си. Беше щастлив в нея.

— Така ли?

— Да. Аз също бях доволен от него. После обаче се оказа, че в миналото му има някои моменти, които...

— Хората правят грешки — забеляза Суоп.

— Така е — съгласи се Хол. — Но такива хора нямат място около мен. Съдът бе пределно ясен по въпроса. Както и да е, сигурен съм, че ще харесаш къщата. Освен това съм сигурен, че няма да имаш нищо против и другите да живеят там и ще се спогодите.

— Всички се спогаждат с мен — каза Суоп.

Джон Ръмзи не се покриваше съвсем с представата на Хол за иконом. Черният костюм беше хубав, макар и да подсказваше, че напоследък собственикът му е загубил някой и друг килограм тук-там. Колосаната бяла риза, тънката черна вратовръзка и лъснатите до блясък оксфордски обувки, големи като лодки, също подхождаха на имиджа на позицията.

Но нима е нормално икономът да изглежда *унил*? Как ще е в състояние да навика дошлите да пеят песни и да просят сладки коледарчета? Как ще им каже: махайте се, докато не съм ви нашамарил?

От друга страна пък, дали на следващата Коледа коледарчетата щяха да тормозят Мънро Хол с песничките си? По всичко личеше, че няма.

Като се оставеха настрана потъналите гемии на Ръмзи, автобиографията му бе безупречна. Чисто полицейско досие, отлична предишна работа в посолство на източноевропейска страна във Вашингтон. Щом една европейска страна, пък била тя и източна, е

сметнала Ръмзи за подходящ да изпълнява задълженията на иконом, защо и Мънро Хол да не се възползва от услугите му?

Хол огледа документите му. Причина за напускане на предишната работа: убийство на работодателя.

— Моля?

— Не съм казал нищо — промълви виновно Ръмзи.

— Да, знам. Аз казах. Работодателят ви е бил убит?

— А, да — потвърди Ръмзи. — Така се получи.

— Но... защо?

— Прибра се у дома на почивка.

Това по никакъв начин не обясняваше нещата, но Хол си затрая. Все пак накрая попита:

— И като не се прибра от почивка, вие напуснахте, така ли?

— Уволниха ме — уточни Ръмзи. — Уволниха всички, в случай че сред нас е имало лоялни към Чък.

— Моля?

— В случай че сме били лоялни към Чък.

— Моля?

— Посланикът — обясни Ръмзи. — Хилдорг Чък. Изхвърлиха целия персонал, в случай че сред нас има някой лоялен към него.

— Вие бяхте ли лоялен към него?

— Да. Докато беше жив. — Ръмзи повдигна рамене.

— Естествено. — Хол отново се загледа в документите и след малко каза: — Виждам, че още един бивш служител на посланик Чък ще дойде на интервю.

— Да. Фред.

— Фредрик Бланчард.

— В момента сме отседнали при един негов братовчед, докато си намерим нещо по-свастно — каза Ръмзи.

Това подсети Хол да предложи къщата, в която вече бяха настанени Жилет и Суоп, и предложението му се прие мигновено. След това той се увери, че Ръмзи, също като другите, е доволен от предложените му условия за работа, и добави:

— Значи ще те очаквам в осем сутринта, за да ти покажа стаята, в която ще работиш, да те запозная със задълженията ти, да ти покажа къде са звънците, къде е вътрешният телефон и така нататък. Ще те запозная със съпругата си и с онова, което остана от персонала.

— Добре — съгласи се Ръмзи. — Но не трябва ли първо и съпругата ви да ме одобри? Не искам да си мисля, че всичко е уредено, а след това жена ви да каже: „Слушай, не го искам този“. Такива неща се случват все пак, нали така?

— Много добре знам какво имаш предвид — отвърна Хол, дори изненадан и доволен, че наема такъв чувствителен човек. — С жена ми вече обсъдихме въпроса. Работата е там, че в момента сме в особено положение. Решихме, че ако не става въпрос за прислужница, която ще се занимава единствено с нея, решенията ще вземам само аз.

— Значи ако кажете, че съм нает, значи съм нает, така ли да го разбирам?

— Точно така. Можеш да се нанесеш в къщата още днес. Охраната на портала ще е предупредена да те пусне. Ще се видим утре сутринта.

— Тогава довиждане — отвърна Ръмзи и почти се усмихна.

Хол поне беше сигурен, че е забелязал сянка на усмивка. „Трябва да се усмихва по-често — помисли си. — Така няма да изглежда чак толкова унил“.

Ръмзи се измъкна от кабинета. Хол го гледаше внимателно. Стори му се, че Ръмзи се справя изключително добре с отварянето на вратата.

Последният от четиримата, Фредрик Бланчард, личният секретар, бе най-трудният от всички, още повече че ако трябваше да е пределно откровен със себе си, Хол вече нямаше нужда от личен секретар. Има периоди от живота, в които човек се нуждае от определени хора — например бавачка, учител, наркопласьор, букмейкър, адвокат по наказателно право. Когато въпросните периоди отминат обаче, безвъзвратно отминава и нуждата от въпросните хора. Те стават излишни, безпредметни.

С две думи:

— Съжалявам — каза Хол на жизнерадостния остронос кандидат. — Опасявам се, че ви изгубих времето. Въобще не трябваше да ви викам на интервю.

Фред Бланчард наклони глава като прекомерно любопитна сврака, но не свали жизнерадостната усмивка, с която бе влязъл в кабинета.

— Съжалявам да го чуя — отвърна той. — Мога ли да попитам защо се оказвам излишен?

— Проблемът не е във вас, а в мен — отвърна Хол. — Вие просто притежавате повече качества, отколкото ми трябва. Вече нямам нужда от личен секретар.

— Трудно ми е да го повярвам — отбеляза Бланчард.

— Ооо, преди определено ми трябваше личен секретар — възкликна Хол и пусна носталгична въздишка. — Даже имах двама. Постоянно се дърлеха и трябва да призная, че бе забавно. Тази част от живота ми обаче приключи. Вече не летя насам-натам, не карам ски тук и там, не ходя по заседания на съвети на директорите, не съм председател на филхармоничното дружество — всичко това е минало. Едва... вижте, на теория мога да изляза от имението, мога да изляза дори от щата, но някак си нямам желание. Пламът угасна. Просто си стоя тук.

— Господин Хол — каза Бланчард, — ако ми позволите, ще ви поправя, защото според мен, сър, сега имате повече нужда от мен от когато и да било. Точно *сега* се нуждаете от личен секретар, сър.

— Нуждая ли се? — попита неразбиращо Хол. — И за какво точно?

— За реабилитация! — извика Бланчард и вдигна костелив пръст. — Време е — заяви бойко той — да извадим историята ви на показ!

— Моята история вече е на показ — напомни му Хол. — Точно в това е проблемът.

— Старата ви история е на показ — поправи го Бланчард. — Време е да извадим на показ и новата и точно затова имате нужда от мен. Личен. Частен. Секретар.

— Да, но...

Бланчард обаче нямаше спиране:

— Вижте, ако кандидатствах да завеждам връзки с обществеността, с основание можехте да ме отпратите. Просто не можете да си представите какви поразии вършат тези от връзки с обществеността. Те са си жив таралеж в гащите. Но частният секретар не търси търговски ефект и не е егоист. Частният секретар е в състояние да ви изтупа от нафталина й да ви извади на показ нов-новеничък.

— Моето ново аз?

— Време е — обяви Бланчард — всички просто да забравят миналото!

— Да! — извика Хол. — Аз също...

— Вие сте се покаяли — осведоми го Бланчард. — В крайна сметка сте човек. Съжалявате за всичко, което се е случило, но то е минало. Останало е назад и всички мъки...

— Ще трябва ли да върна парите?

— В никакъв случай! — възкликна разпалено Бланчард. — Вие просто ще обясните човешката си природа, няма да храните тълпата.

— Да, да, разбира се.

— Ще започнем с нещо малко — обясни Бланчард. По някакъв начин се бе озовал на сантиметри от лицето на Хол и се взираше в очите му. — Разговор с хората след неделната служба в църквата. Сбирка на местните бойскауты в имението. Снимка на господин Хол зад волана на една от прочутите му коли.

— Но няма да я карам!

— Просто ще седите в нея. — Бланчард се усмихна широко и разпери ръце. — Символът на Пенсилвания — възкликна въодушевено. — Нима може да е лош човек?

— Нает сте! — извика Хол.

— За какво спираме тук, Бъди? — попита Мак.

„Тук“ бе пътят, който обикаляше имението на Мънро Хол. Всичко от лявата им страна принадлежеше на Хол. Главният вход и караулната на охраната бяха останали на три километра зад тях. Бъди спря на едно по-широко място. От дясната им страна бе краят на бивша доматиена градина, която понастоящем раждаше единствено плевели, а след нея започваше девствена гора.

— *Погледнете* това място — обясни Бъди. — Тук няма ограда. Можеш преспокойно да влезеш в имението.

— Жиците — напомни му Мак.

— Знам, знам — отвърна раздразнено Бъди.

Както винаги караше Бъди, Мак седеше отзад, а Ейс на седалката до шофьора. Ейс се намръщи към Бъди и попита:

— Какво, идея ли имаш?

— Не знам. — Бъди се вторачи в буренясалата площ, сякаш се опитваше да разчете надпис с много малки букви. После констатира: — Жиците са прекалено близо една до друга.

— Това вече го знаем — потвърди Мак.

— Нямаме самолет — продължи Бъди и кимна. — Освен това знам, че не можем да намерим.

— Браво на теб — похвали го Мак.

— Дали пък не е възможно да прескочим жиците с прът? — зачуди се Бъди.

— Мен не ме бройте — заяви Ейс.

— Бъди, ти да не си тренирал овчарски скок в гимназията? — попита Мак.

— Не, в гимназията няхаме отбор по овчарски скок — призна Бъди.

— И как реши, че сега, с тези килограми, можеш да се научиш да скачаш? — поинтересува се Мак.

— Какво искаш да кажеш с това „тези килограми“?

— Знаеш какво искам да кажа. И тримата сме тежки, но ти си този, който иска да се учи на овчарски скок. Наистина ли си мислиш, че ще успееш да прескочиш жиците и няма да паднеш върху тях като...

— Мога да тренирам — прекъсна го Бъди. — Всички можем да тренираме.

— Хайде стига измишльотини — намеси се Ейс.

— Знаеш ли какво мога да направя за теб, Бъди? — попита Мак. — Мога да ти направя изкуствено дишане и после да те закарам в болницата.

— Хайде стига вече де! — каза сърдито Бъди.

— Че какво толкова, Бъди? Просто казах, че...

— Не, имам предвид малката бяла кола зад нас.

Мак на задната седалка се обърна и забеляза зад тях малко бяло двуместно порше. Докато се взираше в спортната кола, вратите ѝ се отвориха и отвътре се появиха Марк и Оз с обичайните си черни костюми, непроницаеми тъмни очила и още по-непроницаеми изражения.

— Ха, приятелчетата от Харвард!

— Аз продължавам да мисля, че са от Дартмът — настоя Бъди.

— Както и да е — отбеляза Мак, докато двамата им мними съзаклятници се приближаваха към форда, — със сигурност знаем, че не са завършили държавния университет в Оклахома.

Този пък Марк и Оз цъфнаха, без да чакат покана. Просто отвориха задните врати на форда и се мушнаха от двете страни на Мак: Марк отдясно, а Оз — отляво. За щастие новите попълнения бяха слабички, така че задната седалка не отесня съвсем.

— Хрумна ни нещо — каза Марк вместо поздрав.

— На нас ни хрумнаха много неща — отвърна Мак.

— Сериозно?

— Да. Тъкмо сега обсъждахме последното. Овчарски скок през оградата.

— А-ха — каза Марк. — Ние също го обсъждахме. Но страничните ефекти ни отказаха.

— Странични ефекти ли?

— Да речем — обясни Марк, — че някой от нас или дори всички сме достатъчно добре подготвени, за да се засилим и да прескочим

оградата с прът за овчарски скок. Оказваме се напълно невредими от другата страна. И какво се случва после?

— Нещо неприятно, за което не сме се сетили — предположи Мак.

— Прътът продължава да се движи — обясни Оз, — удря оградата и прекъсва жицата.

— Няма как да го спреш — добави Марк.

— Чу ли, Мак? — обади се оживено Ейс. — Излиза, че твоята идея с катапулта все пак е по-добра.

— Катапулт ли? — изненада се Марк. — Виж, за това не се бяхме сетили. От друга страна обаче ударът в земята ще е с доста голяма скорост, не мислите ли?

— Вече го отхвърлихме като вариант — каза Мак.

— И правилно. В интерес на истината — продължи Марк, — забелязахме, че не успяхте да измислите нищо повече от това непрестанно да ходите по петите на нашия общ приятел фитнес инструктора.

— *Забелязахте* ли ни? — изненада се Мак.

— Знаех си, че съм виждал тази бяла кола, Мак — намеси се Бъди. — Следили са ни!

— В действителност — добави невъзмутимо Марк — всички ние следяхме фитнес инструктора просто защото не измислихме нищо по-добро. Вие тримата прекарахте толкова време в къщата му, че трябва да ви вземе наем. Всички претърсихме колата му. Ние пък се поровихме в миналото му благодарение на източници, които не мога да назова, но не открихме нищичко, с което да го изнудваме.

— Ние също — призна Мак. — Благодарение на източници, които не можем да назовем, стигнахме до същата кръгла нула.

— Ето защо идваме при вас с предложение — заключи Марк.

— Така ли? И какво? — попита подозрително Ейс, мнителен както винаги.

— Директен подход — отвърна Марк.

— На втория ден заекът влиза в горската сладкарница и познай за какво пита? — каза Мелън.

— За торта с моркови — отвърна отчаяно Честър.

— Точно. Мечката пак му казва, че нямат, но решава за другия ден да направи. Връща се заекът пак и пита за какво?

— За торта с моркови — подаде послушно Честър.

— Мечката вика — имаме. И знаеш ли какво казва заекът? — продължи Мелън.

— Нее — отвърна Честър.

— Много е гадна, нали? Май не е смешно.

— Не — отвърна искрено Честър.

— Време е за хапване — заяви Мелън. — Завий ей там. Ресторантът е хубав, пък и винаги има места.

Бяха излезли от града с последния клиент на Мелън и тъкмо минаваха край огромен магазин, чиято най-висока и най-впечатляваща част бе огромен стълб с лого: „Мидпойнт Мол“. Е, в крайна сметка рекламата преди всичко, нали?

Честър зави и пред тях се ширнаха цели декари с места за паркиране. Коли обаче нямаше, с изключение на няколко прашасали пикапа, сгущени досами витрините на първите магазини.

— Защо е толкова празно? — зачуди се Честър.

— Основният наемател напусна — обясни Мелън. — Значи с тебе отиваме малко по-нататък, точно след мястото, където се помещаваше той.

Честър продължи право напред, без да обръща внимание на маркиращите паркоместата линии, и отново попита:

— И как така напусна?

— Магазинът му просто фалира — каза Мелън. — Беше огромен и продаваше предимно неща за домакинството, но на петнадесетина километра по шосето има друг, по-голям. Та значи той го уби. Сега в този мол останаха само боклуци — фото, магазинчета за алкохол,

мобилни телефони, ресторант. Нашият е веднага след мястото, на което беше оня с домашните потреби, дето ти казах.

Честър мина покрай празните витрини на бившия основен наемател и намали, за да огледа помещението. Огромните прозорци не разкриваха нищо, тъй като зад тях не светеха лампи. През дръжките на шестте врати бе прокарана верига, заключена с голям катинар. Над входа още личаха отпечатъците на демонтираните неонові букви от името на магазина. „Спийдшоп“.

— Май съм виждал и други такива магазини — каза Честър, след като разчете отпечатъците.

— Естествено — съгласи се Мелън. — Това е голяма верига. Ако направят магазин на лошо място, в един момент просто го затварят и си вдигат партакешите, за да ограничат загубите.

Ресторантът бе веднага след празния магазин, последен в редицата.

— Имаш ли нещо против да обиколим и да хвърля един поглед от задната страна, преди да идем в ресторанта? — попита Честър.

— От задната страна ли? Какво ще търсим от задната страна?

Паркингът продължаваше и от задната страна на мола покрай витрините на ресторанта, зад които се виждаха предимно празни маси. Честър подкара покрай тях и отвърна:

— С едни приятелчета сме намислили да откраднем някои доста обеимисти неща и ще ни трябва голям склад, за да ги покрием за известно време. Мястото тук ми изглежда идеално, стига да има достатъчно голяма врата.

Мелън го изгледа и на устните му заигра колеблива усмивка. После каза:

— Честър, знаеш ли, че имаш доста странно чувство за хумор?

— Да, често ме го казват.

Направи още един завой и пред тях се ширна друг паркинг, който очевидно се използваше от доставчиците. Към „Спийдшоп“ водеха три големи метални врати. Бяха на около метър от асфалта, очевидно, за да са на нивото на ремаркетата на камионите, но това надали щеше да е проблем.

— Дааа — отбеляза Честър, докато ги оглеждаше. — Това май ще ни пасне точно.

Направи обратен завой и се насочи към ресторанта.

Мелън продължаваше да го гледа озадачено.

— Майтапиш се, нали?

Честър се ухили.

— Разбира се. Да не би само ти да можеш да разказваш вицове?

Мелън се разкикоти като луд и не спря, докато не седнаха в ресторанта.

Ако си прекарал нощта на пода в кухнята, нямаш чак толкова багаж за събиране, но Дортмундър правеше точно това, когато Келп надникна през вратата и каза:

— Ще ида да намеря кола.

— Нали знаеш, че не трябва да е докторска — предупреди го Дортмундър.

— Че защо не? — опули се Келп.

— Защото си личен секретар, а не доктор. А на портала има охрана, която със сигурност ще ти запише номера.

— Лелеее, хубаво, че се сети — възкликна Келп. — Значи ще забърша и резервни номера.

И тъкмо се извърна да тръгне, когато се появи Честър и каза:

— Намерих го. Искате ли да го видите?

— Какво си намерил? — попита Келп.

И защо ще искаме да го видим? — уточни Дортмундър.

— Съвсем скоро ще се сдобие с няколко коли, които са обявени за издирване — обясни Честър. — Сигурно ще искате да ги покриете някъде, а аз открих мястото. Искате ли да го видите? Ще ви закарам.

— Супер — зарадва се Келп. — После можеш да ме оставиш на някой мол, понеже ми трябва кола.

— Всъщност мястото е мол — каза Честър.

— Значи — заяви Дортмундър, — трябва да го видя.

Пътуването им отне почти час. Пристигнаха малко преди шест следобед. По това време на годината в този час на деня все още бе светло, но молът, без основния си наемател, по някакъв начин изглеждаше по-мрачен от останалата част на света. По пътя Честър им разказа как най-големият магазин фалирал, така че Дортмундър бе подготвен за полупразен паркинг. Действителността обаче го удари като с мокър парцал. Паркингът бе оживен колкото средновековно селце след поредния набег на чумата.

Честър подкара покрай сградата. Повечето малки магазинчета вече затваряха след поредния скапан ден. Единствено ресторантът и видеотеката, разположени в противоположните краища на мола, все още работеха.

— Ресторантът приема последни поръчки в девет — обясни Честър, — което ще рече, че до единадесет всички са се изнесли. Видеотеката пък затваря в осем.

— Добре — каза Дортмундър. — Все още не знаем как точно ще се развият нещата, но сигурно ще стане през нощта.

— Късно през нощта — уточни Келп.

— Точно така — съгласи се Честър и зави покрай ресторанта. — Повечето от местните ченгета познават колите, защото са собственост на господин Хол, а хората обичат да зяпат господин Хол. Включително ченгетата. Ето за това ви говоря.

Задната стена на сградата бе гола, без прозорци. Единствените коли, които се виждаха наоколо, бяха две, паркирани в далечния край, но не до самата сграда, а до телената ограда, която отделяше територията на магазина от рехавата гора отвъд.

Честър спря по средата на трите гаражни врати, водещи към бившия магазин на „Спийдшоп“, и слязоха, за да огледат с какво си имат работа. Келп веднага забеляза едно небоядисано триъгълно петно над вратата и го посочи.

— Ето там е била алармата.

— Една от алармите — уточни Дортмундър.

— Не, Джон — възрази Келп. — Не мисля, че вътре има ток. Добре, нека да проверим — добави и дръпна дръжката на средната гаражна врата. — Заключена е. Но това е нищо.

Дортмундър също огледа вратата.

— Можеш ли да я отвориш, без да разбиваш нищо?

— Естествено.

— Ами какво ще стане, ако все пак има и друга аларма? — обади се Честър.

— Може би трябва да се върнеш в колата, да я запалиш и да оставиш поне две врати отворени — предложи Дортмундър. — Просто така, за всеки случай.

— Става — съгласи се Честър и се върна в колата, за да изпълни указанията, а Келп издърпа две тънки метални шпатули от джоба на

ризата си и се зае с ключалката на средната гаражна врата.

— Никога досега не съм прониквал в празен магазин — изкоментира Дортмундър, докато го наблюдаваше.

— Приеми го като суха тренировка. Ето, готово.

Вратата се вдигна с около метър. Двамата наостриха уши, но чуваха единствено бръмченето на колата на Честър. Келп се наведе, провря глава в помещението и се поослушва още известно време, след което се извърна към Дортмундър.

— Ние сме. — И махна на Честър да изгаси двигателя.

Промъкнаха се в помещението. Келп смъкна вратата и пристъпи напред в сумрака.

Всички рафтове и преградни стени бяха демонтирани, но помещението не бе съвсем празно. Няколко счупени закачалки, няколко стола и разни боклуци бяха струпани до една стена; по пода все още личаха стрелките, пътеките между щандовете, както и местата на бившите отделения за различни видове стоки — всяко боядисано в различен цвят и с различна настилка: дъски, балатум, мокет. Отвътре се виждаше, че витрините на магазина са ужасно зацапани. Близко до предния десен ъгъл на помещението имаше две електрически табла с дръпнати шалтери.

Единствените вътрешни преградни стени бяха около тоалетните в левия заден ъгъл на магазина. Дортмундър влезе в мъжката и пробва чешмата. Водата беше спряна.

— Тези наистина са изключили всичко.

— Разбира се — отвърна Келп. — Не искат къси съединения или течове.

Дортмундър огледа огромното сумрачно прашасало помещение.

— Ще ми се тук да имаше нещо, което да можем да използваме вместо рампа.

— Да, ще ни трябва нещо — съгласи се Келп. — Освен това възнамерявам да оставя вратата отворена.

Честър, изглежда, се чувстваше ужасно горд от себе си.

— Знаех си, че това място ще свърши работа.

— Така е — потвърди Келп.

Излязоха, затвориха незаключената врата и Келп погледна двете паркирани до оградата коли.

— Дайте да ги огледаме.

Отидоха до тях с колата. И двете бяха ужасно прашасали и заключени.

— Честър, кажи, че имаш една-две отвертки в колата — подкани го Келп.

— Точно две — отвърна Честър.

— Супер. Значи ще им свалим номерата.

— Една обикновена и една „Филипс“ — добави Честър. — Коя искаш?

— Обикновената ще свърши работа — каза Келп и огледа номера.

— Ей сега ти я давам.

Дортмундър огледа сградата и установи, че от тази страна няма прозорци, а само аварийни изходи на различни магазини.

— Ако някой отвори вратата и погледне, може да му направи впечатление, че са без номера — забеляза той.

— Значи свалям двата от едната и местя предния като заден на другата — каза Келп. На никой няма да му направи впечатление, че двете коли са с еднакъв номер.

Честър донесе отвертката.

— Заповядай.

— Много съм ти задължен — отвърна Келп, взе отвертката и добави: — Ей сегичка съм готов, а после ще ме метнеш до болницата, нали?

Малкия не обичаше да кара. В интерес на истината той не толкова седеше в автомобила, по-скоро го носеше като палто, което, от своя страна, затрудняваше операции като въртене на волана или пък включване на фаровете. За щастие таксите има навсякъде, така че като се прибра в мотела след интервюто с Мънро Хол и назначението си, той използва телефонния указател, за да се свърже с таксите „Кийстоун“, и каза на диспечера:

— Искам такси. С повечко място за краката.

— Ако искате, ще ви пратим микробус.

— Не искам да спя в него, просто искам, като седна, да има място за краката ми.

— Е, в него има място колкото искате.

— Пращайте го тогава.

Микробусът се появи и се оказа, че е огромна останка от антични времена, сглобена през миналия век и управлявана от човек, който изглеждаше по-възрастен и от машината. Място за краката обаче определено имаше. Нещо повече, отзад имаше място и за багажа на Малкия.

Имението на Хол не бе далеч, но пристигането им предизвика известно объркване и суетене, защото охраната не знаеше как да постъпи с човека зад волана на таксито, понеже нямаше пропуск. Звъняха в Голямата къща и най-сетне се взе решение един от охранителите да се качи в таксито и да придружи шофьора на излизане. Опита първо да се настани отзад при Малкия, но когато установи колко място има, реши да се вози отпред при шофьора.

След караулката пътят се раздели. Едното разклонение водеше напред към къщата, а другото завиваше вдясно покрай оградата. Охранителят каза на шофьора да завие вдясно и се извърна назад към Малкия.

— Наели са те за охрана, така ли?

— Да.

Охранителят — висок слаб мъж с кисело, обрулено от вятъра лице, протегна ръка към задната седалка.

— Морт Песъл.

— Джъдсън Суоп.

Здрависаха се и Песъл бързо дръпна ръката си и я завря под мишницата си.

— Като се настаниш, мини през караулката, за да се разберем за графика и да ти дадем униформа — каза на новия си колега.

Униформата на охраната бе кафява. Малкия кимна одобрително и отбеляза:

— Кафявото много ми отива.

Къщата се оказа боядисана в зелено малка постройка, макар и не толкова малка, колкото настоящата къща на Честър в Шикшини. Намираше се на осемстотин метра от главния вход, сред запусната ливада. Наблизо имаше и други постройки. Вдясно, отгатък електрифицираната ограда, се виждаше второстепенният път покрай имението и колите по него, но шумът им не стигаше дотук.

— Значи ще се видим — каза Песъл, а Малкия кимна в знак, че ще се случи точно това, след което понесе сака си към къщата.

Пристигна пръв, така че можеше да си избира стая, макар че, в интерес на истината, щеше да си избере стая така или иначе. Имаше спалня със самостоятелна баня на първия етаж, а на втория се помещаваха три спални с обща баня. Малкия си избра първия етаж. Къщата бе мебелирана оскъдно, но уютно. Малкия седна на леглото, което запротестира шумно, но се оказа удобно. Удобно за краткия период, през който възнамеряваше да го използва, разбира се.

Разопакова багажа си и отиде в кухнята, за да огледа оставената за тях храна. Установи, че не е много, но не е и лоша. В този момент пристигнаха Дортмундър и Келп с багажа си.

— Намерихме място за колите — каза Келп. — Току-що идваме оттам. Просто е супер.

— Хубаво — одобри Малкия. — Снабди ли се с личен автомобил?

— Естествено.

— Значи можеш да ме закараш до портала — каза Малкия. — Освен това стаята долу е за мен.

— Добре — отвърна Келп, все още не пускаше куфара си. —
Значи ей сега ще си избира стая и ще те закарам...

— Защо не ме закараш сега? — предложи Малкия. — Така де,
какво да се мотаем.

— А, да, добре.

Така че Келп остави куфара си на пода, а Дортмундър се качи на
втория етаж, за да си избере най-хубавата от свободните стаи. Келп и
Малкия излязоха. Пред къщата ги очакваше сребрист „Юкон екс ел“ —
един от най-големите джипове на „Дженеръл Мотърс“, приблизително
с размерите на син кит.

— Винаги съм знаел, че на теб може да се разчита, Келп —
отбеляза доволно Малкия и се изкатери на обширната задна седалка.

— Аз пък винаги съм знаел, че мога да разчитам на лекари.

В помещението на охраната Морт Песъл представи Малкия на останалите дежурни и един намръщен тип с рошави вежди, Хек Фидлър, каза:

— Ела сега да се запознаеш с шефа.

Оказа се, че шефът пребивава в самостоятелно помещение вдясно от входната врата. Бе по-възрастен от останалите, голям ръбест мъж с напълно плешива глава и бяла брадичка, която наподобяваше четка за дрехи. Името му бе Чък Янси, а ръкостискането — почти толкова крепко, колкото и на Малкия. Морт Песъл ги запозна и излезе, а Янси попита:

— Работил ли си някога в полицията?

— Не — отвърна Малкия. — Основно троша глави.

Янси се усмихна одобрително.

— Твърде е възможно и тук да ти се отвори такава работа. — Но нищо не обещавам. В стаята отсреща, като излезеш оттук, има цял куп униформи. Все нещо ще ти стане. Виждам, че си едричък, но оттук се извървяха доста като теб. Ако не намериш нещо, което да ти става, вземи си най-подходящата и после ще я пратим на шивача в града да я преправи.

— Добре — отвърна Малкия. — Обичам да съм спретнат.

— Знам какво имаш предвид. Още нещо.

Малкия го изгледа очаквателно.

— Новите хора — обясни Янси, — какъвто в случая си ти, поемат гробарската смяна.

— Гробарска ли? Да не би и гробища да си имате?

— Не. — Янси се усмихна мръснишки. — Имам предвид късната смяна на портала. От полунощ до осем сутринта. Ако обичаш да четеш, си вземи книга или слушай радио. Предпочитаме да не гледаш телевизия.

— Няма проблем — увери го Малкия.

— Тук през нощта е пълно мъртвило — добави Янси. — Никой не припарва до входа. През първите две седмици ще караш тази смяна, после ще те включим наравно с всички останали. Доста е скучничко нощно време сам, но все някак ще се справиш.

Значи щеше да дежури сам на входа от полунощ до осем сутринта цели две седмици. И никой не припарваше насам и не се случваше нищо.

— Няма проблем, ще си прекарам чудесно — увери го Малкия и отиде да си избере униформа.

В четвъртък сутрин Мънро Хол слезе по главното стълбище към вестибюла, без да е съвсем сигурен дали денят му харесва, или не — дали храносмилането ще му създава проблеми, дали времето ще е хубаво, дали няма да се ядосва прекалено много, дали имуществото му, скътано на топло в чужди земи, е нараснало през изминалата нощ. В този миг от една от страничните врати се измъкна някакъв напълно непознат индивид, забърза към входната врата и я отвори с думата:

— Добрутро.

Хол се опули. Непознатият просто стоеше в профил до вратата като пазач от кралската стража на двореца „Бъкминстър“, извил тяло, може би, за да изрази почитание, и не пускаше дръжката на широко отворената врата. Бе извърнал глава от Хол и упорито се взираше навън. Носеше скъп черен костюм, който не му бе по мярка, тънка черна вратовръзка, бяла риза с колосана яка и черни обувки с огромни бомбета. Явно бе някакъв ненормалник, успял да...

Икономът! Новите прислужници. Един от *четиримата* нови служители, които бележеха началото на нова ера. Нова и много, много по-хубава ера.

Казваше се... Ръмпълд, Рамбо, Распутин, ъъъ, Ръмзи!

— А, добро утро, Ръмзи!

— Добрутро, господин Хол — отвърна Ръмзи, без да пуска дръжката на вратата и без да спира да се взира навън.

— Благодаря, Ръмзи — продължи Хол, — но, честно казано, все още не възнамерявам да излизам.

На Ръмзи му трябваха няколко секунди, за да преглътне това. Когато приключи с гълтането, кимна сковано и отривисто, като по чудо не си строши врата, и затръшна входната врата с все сила.

— Сър.

— Всъщност — добави Хол със странното чувство, че има точно определена роля и реплики в тази сценка, — се канех да ида в трапезарията.

— Сър.

— Обикновено закусваме там.

— Сър.

— Амии... — Хол понечи да се извърне, но се сети за нещо. За две неща. — Госпожа Хол ще дойде след няколко минути — каза на новия си иконом. — Тя също няма да излиза.

— Ще се насочи към трапезарията за закуска, сър.

— Абсолютно правилно. Би ли предал на Бланчард и Жилет да ме чакат в кабинета ми, ето тук вляво, в десет?

Погледът на Ръмзи се изпразни от съдържание.

— Сър?

— Бланчард и Жилет.

— Блан...

Тоя човек от луната ли падаше?

— За Бога, Ръмзи — ядоса се Хол, — двамата с Фред Бланчард сте работили заедно години наред!

— О-о-о, Фред ли?! — извика Ръмзи. — Извинявам се, напълно сте прав. — Внезапно пристъпи към Хол, сякаш иска да сподели нещо интимно, и добави: — Така става, когато нещата се вадят от контекст, нали разбирате.

— Разбирам — отвърна Хол и инстинктивно отстъпи назад и се блъсна в парапета на стълбището. — Ситуацията е нова за всички ни.

— Бланчард и Жилет — повтори Ръмзи, отдръпна се и почти успя да се изправи. — Това трябва да е шофьорът. Другият. Десет часът. Разбрано, сър.

— Е, скъпи — каза Алисия, докато закусваха хрупкави препечени филийки, рохки яйца, сладко от ягоди и кафе с много каймак, — как ти се струват новите попълнения?

— Страхотни са — отвърна Хол. — Е, почти не съм ги виждал, пък и Ръмзи, икономът, изглежда доста странна птица. Но от друга страна повечето прислужници са такива, нали?

— Америка не знае как да произвежда прислуга — забеляза Алисия.

— Абсолютно вярно.

— Проблемът — предположи тя — е, че Инквизицията е приключила, или поне най-добрите ѝ години са отминали по времето, когато са основани Съединените щати. Така хората от тази страна на

Атлантика никога не са били разтърсвани от ужас в продължение на поколения, което ги е направило неподатливи на подчинение.

— Разсъжденията ти определено ми допадат, Алисия — каза Хол и попи мазнината от устните си с копринена кърпа, — но сега се налага да поговоря с още две от новите ни придобивки.

Кабинетът на Мънро Хол се помещаваше в предния десен ъгъл на фоайето и големите му прозорци предлагаха стимулиращи егото изгледи към караулната напред и към селото и стопанските постройки наляво. Беше проектиран и обзаведен от едни от най-добрите ретро подражатели в Америка. Искате ли склад? Искате ли пещ за хляб? Искате ли газени лампи в допълнение към електрическите крушки? Искате ли освен всичко това и фриз около цялата стая на метър и петдесет от пода, за да изложите и колекцията си от механични спестовни касички, произведени през деветнадесети век? Просто звъннете в „Пайтърн и Фоун“ и те ще превърнат мечтите ви в реалност. Мънро Хол бе звъннал, в резултат на което не можеше да влезе в кабинета си, без да се усмихне. Не приличаше ли на кабинета на Джони Бъргойн Джентълмена^[1] преди решителната битка за Йорктаун? Да, приличаше. Ммм, определено приличаше.

В кабинета Хол завари Бланчард и Жилет, което бе нормално, тъй като умишлено бе закъснял с десет минути. И двамата бяха заети да изучават механичните спестовни касички от деветнадесети век, подредени върху стилни полици покрай цялата стена. Бланчард се бе втренчил в една, която бе във формата на лодка с рибар в нея. Ако поставиш монета в паничката на върха на въдицата, тежестта ѝ задвижваше механизма, ръката на рибаря и въдицата се местеха и монетата падаше в кошчето на кърмата на лодката и оттам в касичката.

Бланчард чу отварянето на вратата зад гърба си, извърна се и поздрави Хол:

— Добро утро, сър.

— Добро да е.

— А, да, здравейте. Сър — включи се в приветствията и шофьорът Жилет.

— Добро утро — отвърна Хол и още веднъж подскочи мислено от радост, че се е сдобил с тези хора.

Бланчард посочи с пръст зад гърба си към рибаря и лодката и попита:

— Как да си взема монетата?

— Ха-ха. — Още един се хвана на въдицата. Хол се усмихна широко и каза: — Никак, Фред. Съжалявам. Хо-хо. А сега нека седнем и видим какво има за вършене днес.

Двамата послушно се приближиха към автентичното адвокатско бюро от деветнадесети век, изработено по времето, когато адвокатите все още са имали доверие един към друг. Хол се настани, а служителите му трябваше да останат прави. Бланчард се намръщи към лодката и рибаря, сякаш искаше да запомни точното им местоположение, за да ги открие някой друг път, но после челото му се изглади и той безгрижно се включи в малката им заседателна група.

[1] Джон Бъргойн (1722–1792) — британски офицер, чийто дързък план за нападение на американските колонии през Канада приключва с поражение в битката при Саратога през октомври 1777. Прозвището Джентълмена получава заради шикозното си облекло и разгулния живот, който води. — Б.пр. ↑

Флип Морисконе липсваше цялата сряда. Не направи обичайното си посещение при Мънро Хол в три следобед, нито пък навести някой от останалите си клиенти. За да са сигурни, че не се е успал или пък не е починал в съня си, профсъюзните членове на конспиративния екип претърсиха къщата му за пореден път, след което докладваха на главното командване, че от него няма и следа.

След като най-сетне постигнаха консенсус и се съгласиха, че нуждата от взаимодействие между двете групи е належаща, фактът, че са безсилни да изпълнят първата обща задача, им се стори леко дразнещ. Преди да се разделят, петимата се събраха на съвещание на обичайното място във форда на Бъди, което той откри с думите:

— Продължаваме да удряме на камък.

— Това е само един ден — възрази Марк. — Може да се е натровил с нещо и да е отишъл в болница. Може любимият му чичо да е пристигнал отнякъде и Флип да си е взел отпуска, за да го заведе на надбягвания.

— Надбягвания ли? — попита объркано Бъди. — Имаш предвид на хиподрума?

— Няма смисъл да се отказваме след един-единствен опит — обади се Мак.

— Точно така — съгласи се Марк.

— И колко още възнамерявате да се разкарваме като идиоти? — поиска да знае Ейс.

— Нека изчакаме до края на седмицата — предложи Мак. — Има още два работни дни и събота. Ако не го открием през работните дни и ако не си е вкъщи в събота, ще се опитаме да измислим нещо друго.

— Имам едни приятели в управлението на запасняците — каза Оз.

Всички го изгледаха. Дори Марк леко се изнерви и попита:

— Оз? Какво от това?

— Ако работата се проточи и следващата седмица, ще взема от тях един танк — обясни Оз.

За щастие не се стигна дотам. Откриха го в четвъртък, в късния предобед. Въоръжени с познанията си за графика му, се натовариха във форда на Бъди и потеглиха. Марк и Оз наистина правеха огромни жертви в това начинание. Най-сетне го спипаха на излизане от дома на поредния му клиент. Зеленото субару на Флип Морисконе бе паркирано до тротоара на улицата и те спряха малко зад него.

Флип излезе от дома на клиента с праметнат през рамо тренировъчен сак и с блеснал поглед на професионален мъчител след добре свършена работа. Марк и Мак, като представители на целия екип, се приближиха точно в мига, в който фитнес инструкторът посягаше към задната врата на субаруто, за да метне сака си вътре.

— Господин Морисконе — каза Марк, — може ли да поговорим за минутка?

Единодушно бяха решили, че акцентът на възпитаник на Айви Лийг ще е по-подходящ за запознанство от този на профсъюзен член, а от друга страна, Марк по принцип имаше доста по-миловиден вид от Оз. За ролята на Санчо Панса естествено избраха Мак, тъй като на него най-му прилягаше.

Морисконе невъзмутимо довърши операцията по мятането на сака на задната седалка, затръшна вратата и се обърна към тях, очевидно без да се притеснява, че го заговарят непознати.

— Да?

— Ние с вас имаме общ познат — започна гладко и уверено Марк, — който въобще не ни харесва.

Морисконе ги изгледа объркано.

— Не харесвате никого, когото познавам, така ли?

— Точно така. Искаме да го...

— А, не! — прекъсна го Морисконе и отстъпи назад. — Не ме замесвайте в такива неща!

— Не, не, не искаме да го убиваме или нещо подобно — увери го Марк. — Просто искаме, Да речем, да го лишим от известна сума.

— Боже милостиви! — възкликна Морисконе и ги изгледа още по-подозрително. — Ама какви сте вие, гангстери ли?

— Нищо подобно — възпротиви се Марк. — Ние сме съвсем почтени хора, както, смятам, сам виждате. Всичко, което искаме от вас,

е малко помощ, за която, разбира се, ще бъдете надлежно възнаграден още щом...

— Изнудвачи! — извика или по-скоро изкрещя Морисконе. — Оставете ме на мира! — изкрещя още по-високо. — Вече си имам достатъчно неприятности. Не мога да се... Ще извикам *полиция*!

Мак забеляза, че маслото на Марк въобще не смазва колелетата, както се надяваха да стане. Предварително се бяха наговорили да не споменават името на жертвата, преди да са убедили Морисконе да им помогне, за да не му хрумне да предупреди Мънро Хол, но в процеса на преговорите ставаше ясно, че стратегията им може и да не е най-удачната. Мак си пое дълбоко дъх и решително изстреля във възбудената почервения физиономия на Флип вълшебното име:

— Мънро Хол!

— Мън... — Челюстта на Морисконе увисна. Той изглежда непознатите така, сякаш е идентифицирал в тях отдавна изгубените си братя. — И *вие* ли искате да си отмъстите на това копеленце? — По лицето му се разля блажена усмивка. — Защо не казахте веднага?!

Колата, която Стан Мърч се надяваше да кара, бе студейбекър „Голдън Хоук“ от 1958 — двуврат кабриолет или може би друга двувратка — пакард модел „900“ от 1932 или пък мерцедес „Гълунг Кастъм“ от 1955 г., на който вратите се вдигат нагоре, или дванадесетцилиндровата лимузина с четири врати „Пиърс Ароу“ от 1937. Знаеше, че Мърро Хол има всичките тези модели, тъй като бе проучил предстоящата си работа грижовно, дори направо любвеобилно. С помощта на вестниците състави подробен списък на колекцията от ретро автомобили собственост на Мърро Хол, а после консултира списъка с Честър, който в крайна сметка бе работил в имението като шофьор, макар че, честно казано, Стан нямаше особено високо мнение за шофьорските качества на Честър.

Въобще не очакваше, че ще го пращат на пазар в супермаркета зад волана на черно сузуки „Витара“ — малогабаритен джип, който на всичкото отгоре взеше като джип, и то от първите джипове, онези, изкарали Втората световна война и отнесли доста куршуми в бронята. И това далеч не бе най-лошото, защото и в най-ужасните си кошмари Стан не бе сънувал как тика раздрънкана количка за пазаруване из супермаркетите по петите на някаква стара вещица, която трябва да нарича госпожа Парсънс.

Госпожа Парсънс бе чудо и половина. Аристократ по душа, тя боготвореше светския етикет и го натрапваше на всичко живо. На първата среща с Мънро Хол в кабинета, след закуска, новият шеф му каза: „Жилет, ето ти фуражката. Надявам се, че имаш черно сако и вратовръзка, които да носиш с нея, докато си на работа. Добре. Вземи ги и после откарай готвачката до супермаркета“. Стан си помисли, че е разбрал всички думи в последното изречение, включително „готвачка“, но се оказа, че греши.

За пръв път се вливаше в редовете на прислужниците и още от първите мигове разбра на кого е било нужно да се изобрети електричеството. Електричеството ти спестява цяла камара прислужници, а и с негова помощ евентуално можеш да ги подплашиш, ако например са решили да те удушат. Сякаш не му стигаше, че Хол постоянно го тормозеше с това „Жилет, Жилет“. Никога не се бяха обръщали към него на фамилия, а фактът, че фамилията всъщност не е негова, облекчаваше положението съвсем малко.

Другото бе шофьорската фуражка, която трябваше да носи. Проклетата шапка постоянно му падаше на очите, така че се наложи да я уплътни с вестници. Нахлупил възголямата фуражка с козирка, Стан приличаше на дървена кукла от онези, които ползват вентрилоквистите. При това не особено умна кукла.

Всичко това обаче бледнееше пред госпожа Парсънс! Явно в редовете на прислужниците не всички се раждат равни и шофьорите определено *не* бяха равни с готвачите. Или поне този шофьор, този новият Жилет, не бе роден равен с госпожа Парсънс, към която всички трябваше да се обръщат с „госпожо“.

И която, след като Стан спря дървеняшката „Витара“ пред страничната врата, както му бе заръчал Хол, излезе от къщата, приближи се до колата и спря пред задната лява врата. Стан я изчака да се качи, но тя не го направи; просто продължи да виси пред вратата —

корава старица с физиономия на плешив орел, налегнат от мигрена, навлякла черно палто, нахлузила черна барета върху стоманеносиви къдрици и обула черни боти с фльонги. Костеливите пръсти на лявата ѝ ръка стискаха черните кожени дръжки на черна кожена дамска чанта.

Стан постоя в джипа известно време, постоя още малко — и найсетне схвана какво се очаква от него. Излезе и ѝ отвори задната врата с подигравателен реверанс, който тя или не забеляза, или не поиска да забележи.

— Благодаря, Жилет — каза вещицата. — Аз съм госпожа Парсънс.

— Загрях — отвърна Стан, докато пасажерката му се товареше. Вече я мразеше, макар и не толкова, че да затръшне вратата върху глезена ѝ.

По-късно щеше да съжaliaва, че е пропуснал прекрасната възможност. Пътуването до супермаркета премина в нескончаем и твърде обстоятелствен монолог на тема: какъв ужасен брак е сключила нейната бедна „госпожица Алисия“ с „този човек“, прекъсван единствено от излаяни наставления за посоката. Стан дори съжали Мънро Хол, тъй като шефът му остана безименен в устата на госпожа Парсънс, а на Стан поне му викаха „Жилет“.

Когато пристигнаха в супермаркета, си помисли, че ще остане в колата и ще прегледа вестника, докато дъртата си свърши работата. Първо, разбира се, както вече бе разбрал, трябваше да слезе и да ѝ отвори вратата. Но когато изпълни това си задължение, с ужас я чу да казва:

— Да вървим, Жилет.

И той тръгна. Оказа се, че е негова работа да бута количката по петите ѝ и да товари в нея продуктите, които тя диктува от списъка, издърпан от дамската чанта. И значи се размотаваха до безкрай между щандовете — Стан с комичната си фуражка, а госпожа Парсънс с царствен маниер и списък в ръка.

Накрая трябваше да я последва през паркинга до колата, защото госпожа Парсънс определено не приемаше да е втора в редицата. Стан се зачуди дали да не я изпревари с пълна газ, но какво толкова можеше да направи с проста количка от супермаркет?

„После — обеща си Стан. — Преди да сме приключили с работата в имението“.

Флип се срещна със съзаклятниците във фитнес залата, която използваше за своя база: беше забутана в покрайнините на града в един мол на средата на нищото. По принцип посещаваше клиентите по домовете им и по-рядко в офисите, но от време на време се налагаше и той да осигури място за тренировка, тъй като нечий брак е причинил повече разрушения от предвиденото и на клиента е нужно известно време, за да може да се радва отново на собствена зала и уреди. Освен това Флип имаше нужда от място, на което самият той да се поддържа в идеална форма. Ето защо поддържаше въпросното помещение, което се състоеше от малък офис, фитнес зала, екипирана почти толкова добре, колкото и салона на Мънро Хол, и малка съблекалня с душ — всичко това завряно в „Меандринг Байпат Мол“, скрит толкова добре, че само най-вманиачените купувачи да са в състояние да го открият.

Новопристигналата група от петима мъже явно попадеше в числото на манаците, макар манията им да не бе пазаруване. Флип от самото начало забеляза, че групата не се състои точно от петима. По-скоро ставаше въпрос за две групи — двойка мамини синчета, расли под параван, и тройка разпуснати плужеци от работническата класа, които инфарктът дебне на всяка крачка. Докато гледаше как новите му познайници се настаняват в офиса, Флип си помисли, че е ужасно странно как човек като Мънро Хол е в състояние да събере толкова различни хора на едно място.

Надувкото Марк явно се изживяваше като говорител. След като новопристигналите се настаняха — къде удобно на един от трите стола, къде неудобно — на земята, Марк взе думата:

— Ще започна направо и ще сложа картите на масата.

В света на Флип това означаваше, че някой се кани да ти хвърли прах в очите.

— Имаме причини да смятаме — продължи Марк, — че Мънро Хол ни дължи нещо.

— Ние също! — извика чувалът с картофи, който му бяха представили като Ейс.

Марк кимна търпеливо, сякаш отдавна си е създал навик да кима търпеливо още щом чуе гласа на Ейс.

— Като казвам „ни“, имам предвид и вас — обясни той.

— Ейс, всички сме в купа — обади се мозъкът на плужеците, Мак.

На този етап Флип наблюдаваше, слушаше и размишляваше.

Марк се отърси от разсейването и продължи да слага картите на масата:

— Изучавахме имението на Мънро Хол — продължи той, — всички — метна едно око на Ейс, — доста време. За съжаление охраната е перфектна.

— Най-доброто, което може да се купи с пари — съгласи се Флип.

Оз, който обикновено си мълчеше, изръмжа. Изръмжа наистина. Издаде звук, който обикновено излиза от устата на нещо, което водиш на каишка. Флип го изгледа изумено, а Марк потупа приятеля си по крака — Оз седеше на стол, а Марк — на земята.

— Да, Оз, знаем, че част от тези пари са наши — каза Марк.

— А част принадлежат на ФОСФОР. — Импулсивният Ейс чак подскочи от пода.

— Съгласни сме — потвърди Марк и без да се впуска в по-нататъшни разяснения, продължи: — Другото, което забелязахме, е, че единственият човек на белия свят, който има неограничен достъп до имението на Хол, с изключение на жена му, разбира се, си ти.

— Трябва му личен треньор — обясни Флип. — Стои там затворен по цял ден и му липсва движение.

— Признавам си, че проучихме и теб — каза Марк. — Дори проникнахме в къщата ти.

Флип ги изгледа шашнато. Тези *наистина* слагаха картите на масата. Той бързешката се опита да се сети на какви уличаващи неща е възможно да са се натъкнали в къщата му и каза:

— Така ли?

— Не открихме нищо полезно — осведоми го Марк за негово огромно облекчение. — Същото беше и с колата ти.

— С колата ми?!

— Да, със субаруто. Чудехме се колко души могат да се поберат в нея или в подобна на нея. Обмисляхме вероятността един от нас да се маскира като теб, да скрие останалите в колата...

— Не, не — възпротиви се Флип и ги изгледа изключително сериозно. — Съжалявам. Не искам да съм груб, но не мисля, че който, и да е от вас е в състояние да се дегизира като мен, пък било то дори и за секунда.

— Да, сблъскахме се с тези проблеми — съгласи се Марк. — Пречките ни се сториха непреодолими. Но в един момент всички ние... — Той направи малка пауза и изненадващо се усмихна към разплутия Мак, преди да продължи: — Особено приятелят ми Мак.

— Заслугата е на всички — увери го Мак.

— Както и да е — каза Марк, — хрумна ни следното. Мънро Хол е известен с маниера си да отблъсква всички, които се доближат дори и на метър от него. Защо в такъв случай не е отблъснал теб?

— Хубав въпрос — отвърна Флип и отново почувства пристъп на гняв само при мисълта за триста четиридесет и седемте долара, които бе кихнал, на федералните. — Това двулично копеле ме предаде на данъчните.

— На данъчните?!

Отговорът определено изуми всички, но най-втрещен очевидно остана Оз, понеже попита:

— Извинявай, но с какво точно *ти* можеш да заинтересуваш данъчните?

— С парите си — отвърна простиичко Флип. — Сега, като сме във война, за тези хора няма малки и големи суми — кълват на всичко.

— Война ли?

Отново всеобщо изумление, този път обобщено от Бъди:

— Каква война?

Сега пък бе ред на Флип да се чуди.

— Моля? — попита той. — Не знаете ли, че бушува война?

Не знаеха. Собствените им тревоги ги поглъщаха дотолкова, че цяла война се бе изплъзнала от погледите им.

— И каква ще да е тази война?

— Наричат я Проект за постоянна бдителност и благоденствие в името Божие — просветли ги Флип.

— Така ли се казва? Сериозно? — учуди се Мак.

— Очевидно са го измислили с помощта на фокус групи и рекламни агенции и след множество експерименти се е оказало, че това е най-подходящото име — отвърна Флип.

— Що за измишльотина! — възмути се Марк. — Войните не се кръщават по този начин. Навремето са кръщавали войните на някое важно събитие, заради което са започвали. Например Гражданската война. Или пък Войната с французите и индианците, известна още като Седемгодишната война.

— Трийсетгодишната война започва като религиозен конфликт между протестанти и католици — добави Мак.

— Трябва да добавим Наполеоновите войни — предложи Бъди.

— И Войната за ухото на Дженкинс^[1] — допълни Оз.

— Е, добре де — примири се Марк. — Съгласен съм, че не всички имена са добре премислени и подходящи, но в повечето случаи е така.

— Я кажи пак как се казва тази? — каза Ейс.

— Проект за постоянна бдителност и благоденствие в името Божие — повтори Флип.

— Звучи ми като заглавие на религиозна беседа, от онези, дето ги печатат на листовки и ти ги пхат в кутията — забеляза Бъди.

— Избрали са най-съвременно звучащото име — каза Флип. — Уверявам ви, че всичко е в крак с последните научни достижения.

— Добре, да оставим сега настрана тази война и всички други — опита се да въведе ред Марк, изглежда втръчено и *искрено* Флип и продължи: — Дошли сме тук, за да разберем дали възможността ти за свободен достъп до имението на Хол в комбинация с нашата численост и решителност могат да ни помогнат да пипнем това копеле.

— Какво искате да му направите? — поинтересува се Флип. Не бе много сигурен, че идеята за убийство му допада, но реши, че най-малкото, което може да направи, е да ги изслуша.

— Искаме да му вземем парите — отвърна Оз.

— *Нашите* си пари — уточни Бъди.

— Идеята е — намеси се отново Марк — да го измъкнем от имението. След това ще го закараме до компютър, вероятно до този тук, в офиса ти.

— А, не, това няма да стане — отрязва го Флип.

— Добре де, до някакъв компютър — съгласи се Марк. — Караме го да влезе в офшорните си сметки и да прехвърли значителна част от авоарите си на нас, на приятелите ни тук и на теб, разбира се. След като банковите преводи са факт и парите са при нас и след като се уверим, че алибитата ни са железни, в случай че е успял да разпознае някого въпреки маските, които със сигурност ще носим, го пускаме да си ходи доста по-беден, отколкото е дошъл.

— И това да му е за урок — добави Бъди.

— Ммм, не знам — зачуди се Флип.

— Какво, банковите преводи ли те притесняват? — попита Марк. — Не се тревожи, аз знам как се прави това.

— Не — отвърна Флип. — Притеснява ме как ще го измъкнем от имението. Първо на първо, не съм съвсем сигурен колко от вас ще успее да вкарам там, и второ, въобще не съм сигурен, че ще успеем да се измъкнем, да не говорим пък да измъкнем и Мънро Хол в чувал...

И в този миг му просветна. Очите му се разшириха и челюстта му увисна. Той се загледа в нещо, което бе там, в нищото.

— Сети се нещо. Видях как те споходи идея — обади се дебеличкият Мак.

— Аз също забелязах — съгласи се Марк. — Удари те право между очите.

— Конче — прошепна Флип.

Те се намръщиха насреща му.

— Конче ли? — попита Бъди с присъщата му мнителност.

— Той има два коня — осведоми ги Флип, — но треньорът му е напуснал. Не знае да язди и иска да се научи.

— Какво общо имат... — почна Ейс.

— Остави човека да се изкаже, Ейс — отрязва го Марк.

Ейс май беше на път да се разсърди, но Мак побърза да се намеси:

— Спокойно, Ейс.

И Ейс се кротна.

Флип отново взе думата:

— Вече два пъти ме пита дали познавам треньор по езда, но аз не познавам никого. Сега обаче май се запознах.

— Флип, това е много оригинално, но жиците на електрическата ограда са прекалено високо — забеляза Оз. — Дори и да знаеш да

яздиш, не можеш да ги прескочиш.

— Не ви говоря за прескачане на огради — обясни Флип. — Мислете си за коне. Как се придвижват конете от точка „А“ до точка „Б“? Да не би да ходят? Не! Возят ги!

— Боже мой! — възкликна Мак.

— Всички сте ги виждали — разпали се Флип. — Конските фургони. Ремаркетата. Преградите им са високи и през тях не се вижда нищо. Най-много да зърнеш опашката на *оня* през задното прозорче.

— И много скоро — заяви Мак, — ако съм те разбрал правилно, Флип, на мястото на конската опашка ще е Мънро Хол.

[1] Война между Британската империя и Испания (1739–48) за доминация в Карибския басейн. Формален повод за войната са твърденията на Робърт Дженкинс, капитан на британския кораб „Ребека“, че по време на претърсването на кораба му от испанците през 1731 му е било отрязано ухото. — Б.пр. ↑

Хол бе изключително доволен от новите попълнения в екипа си. Тези хора въобще не бяха треторазредни мърлячи, каквито обикновено му пращаше Хенри Купър само защото знаеше, че може да си го позволи — е, в интерес на истината на негово място Хол би постъпил по същия начин, — а напротив, съвсем квалифициран персонал.

Ето например новият охранител, Суоп. Според шефа на охраната Янси новодошлият щял да се окаже солидно попълнение за отбора му. „Ще ни е от голяма полза, ако възникнат инциденти“, така се изрази Янси.

Що се отнася до шофьора, Жилет, дори ужасната госпожа Парсънс му бе поставила висока оценка с характеристиката „много разумен младеж“. Мънро Хол отлично знаеше, че госпожа Парсънс не харесва абсолютно нищо на белия свят, с изключение на Алисия. Знаеше също толкова добре, че въпросната госпожа го мрази от дъното на душата си и използва всеки случай да говори против него на Алисия, ако Алисия ѝ позволи, разбира се, което нямаше да се случи никога. Жена му също така никога не би уволнила старата крава, но добре поне, че не ѝ позволяваше да ѝ мъти мозъка. На Хол не му оставаше нищо друго, освен да не се пречка в краката на вещицата, да яде храната ѝ — между другото учудващо вкусна, при положение че идваше от такива отровни ръце — и да се надява някоя приятелски настроена пневмония скоро да я отнесе.

Икономът, Ръмзи, бе най-проблематичен от четиримата, но това се дължеше на факта, че той просто не *приличаше* на иконом. Хол непрекъснато си го напомняше. Това, на което най-много му приличаше, бе мижитурка, човек, чиито увиснали рамене и примирено със съдбата изражение биха се проявили най-добре в светлината на полицейските лампи, подготвени за снимка. От друга страна, Ръмзи изглеждаше ентусиазиран и винаги бе точно там, където ти трябва. Не че досега му беше трябвал за нещо, разбира се.

Във всеки случай ударът в десетката се казваше Фред Бланчард, личният секретар. Добре, че не го бе отпратил, без дори да поговори с него. Бланчард се оказа истинска динамомашина и напълно заслужаваше заплатата си, та дори и само за да напомня на Мънро Хол какъв е бил животът му.

В кабинета, на Хол имаше още едно бюро, по-малко, с не толкова хубав изглед, предназначено за секретар, но празно от момента, в който той се бе погребал жив в това имение. В доброто старо време бюрото се обитаваше от поредица жени на средна възраст, работливи като мравки и също толкова невзрачни, които се занимаваха с пощата, телефонните обаждания и програмата на Хол, без да оказват каквото и да било въздействие върху самия него.

Бланчард бе различен. Той бе синоним на „движение“. Първото, което направи, бе да изрови отнякъде стария телефонен указател, да звънне в редакцията на местния вестник „Аргоси Бий“ и да ги абонира за него. На възражението на Хол, че никога не е изпитвал и най-малко желание да се запознае със съдържанието на „Аргоси Бий“, Бланчард жизнерадостно отвърна:

— Трябва добре да опознаем съседите си, господин Хол, защото те ще послужат за трамплин на връщането ни в обществото.

— Ще се връщаме ли в обществото?

— Несъмнено! Е, допуснали сте някои грешки, но кой е безгрешен? Страдали сте и сте изкупили вината си. Светът *иска* да ви приеме обратно в обятията си, само дето все още не го е осъзнал. Но ще го направи, ще го направи.

Последваха още телефонни обаждания: до агенция, която изготвяше бюлетини с извадки от пресата — „защото искаме да знаем какво говорят за нас, за да можем да поправим грешките“, до местни представителства на национални благотворителни организации с намеци за финансова помощ и свободни помещения за бъдещи прояви, до болници, до доброволни пожарни команди, до бойскаутски организации и тъй нататък.

Хол ставаше свидетел на зов за помощ към обществото от страна на решителен човек — нещо, което никога не би направил сам. Бланчард обаче работеше по въпроса, провираше се ловко из тълпите от другата страна на оградата и това най-сетне вдъхна на Хол надежда за бъдещето.

Проблемът бе, че единственото нещо, в което Хол наистина го биваше, бе да стриже ближния си до кожа. Той бе роден богат, така че подобни операции изглеждаха безсмислени, но освен с богатство Хол се бе родил и с тази странна дарба. Това бе единствената му дарба и единственото нещо, което му доставяше истинско удоволствие.

Щом си придобил широка популярност като маниакален измамник, какъвто бе случаят с Мънро Хол, никога вече не си в състояние да практикуваш занаята, тъй като всички застават нащрек още щом те подушат. Хол вече бе пенсионер, макар и против волята си, и като много пенсионери нямаше абсолютно никаква представа какво да прави със свободното си време. Притежаваше всичко, за което е работил, с изключение на самата работа.

Чакай малко. В промеждутъка между обажданията на Бланчард някой звънна. Бланчард тутакси вдигна телефона и каза любезно:

— Имението на господин Хол, говорите с Бланчард. За кого да предам? Един момент, моля. — Закри микрофона с длан, обърна се към Хол и каза: — Ще трябва да помолим телефонната компания да ни даде апарат с бутон за задържане на разговорите.

— Фред? Кой се обажда?

— А-а, някой си Морисконе, Флип Морисконе. Да? Не?

— Какво, да не би да няма да идва и утре? Дай да видим какво извинение ще измисли този път. — Хол вдигна слушалката на бюрото си и излая: — Хол.

Бланчард затвори.

Флип говореше жизнерадостно както винаги. Явно в крайна сметка срещата с данъчните не беше излязла толкова страшна.

— Здравейте, господин Хол. Познайте какви новини имам?

— Не ме бива много по познаването, Флип.

— Намерих ви учител по езда!

— За коне ли говориш? — попита шашнато Хол.

— Ами не знам какво друго яздите, господин Хол. За коне, разбира се. Казва се Джей Гили и пита дали може да дойде утре следобед. Към два.

— Това е страхотно, Флип.

— Има обаче и още нещо — продължи Флип. — Искате да доведе свой кон, тъй като сте начинаещ.

— Но аз си имам коне, Флип.

— Да, казах му. Неговите коне обаче са специални, обучени са да са кротки с начинаещи ездачи. Ще го докара с личния си фургон и като свърши урока, ще си го откара. Става ли?

— Е, щом така иска, добре. Предполагам, че ще говорим за пари, като дойде, нали?

— Да, разбира се. Само да не забравите да предупредите охраната, че ще идва, господин Хол. Казва се Джей Гили и ще дойде с конски фургон. Утре в два.

— Веднага ще предупредя охраната — обеща Хол. — Благодаря ти, Флип.

— Няма за какво, господин Хол.

Хол затвори телефона и се обърна към Бланчард:

— Фред, звънни на охраната, моля те. Предупреди ги, че утре в два следобед ще дойде един човек. Казва се Джей Гили и ще дойде с конски фургон с кон в него.

— Веднага — отзова се Бланчард и изпълни задачата.

— Яздил ли си някога коне, Фред? — попита Хол.

— Няколко пъти съм залагал на тях — отвърна Бланчард. — И оттогава им нямам вяра.

Цялата организация се разпадаше и в то само защото никой не искаше да е Джей Гили. Мак виждаше накъде вървят нещата и посоката хич не му харесваше.

Бяха се събрали в офиса на Флип Морисконе. Самият той отсъстваше, тъй като се наложи да се погрижи за един от клиентите си.

— Като си тръгвате, просто дръпнете вратата — каза той на новите си най-добри приятели. Те го увериха, че всичко ще е наред, а той ги озари с широка усмивка и добави на тръгване: — Отмъщението е сладко.

Точно в момента обаче отмъщението въобще не бе сладко. В момента отмъщението нагарчаше все повече и повече с всяка секунда и то само защото никой не искаше да изиграе ролята на Джей Гили. „Трябваше да се разберем още преди Флип да звънне на Хол“, упрекваше се Мак. От друга страна обаче, ако бяха тръгнали да се разправят, Флип още нямаше да е звъннал.

Бъди пръв излезе с идеята, че Марк Стърлинг е идеален за ролята на Джей Гили, а Ейс безусловно го подкрепи. Разполагаха с доста солидни аргументи.

— Трябва да е някой от вас, момчета — каза Бъди. — Ние тримата въобще не приличаме на хора, които яздят коне. Ние си приличаме на нас си — прости работяги.

— Така е — потвърди Ейс. — Не можем да се подплацикваме дори животът ни да зависи от това.

— Честно казано, представа нямам какво точно означава „подплацикване“ — отрязва го Марк и даде отличен пример какво точно означава непонятната дума, — но нито аз, нито пък Оз можем да се превъплътим в ролята на този Гили по съвсем понятни причини. Мънро Хол ни *познава*.

— Точно — подкрепи го Оз. — Работихме заедно, за наше нещастие.

Това затвори устата на опозицията за известно време, но Ейс се окопити и възкликна:

— *Познава ли ви?* Какво, да не сте приятелчета случайно? Я си спомнете да не би пък да сте се виждали само веднъж за около час в пълна с хора стая, докато обсъждате как да отмъкнете последните петаци на вдовици и сирачета? И си мислите, че ви *помни*?

— Да — отвърна Марк.

— Мен със сигурност ме помни — настоя Оз. — При последната ни среща го замерих с една купа от състезание по голф. Ако не се бе навел в последния момент, статуетката върху купата щеше да се наниже право в лявото му око.

— Добре, за теб съм съгласен — отпусна хватката Ейс. — А приятелчето ти? Той как точно се е запечатал в паметта на Хол?

— Аз съборих Оз на земята — обясни Марк. — След това изгубих две или три минути, за да му се извинявам на онова копеле.

— Никога не се извинявай — процеди Оз.

— В такъв случай можеш да се дегизираш — предложи Ейс.

Марк изглеждаше погнусен дори от мисълта за това.

— Да се дегизирам ли? Да не искаш да си сложа брада като Дядо Коледа? Или пък пластмасови очила с изкуствени вежди и нос?

— Имах предвид по-професионална дегизировка — отвърна Ейс. — Като онези, дето ги правят по филмите.

— Ние можем да участваме с конския фургон — напомни им Марк, — а също така и с един кон, но това е лимитът на участието ни.

Вярно беше. Оказа се, че Марк разполага с някакъв братовчед в Ню Джързи, който си имал вземане-даване с хора от конския бизнес. Та въпросният братовчед им уреди да вземат назаем един конски фургон с кон. Утре сутринта Марк и Оз щяха да идат в Ню Джързи и да ги вземат. Но кой щеше да ги откара следобед до имението на Мънро Хол?

— Марк, разбирам какъв е проблемът, всички го разбираме — увери го Мак. — Мънро Хол ще ви познае. От друга страна, Бъди е прав, че никой от нас тримата не може да мине за треньор по езда.

— Ето, точно тук ви е грешката — изтъкна Марк. — Да, вярно е, че някои от ездачите принадлежат към висшата класа. Например английското кралско семейство. Повечето обаче са парвенюта. Във всеки случай треньорите по езда съвсем не са изискани, те са просто

коняри. Това са хора, които по цял ден газят в конски фъшкии и си общуват предимно с добитъците. Собствениците на конете по правило си пият коктейлите на някое приятно място и се появяват до животните само когато трябва да им дадат захарче или морковче. Мак, ти най-добре знаеш какво трябва да се направи.

Това бе неприятното място, в което каруцата затъна и не бяха успели да я изкарат от калта и досега. Мак знаеше, че положението е безнадеждно, че няма никой, на когото да възложи тази отговорна задача, и затова въздъхна отчаяно и каза:

— Марк, кажи ми, че знаеш достатъчно за тези хора и че си в състояние да ме обучиш, за да изкарам изпита.

— Няма проблеми — увери го Марк.

— Мак, ще изглеждаш убийствено в бричове — осведоми го с глух глас Оз.

— Още ли са зад нас? — попита Марк. Колкото и надолу да се навеждаше, не успяваше да види добре през прозореца на колата.

— Разбира се, че още са зад нас — отвърна Оз: не бе в най-доброто си настроение. — Ако не бяха зад нас, мислиш ли, че все още щях да карам?

Марк потисна желанието си да отвърне: „Де да те знам“ и каза:

— Знам, че предпочиташ да не правим това, което правим, но не виждам друга възможност.

— Нямах представа колко си прав.

— Просто сме лишени от варианти. Мислих, мислих...

— Аз също мислих и мислих — увери го Оз — и ако въобще имаше други варианти, като например някой твой смахнат роднина, който не си е вкъщи, щяхме тутакси да пришпорим конете натам.

Разбира се. Дългите години, прекарани в изучаване темперамента на Оз, подсказваха на Марк, че сега е моментът да прекрати разговора и да остави приятеля си да се гневи тихичко и постепенно да свикне с положението. Защото Оз прекращаваше прага от яростта към агресията, когато спорят с него, или дори когато само му говорят.

Проблемът се изразяваше в това какво да правят с Мънро Хол в момента, в който го пипнат. Със сигурност трябваше да го задържат поне няколко дни, в които да го притискат да изпълни желанията им и да се уверят, че парите наистина са преведени в сметките им. *Мястото*, където щяха да го държат, трябваше да е изолирано, но с интернет връзка и достатъчно анонимно, за да не може жертвата им впоследствие да го разпознае или намери. Когато се стигна до избора на място, тримата профсъюзни членове във форда зад тях се оказаха напълно безполезни, както впрочем и самият Марк. Оз неохотно призна, че единственото решение е планинската хижа на леля му Елфреда. Точно натам се бяха запътили сега, за да са сигурни, че къщичката е в състояние да изпълни предназначението си.

Хижата бе собственост на рода на Оз от времето, по което приходите му идвали от въглища и железници. Построена от някой древен праотец, къщичката бе замислена като зимно леговище, в което мъжете се оттеглят да ловуват и да играят покер и което е абсолютно забранено за съпруги. Както е известно, времената и нравите се менят, а с тях и предназначението на хижата, която постепенно се бе превърнала в базов лагер за ски излети. И все пак къщата продължаваше да се използва предимно в средата на зимата, тъй като семейството на Оз разполагаше и с други варианти за почивка, които оползотворяваше през останалата част на годината.

Леля Елфреда, матрона с многобройни бракове и неизброима челяд зад гърба, бе наследила хижата преди години и сега я използваше единствено да събира рода на големи празници, последвани от по-малки ски ваканции, предимно през уикендите. Къщата се бе сдобила с интернет връзка още преди години, защото голям брой от децата на Елфреда и съответно съпрузите и съпругите им се занимаваха с търговия и нямаше да са в състояние да се включат в празненствата с целите си души и сърца, ако прережат пъпната им връв с офиса.

Извън сезона, какъвто бе случаят сега, хижата се замразяваше и се охраняваше единствено от алармена инсталация, чийто код Оз естествено знаеше. Следващото желано човешко посещение на планинската къща бе планирано, за началото на декември, когато семейство от съседното градче, отстоящо на тридесет километра, трябваше да се появи там, да почисти, да подреди и да я зареди с провизии за новия сезон.

Пътищата, водещи на североизток към хижата, ставаха все потесни, стръмни и начупени от завои. Закатериха се по планината Алегейни. Градовете оредяха, а разстоянията помежду им нараснаха. Когато наближиха един, Марк с изненада установи, че е селце с шест къщи, църква и мултифункционална сграда, приютила поща, бензиностанция и смесен магазин. Казваше се Грисъл.

— Тук живеят хората, които се грижат за хижата — каза Оз. — Остава още малко.

Е, не беше толкова малко. Пътуваха още двадесет минути, прекарани най-вече в изкачване на обилно залесени планини. От време

на време, вляво и вдясно тръгваше по някой черен път и Оз най-сетне пое по един от тях, който вече се оказа *наистина* стръмен.

— Приятелчетата отзад май нещо се поизмъчиха — ухили се Оз. — Е, ще се оправят.

Нагоре и нагоре — и изведнъж хижата се появи. Посрещнаха ги два помпозни каменни стълба, обрамчили пътя, но портал нямаше. Зад тях гората пооредяваше, но не изчезваше съвсем и пътят свършваше пред нещо, което приличаше на най-голямата хижа на света, обградена отвсякъде с дървени веранди и украсена с каменни камини от двете страни. Всички прозорци бяха покрити с капаци. Виждаха се и още няколко дървени къщички, очевидно предназначени за гаражи и складове.

Оз спря поршето точно пред каменните стълбове и каза:

— Това е първата отбранителна линия.

Дръпна ръчната и слезе от колата.

Марк се извърна и видя, че фордът с мъка изкачва стръмнината зад тях. Обърна глава към Оз и забеляза, че отваря в левия стълб вратичка с панти. Зад нея бе скрита клавиатурата на алармената инсталация. Оз набързо набра няколко числа, затвори фалшивия камък и се върна при колата. Преди да се качи, се обърна към пътниците във форда с думите: „Courage, mes amis!“, ухили се, седна зад волана и подкара към хижата.

Тук пък клавиатурата на алармата бе скрита в един от дървените стълбове между верандата и покрива. Оз набързо изсвири кратък етюд и на тази клавиатура и тръгна към входната врата. В същия момент фордът паркира зад поршето. Тримата профсъюзни членове се изтъркаляха отвътре и не скриха, удивлението си от видяното.

— Значи това е къщата, която *не* използват, така ли? — попита Бъди.

Тримата се изкачиха по четирите стъпала към верандата и Ейс на свой ред се учуди:

— И защо са тия капаци? От снайперисти ли ви е страх?

Оз, който междувременно бе успял да измъкне ключ от друг тайник в стената, се приведе да отключи вратата и каза:

— Ако ги няма капациите, влизат катерици.

— Капациите са идеални — каза Марк.

Оз отвори и всички нахълтаха в непрогледен мрак.

— Само секунда — каза Оз, насочи се смело в мрака и светна една настолна лампа до канапето.

Пред очите им се разкри просторна стая, която по-скоро напомняше на фойайето на планински хотел в битов стил, отколкото на нечия всекидневна.

— Искаш да кажеш, че не спирате тока ли? — попита Бъди. — През цялата година?

— Разбира се — увери го Оз и остави Марк да дообясни.

— Иначе алармата няма да работи — каза той. — Освен това е добре къщата да се отоплява, пък било то и малко.

— Пък и трябва да се поддържат температурата и влажността в избата — допълни Оз.

— А, да — съгласи се Бъди. — Въобще не помислих за това.

— Марк, какво искаше да кажеш с това, че капаците са идеални? — попита Мак.

— Хол няма да може да гледа навън — отвърна Марк. — Няма да е в състояние да разпознае нищо.

— Тук винаги има по няколко лаптопа, които са вързани с местния интернет доставчик — каза Оз. — Когато семейството се събира, ако на някой му трябва интернет, просто си взема лаптопа в спалнята, мушка кабела в телефонната розетка и прави каквото иска. Това означава, че можем да настаним Хол във всяка от спалните. Всички разполагат със собствена баня и вратите им се заключват.

— Нямате ли някоя по-малка? — попита Ейс. — С ръбесто легло?

— Това ми хареса — отвърна Оз. — Хайде, елате да изберем.

Тръгнаха през огромната всекидневна с дървени стени, каменни камини и пластове вълнени килими и Мак отбеляза:

— Знаете ли, тази хижа е горе-долу колкото нашите къщи.

— Наистина ли? — изненада се Марк. — В толкова голяма къща ли живееш?

— Имах предвид *нашите* къщи — поправи го Мак. — Трите заедно.

— А-ха, ясно — отвърна Марк.

— Хайде, елате — подкани ги Оз и продължи да включва лампите, докато навлизаха все по-дълбоко и по-дълбоко в хижата без прозорци.

Нямаше спор, че Стан Мърч е *шофьорът*, но когато просто се придвижваха от място на място, обикновено караше Келп. Малкия просто нямаше физически данни да управлява автомобил, а така или иначе никой не гореше от желание да види Джон зад волана. И така, малко след пет следобед, в първия пълен работен ден на новата служба, Келп се настани зад кормилото на новопридобития „Юкон“, Стан зае мястото на навигатора до него, а Джон седна отзад. Но не отзад както при предишното им пътуване. Този път имаше възможност да се наведе напред, да се опре на предната седалка и дори да участва в разговора.

Само дето този път разговор нямаше. Разстоянието от голямата бяла къща на Хол до тяхната квартира бе кратко и всеки го прекара унесен в собствените си разсъждения относно цял ден почти честен труд.

На Келп преживяването му се стори доста странно. Очакваше да отиде, да изтърпи някакъв непоносим тип, да си кротува и да изчака, докато не стане време да преместят колите. Вместо това от самото начало се оказа в окоито на бурята и то само защото онзи реши в крайна сметка да не го наеме.

Разбира се, че не можеше да се примири с *това*. Трябваше да е тук, заедно с останалите от групата. Ето защо се наложи първо да убеди Хол, че наистина има нужда от секретар, а впоследствие да се държи като такъв, за Бога, и да затвърди убеждението, като прави всякакви неща, които се харесват на шефа.

Това предизвика и втората изненада — Мънро Хол въобще не се оказа лош човек. В интерес на истината, точно обратното. Хол бе толкова изненадан, доволен и благодарен, че Келп ще възстанови доброто му име — сякаш въобще имаше какво да се възстановява, — че се държеше като кученце, което току-що е получило първия си кокал. Възторгът и благодарността му се оказаха така интензивни, че Келп се принуди да удвои усилията си, да протегне ръка към

враждебната околна среда, да запази спокойствие и непоколебимост въпреки безцеремонните откази на хората, с които разговаряше (да не си помислите, че служителите в благотворителните организации са благотворителни по душа), и, в интерес на истината, да се хване на работа, за да постигне един-два малки пробива, през които покаялият се Мънро Хол може би някой ден щеше да успее да се провре.

В края на деня Келп дори се почувства леко разочарован, че няма да остане тук достатъчно дълго, за да довърши започнатото. Финалът, разбира се, зрелищният финал щеше да е включването на турнира за купата на Мънро Хол в някоя от веригите аматьорски голф турнири. Разбира се, че щеше да го постигне. Всеки любител на голф в Америка, който си плаща членските вноски в голф клуба с фирмени пари, щеше да погледне Хол и да каже: „Какво пък толкова, има грешка, има прошка. Може и на мен да ми се случи“. И щеше да е прав.

И така, Келп си мълчеше, защото не можеше да намери лоша дума за Мънро Хол, а от друга страна, имаше чувството, че добрите думи няма да се приемат радушно от публиката в колата. Този ред на мисли го накара да послуша старата народна мъдрост: „Ако нямаш какво лошо да кажеш за някой, по-добре си мълчи“.

Пътят до зелената къща, обитавана някога от Честър, бе кратък и когато слязоха от колата пред нея, ги лъхна миризма на сурово дърво и мебелен магазин, чийто източник се оказа кухнята, в която Малкия приготвяше вечеря за всички. Скупчиха се, за да зърнат безпрецедентната гледка на Малкия, опасан в две престилки, въоръжен със сатър в едната ръка и дървена лъжица в другата и надвесен над множество къкрещи и съскащи тенджери и тигани. Приличаше на зловещ изваден от комикс герой.

— Ще сервирам супата в шест — каза Малкия.

Джон го изгледа подозрително и попита:

— Супа ли ще има?

— Не — отвърна Малкия. — Такъв е лафът. „Супата е готова“. Означава, че манджата е готова. Сега не искам да ми говорите, че ме разсейвате. Ще говорим, като седнем да ядем. Имам добри новини и още по-добри новини.

— Реших, че ако искаш да те закарам до караулната, ще ми звъннеш — обади се Келп.

— Смяната ми още не е почнала — отвърна Малкия. — Това е част от новините. Разкарайте се от кухнята.

Тримата се разкараха от кухнята и седнаха във всекидневната, където Стан каза много, много тихо:

— Дали пък да не идем да хапнем вън?

— Не — отрязва го Келп. — Никой не отказва гостоприемството на Малкия.

— Мисля да взема няколко хапчета за стомах, докато не е станало късно — каза Джон.

Вечерята се оказа добра. Хем не тривиална, хем добра. Истински вкус, но без да е прекалено сладко или прекалено кисело. Имаше агнешко, накълцано на хапки, бекон — не прекалено хрупкав, домашно изпържени картофи, оваляни в някакво много вкусно масло, варено цвекло, потопено в някакъв сос с вкус на лютеница, и хлебчета — толкова леки и ефирни, че се налага да ги намажеш с маргарин, за да не отлетят от ръцете ти. Имаше и бира, и то не каква да е, а тъмна.

Над масата се възцари мълчание — и цари доста дълго. Келп се пречупи пръв и реши да си поеме глътка въздух.

— Малкия, това е просто велико. Какво е? Направо е супер!

— Церговска манджа — отвърна Малкия. — Рецептата е от страната, от която са дошли дядовците ми. Така са яли хората навремето, когато е имало истинска храна.

— Направо се чудя защо въобще са се махнали от тази страна — промърмори Джон с пълна уста.

— Е, имало е доста дни, в които са нямали нищо за ядене — обясни Малкия. — Затова са дошли тук, много преди да се родя. Храната тук не била толкова хубава, но поне я имало постоянно.

— Аз нямам нищо против да ям *тази* храна всеки ден — изказа се Стан.

— Кое то повдига въпроса — продължи да говори с пълна уста Джон — кога ще свършим онова, за което дойдохме.

— Ето как дойде време за добрите и още по-добрите новини — каза Малкия. — Нали ви казах, че имам новини. Не исках да ви притеснявам, докато се храните.

— Е, аз вече приключих — заяви Келп. — Уф! Натъпках се!

— Остави си малко място — посъветва го Малкия. — За десерт съм направил тиквен пай с орехи.

Всички изпъшкаха, а Келп обобщи:

— Малкия, кажи ми, че не това е добрата новина.

— Не е, не е — каза Малкия. — Но трябва да изядем пая.

— Може да го оставим за закуска — предложи Стан.

Малкия се замисли над тази възможност и за всеобщо облекчение кимна и каза:

— Може и за закуска. Добре, ето ги сега и новините. Добрата новина е, че новобранците в охраната получават най-скапаната смяна.

Всички го изгледаха и Келп отново влезе в ролята на говорител:

— И това е *добра* новина?

— Най-скапаната смяна — обясни Малкия — е дежурство на главния вход от полунощ до осем сутринта. Ще съм сам-самичък до шест сутринта, когато се появяват още двама пазачи.

— Чакай малко — намеси се Джон. — Искаш да кажеш, че ще си *сам* на входа цяла *нощ*?

— От полунощ до шест.

— В такъв случай да изчезваме — предложи Стан, а Келп почувства леко бодване под лъжичката, защото си мислеше, че ще разполага поне с няколко дни, за да подготви почвата за завръщането на Хол в обществото.

— Не, не можем да духнем веднага — възрази Малкия. — Тази нощ ще е безоблачна, с огромна луна и много звезди. *Утре* вечер предвиждат гъста облачност. Няма да вали, но няма да има нито луна, нито звезди.

— Значи утре вечер — отсече Джон. — Добре. Първо обаче трябва да открием колите.

— Това е по-добрата новина — осветли ги Малкия. — Докато си избирах униформа днес — между другото е много хубав нюанс на кафяво, малко ми стяга в раменете, но за две нощи ще го преживея, — попаднах на карта на имението, държат я в караулното. На тази карта е отбелязано къде точно държи всяка от колите си Хол. Знаете ли какво още има в караулното? Голямо табло на стената, на което са накачени ключове за всички сгради, в които са колите, всеки с етикетче кой ключ коя врата отваря. — Огледа останалите около масата. — Сигурни ли сте, че никой не иска пай?

Тиквен пай с орехи за закуска не е лоша идея, но само в началото. В петък сутринта Дортмундър излезе заедно с Келп и Мърч, за да започнат втория си работен ден, и забеляза, че не е единственият, който се оригва през минута.

По пътя към работното място Дортмундър си мислеше колко приятно изненадан е останал от Мънро Хол. Очакваше да види някакво гадно копеле, а човекът се оказа съвсем нормален, дори леко притеснителен. Дортмундър просто не можеше да разбере защо всички толкова го мразят. Не изказа разсъжденията си гласно, тъй като знаеше, че останалите от групата няма да го разберат, така че последва примера им и реши да си мълчи.

Хол ги посрещна досами входната врата.

— А-а, Фред! — Усмихна се лъчезарно на Келп. — Изчакай ме в кабинета, ей сега идвам.

— Дадено — отвърна Келп и се запъти към кабинета.

Дортмундър също се намери да се оттегли към стаичката на иконома, която бе кръстоска между миниатюрна дупка без прозорци и възголям килер. Помещаваше се точно до кухнята. На едната ѝ стена бяха монтирани звънци, с които Хол при нужда го призоваваше да изпълни служебните си задължения. Намеренията му обаче бяха осуетени от шефа, който го смрази с поглед и каза:

— Изчакай тук, Ръмзи.

Опааа. Това бе тонът, с който надзирателите в затвора разговарят с подопечните си — чуеш ли го, няма забравяне. Какво ли имаше пък сега?

Хол очевидно не бързаше да го осветли по въпроса и се обърна към Мърч, като тутакси смени тона с приятелски:

— Жилет, госпожа Парсънс иска тази сутрин да пообиколите селските пазари.

— Няма проблем — отвърна Мърч, което може би не бе отговорът, който би дал един истински Жилет, но Хол като че ли бе по-

зает с Дортмундър, т.е. с Ръмзи.

Мърч се отправи към кухнята и госпожа Парсънс, а Хол изгледа Дортмундър с височайше презрение и каза:

— И наричаш себе си иконом, така ли?

На подобен въпрос има един-единствен правилен отговор и той е:

— Да, сър.

— Явно в Източна Европа вас икономите изобщо не ви стягат — натърти Хол.

— Не знам, сър.

— Толкова години работниците управляват света — ето ти резултата. И ти все още си един от тях, нали така, Ръмзи?

Дортмундър нямаше абсолютно никаква представа за какво става въпрос, така че изтъкна:

— О, аз съм американец, сър.

— Може би си прекалено поамериканчен — предположи Хол. — Предлагам ти да поогледаш горния хол, Ръмзи, и да се опиташ да видиш, да, напрегни се здраво и виж какво нехайство си допуснал.

— Да, сър — отвърна Дортмундър на гърба на Хол, който вече се бе насочил към кабинета си и към Келп — доста по-свастно момче.

Горният хол значи. *Дортмундър* вече бе отбелязал наум колко е тъпо да имаш хол, ако се казваш Хол. Но какво общо, по дяволите, имаше горният хол с него? Та той дори още не бе *стъпвал* там, така че как може да направи беля?

Е, значи бе време да иде и да провери как е успял да нагази в лайната в място, до което дори не е припарвал. Изкачи широките стъпала с чувството на жестоко онеправдан човек и се озова в горния хол, ужасно голямо помещение, което би побрало няколко хола, със затворени врати от двете страни. Дортмундър тръгна из него, заглежда се за улики и една кукувица изкука осем пъти със седем минути закъснение.

Холът бе почти празен. Тук старовремска масичка, украсена с грижливо изработена нощна лампа, там чифт черни обувки с доста помалки бомбета от неговите, огромна картина, изобразяваща планини, облаци и залез. Или изгрев може би.

Мина до края на хола покрай едната стена и се върна покрай другата. Не забеляза кучешки лайна по пода, нито пък мръсни чаши

или препълнени пепелници. Какво ставаше, по дяволите? Най-сетне се върна на изходна позиция Хо стълбите, огледа отново всичко и се почеса по главата. Точно тогава една от вратите се отвори и госпожа Хол се появи в хола — отпочинала и хубава — и зърна озадачения Дортмундър.

— Какво има, Ръмзи?

— Господин Хол ме прати тук, госпожо.

— Защо?

— Нямам представа. Ядоса се нещо и каза, че трябвало да се кача тук.

— Хмм. — Тя също огледа хола, но когато погледът ѝ се върна на Дортмундър, в него се четеше: „Я не се прави на ударен“. — О, Ръмзи — каза тя. — Наистина ли наричаш себе си иконом?

Същото бе казал и съпругът ѝ, а Дортмундър въобще не искаше да чува подобни реплики по свой адрес. Всички се опитваха да го разобличат. Започваше да си мисли, че в професията на иконома съществува някаква тънкость, която е отсъствала във филмите, които бе изгледал.

— Правя всичко възможно, госпожо — отвърна той.

— *Обувките*, Ръмзи.

Той премигна объркано. Безобидните обувки си кротуваха прилежно подредени до една врата в средата на коридора.

— Не съм ги оставил аз, госпожо.

— *Разбира се*, че не си, Ръмзи. — Сега вече и тя се обърка. — *Господин Хол* ги остави.

— О-о!

— Не знаеш ли *защо* ги е оставил там, Ръмзи?

— За да ги занеса на поправка ли?

— Ръмзи, просто не мога да повярвам, че си бил иконом в продължение на...

— Въобще не сме се занимавали с обувки в посолството, госпожо.

Тя го изгледа скептично.

— И кой лъскаше обувките на посланика?

Сега вече му просветна, и то за части от секундата. Шефът оставя обувките си в коридора, икономът се промъква тих като

мишчица късно през нощта, взема ги в стаичката си и ги лъска, после ги оставя на мястото им, само дето вече лъщят като топки за боулинг.

И защо, по дяволите, беше пропуснал тази част от обучението? И кой, по дяволите, лъска обувките на посланиците?

— Ординарецът му, госпожо — отвърна Дортмундър, доволен, че се е сетил за думичката. — Той ги правеше тези работи. Гладеше вратовръзки, лъскаше обувки, такива неща. Беше голям специалист, госпожо.

— Е, това вероятно е някаква друга система — отвърна госпожа Хол. — Може би никога няма да ги разберем тези източноевропейци. Културата им е някаква тъмна Трансилвания за мен.

— Да, госпожо.

— В такъв случай ги лъсни сега. — Тя махна грациозно към обувките. — И се постарай да обясниш на господин Хол, че от днес ще се отнасяш по-сериозно към задълженията си.

— Разбира се, госпожо — отвърна Дортмундър.

Човек би си помислил, че с това мъките му са свършили, но не. Докато носеше проклетите обувки (които не се оказаха чак толкова мръсни) по стълбите към първия етаж, налетя на Хол, който се моташе в „долния хол“, очевидно с цел да му се ухили злорадо.

— Е, виждам, че най-сетне сме се върнали към добрия стар начин за изпълнение на служебните задължения — изкоментира той при вида на Дортмундър и провесените в ръката му обувки.

— Съжалявам, сър — отвърна Дортмундър и в главата му изникна сцена, в която бе надянал по обувка на всяка ръка и пердашеше богаташкото копеле по главата. — В посолството нещата стояха другояче, сър — обясни той. — Ще се старая повече.

— Колко мило — подигра му се Хол. Дортмундър се обърна, за да иде в стаичката си (всъщност като се замисли, се сети, че там се въргаляха някакви бои за обувки и четки), но Хол не го остави да се измъкне така лесно: — Значи предишният ти шеф е бил убит, така ли? Предполагам, защото е носил *мръсни обувки*.

— Не, сър — смотолеви Дортмундър. Какво друго да направи.

Хол повиши още малко глас и нареди:

— Когато ги почистиш, ги донеси в кабинета ми, за да ги видя.

Дортмундър много добре знаеше какво означава това — щеше да ги пипа с бели ръкавици.

— Да, сър — отвърна той и се затътри към стаичката.

Хол го върна на два пъти, макар че можеше да се огледа в обувките още след първото лъскане. На третия път обаче нещата станаха. Хол огледа критично обувките една по една на фона на ухилената физиономия на Келп в ъгъла и най-сетне неохотно се съгласи:

— Сега май вече са добре. Знаеш ли какво трябва да направиш с обувките, след като излезеш оттук, Ръмзи?

— Да ги оставя пред вратата ви, сър. Оттам, откъдето ги взех.

— *Много* добре — похвали го Хол. — От теб може и да излезе треторазреден иконом.

— Благодаря, сър.

Дортмундър се извърна с лъщящите обувки в ръка, но леденият глас на Хол го спря:

— Не съм свършил.

Ооо! Дортмундър се извърна, повдигна глава и вежди и каза:

— Сър?

— Днес следобед в два ще дойде учител по езда с конете си — каза Хол. — От портала ще ти звъннат в стаичката. Отиваш на портала и го чакаш. Когато стигнете дотук, му казваш да изчака отвън, идваш в кабинета и ме уведомяваш за пристигането му.

— Да, сър.

— Това е всичко. Свободен си.

Дортмундър се затътри нагоре по стълбите, за да остави обувките там, откъдето ги бе взел. Кон с учител. В съзнанието му изникна друга картина: Хол, яхнал кон, се обръща назад, за да чуе наставленията на учителя, и не забелязва идващия насреща му клон. Много дебел клон.

Мак не знаеше коя точно част от начинанието го плаши най-много. Вероятно всички. Знаеше единствено, че никога през живота си не е бил толкова уплашен.

По-уплашен от нощта, в която за пръв път прави секс с момичето, което по-късно щеше да му стане жена; по дяволите, по уплашен, отколкото когато въобще прави секс за пръв път. По-уплашен от деня, в който го назначиха за отговорник на поточната линия за сглобяване на душове. По-уплашен от мига, в който лифтът го изплю на върха на високопланинската писта и той погледна надолу.

Е, тогава просто взе лифта надолу и от него ден се превърна в заклет ски въздържател. Този път обаче нямаше да му се удаде подобна възможност. В тази планина имаше само една посока.

Този път беше по-зле и от планината, защото в планината трябва да свършиш само едно нещо. В планината имаш пред себе си стръмен бял склон, осеян с дървета и ръбести камъни, и задачата е да се смъкнеш долу, без да се удряш в тях много-много. Просто и ясно. Но работата с конете бе изпъстрена с *подробности* и всяка подробност бе по-страшна от предишната.

Да вземем например мустаците. Мустаците бяха плътни и рошави, корави като телена четка и ужасно несигурно залепени за горната му устна. Освен това го гъделичкаха. Но най-лошото, най-ужасното, бе подигравателната усмивка на Оз, с която му залепи мустаците.

Достатъчно беше да погледнеш Оз само веднъж, за да си сигурен, че е от онези хора, които обичат да погаждат гадни номера. В крайна сметка обаче тая работа беше важна и за него, нали? Не би посмял да залепи мустаците на Мак така, че да паднат в най-неподходящия момент, просто за да може да се посмее след това, нали? Нали?

Добре, да речем, че не би. Но мустаците така или иначе можеха да паднат дори без Оз нарочно да ги е залепил така, че да паднат.

Това бе едно от плашещите неща. Другото бе конят. Конят си бе достатъчно страшен, но преди него май се нареждаше конският *фургон*. Фургонът бе закачен за дяволски голям пикап с четири задни колелета и Мак тъкмо прие идеята, че *той* ще кара това нещо, когато си даде сметка колко огромна всъщност е композицията.

Пикапът дори сам по себе си бе достатъчно предизвикателство, но фургонът се оказа огромен като къща. Предназначен за четири коня, който да се возят два по два перпендикулярно на пътя, той бе преграден с врата, през която да се храни и наглежда двойката отпред. В момента фургонът приютяваше един-единствен кон, в задната част, а в предната, преградена с одеяло, щяха да се скрият останалите, докато Мак кара композицията към имението на Мънро Хол.

Това бе поредното страшно нещо. Дали наистина мнителните професионални охранители на портала на Хол щяха да повярват на цялата тази история? Дали наистина щяха да се задоволят само с това да погледнат задника на единствения кон във фургона, вместо да го претърсат и да открият скритите в предната му част четирима съзаклятници, въоръжени с цели километри въже? Дали наистина щяха да повярват на тъпите мустаци, на тъпата жокейска шапка в четири цвята, на още по-тъпия плетен сив пуловер с кожени крѳпки на лактите и на идиотските жокейски бричове? Мак никога не бе чувал за жокейски бричове и след като ги видя, си пожела да е останал, неук до край на живота си.

Да се върнем на коня. Не, по дяволите, нека въобще да не мислим за коня. Всички останали бяха готови и на никой не му пукаше дали Мак е готов, или не. Тъкмо се намъкваха в предната част на фургона през страничната врата. Оз влезе последен и на вратата спря за финални напътствия:

— Опитай да караш така, че да не се налага да маневрираш назад.

Дори и това обаче го каза с лукав блясък в очите и подигравателна усмивка.

Мамка му! Какви грехове имаше, за да заслужи това?

Всичко обаче мина по вода. За петдесет километра Мак свикна с огромната сива метална кутия, която се мъknеше по петите му и заплашваше всеки миг да, налети върху пикапа. Слава Богу, не му се наложи да дава назад нито веднѳж, но му се наложи да свикне с

плавно натискане на спирачката, защото в противен случай фургонът го буташе, люлееше пикапа и заплашваше да изтръгне ситуацията от ръцете му. Най-хубавото бе, че мустакът му не падна.

Пристигна пред портала на имението с десет минути по-рано, подаде се през прозореца на пикапа и се обърна към един як тип в кафява униформа:

— Казвам се Джей Гили, очакват ме.

Охранителят надзърна в папката си, отбеляза си нещо и отвърна:

— Сега ще звънна.

— Звънчай.

Докато якият тип отиде да говори по телефона, втори охранител се завъртя около пикапа и конския фургон, но повече от любопитство, отколкото от подозрение. После първият подаде глава от караулната, кимна му, бариерата пред пикапа се вдигна и — чудо на чудесата — след месеци, прекарани в напразни опити, Мак просто включи на скорост и потегли към голямата бяла къща в имението на Мънро Хол. Там също не му се наложи да кара назад, защото пътят описваше голяма дъга покрай входната врата, преди да стигне до паркинга вдясно. Мак взе завоя, така че лявата страна на пикапа да остане обърната към къщата и никой от караулната да не е в състояние да вижда какво се случва там. Спря, остави двигателя да работи, слезе от пикапа, попипа мустака си за късмет и се приближи до входната врата.

Тя се отвори малко преди да стигне до нея и някакъв рицар на печалния образ с черен костюм надникна отвътре и го изгледа така, сякаш очакваше да чуе погрешна парола:

— Сър?

— Джей Гили — отвърна Мак и си пожела Флип да му бе измислил друго име. Не се чувстваше като Джей Гили и тайно се радваше, че няма да му се налага да е такъв още дълго време.

— Един момент, сър — отвърна опечаленият тип и затвори вратата.

Мак реши, че сигурно е иконом, а е опечален, защото работи за Мънро Хол. Бе участвал в няколко постановки в гимназията главно заради сестра си Бет, която участваше във всяка постановка и очакваше всеки миг да я повикат в Холивуд. (Понастоящем бе домакиня, омъжена за шофьор на автобус, и си гледаше къщата и децата.) Училищният драмсъстав разполагаше с предостатъчно момичета за

женските роли, че и отгоре, но момчета, които да играят мъжките, се намираха трудно. Бет замъкна Мак в драмсъстава, като непрекъснато му повтаряше, че е изключително талантлив, но той знаеше, че истинската причина са подмазванията на госпожица Манделстам с надеждата сестра му да получи по-главна роля. И така Мак игра в „Ромео и Жулиета“, в „Чайната“ и в „Майор Барбара“ и се справи доста добре, макар прекрасно да знаеше, че няма талант, поради което театралната му кариера приключи със завършването на гимназията.

Сега обаче му се налагаше да я възкреси, нали? Нова пиеса и нова роля: Джей Гили, учител по езда. Нямахме никакви реплики — май се казваха сценарий, нали? — но разполагаше с образ за претворяване и трябваше да го претвори от входната врата пред носа си до задната врата на конския фургон. После отново, за кратко, до портала на излизане. Но основната част от ролята трябваше да започне тук и сега.

Ето, завесата се вдига!

Вратата отново се отвори и отчаяният иконом излезе, за да я държи отворена и да се вижда в сумрачното пространство зад нея, от което изникна самият Мънро Хол. Мак го разпозна от безбройните снимки във вестниците и от няколкото появявания в съда по времето, когато федералните още си мислеха, че ще успеят да му лепнат нещо. Носеше облекло, което явно смяташе подходящо за езда, а именно: дизайнерски дънки, скъпи кожени каубойски ботуши с избродирани по тях кактуси и памучна риза на червени карета. Освен това носеше и широка усмивка, с която произнесе:

— Джей Гили?

— Да, аз съм — отвърна Мак и добави мислено: „Да, това съм аз и мога да се справя!“ — Добър ден, господин Хол, как сте? — продължи той и протегна ръка.

— Прекрасно — увери го Хол, макар че ръкостискането му не бе особено ентусиазирано. Използва същата ръка, за да махне към небето и да каже: — Какъв прекрасен ден за езда, нали?

— Да, сър, определено.

— В такъв случай, да видим как изглежда този ваш кон.

— Разбира се, сър. Елате с мен.

— Да вървим, Ръмзи.

„Да вървим ли?“ Но икономът въобще не им трябваше. Нямаше никаква нужда от иконом в сцената. Единствените участници в действието трябваше да са те и Мънро Хол.

Но какво можеше да направи? Ето, икономът с отпуснати рамене и свъсени вежди тръгна и Мънро Хол го последва и за Мак не остана нищо друго, освен да оглави кортежа от входната врата до задницата на фургона, където произнесе предварително заучена реплика, предназначена да уведоми съзаклятниците вътре, че е време за действие:

— Насам, господин Хол.

Е, с иконом или без иконом, трябваше да я каже и Мак изпълни сценария, след което отново по сценарий (с изключение на иконома) страничната врата на фургона се отвори и четирима души с различни маски изскочиха отвътре. Бъди, чиято маска бе хартиен плик с изрязани дупки за очите, носеше чувала от зебло, предназначен за главата на Хол.

Хол, от своя страна, изигра ролята си направо блестящо. Просто замръзна от удивление. Не се опита да избяга, не размаха ръце, не се загърчи, дори не извика — просто замръзна.

Бъди изскочи напред с чувал в ръцете, а Марк (зелена ски маска с лосове) и Ейс (маска на Самотния рейнджър) се хвърлиха да хванат ръцете на Хол. Оз (гумена маска на Франкенщайн), който трябваше да хване глезените на жертвата, посочи иконома и извика:

— Кой е тоя?

— Икономът — отвърна извинително Мак, макар че нямаше никаква вина.

— Хващай го! — изкрещя Марк, който вече бе сграбчил поокопитилия се Хол за ръцете и с помощта на Бъди и Ейс го влачеше към фургона.

До този момент икономът просто бе наблюдавал развоя на събитията с лек интерес и никакво желание да се меси, сякаш се мислеше за обикновен неволен зрител. В момента, в който обаче Оз се хвърли към него и изкрещя: „Кротко, педал!“, икономът отстъпи, вдигна ръце и извика:

— Ей, без обиди! Аз съм икономът и нямам нищо общо с това.

— Ще се развика! — изкряска Марк от фургона.

Мак, който вече се бе сетил за възможното развитие на събитията, се хвърли да се присъедини към Оз, сграбчи икономата с две ръце и го забута към фургона да прави компания на работодателя си.

Икономът се загърчи като луд.

— Какво правите? Имам работа! Трябва да свърша сто неща!

Този да не беше луд? Марк и Оз го сграбчиха за лактите, избутаха го напред и го тръшнаха на пода на фургона. Оз скочи отгоре им, Мак затръшна вратата и три минути по-късно охраната на портала му помахаша за довиждане.

— Разбира се — каза Келп в слушалката, — господин Хол няма да ограничи приноса си за увеселението на сираците само като предостави място за събитието и персонал, който да обслужва бюфета.

Дамата от благотворителната организация все още не бе омекнала. Освен това не се бе съгласила да предостави сираци, които да спомогнат за социалната реабилитация на Мънро Хол.

— Принос — повтори с леден тон тя. — И в какво ще се изразява този принос? В мляко и бисквити ли?

— Не само в това — отвърна Келп, който измисляше цялата схема в момента. — Господин Хол смяташе да помогне и с автобус.

— Със... моля?

— С автобус — повтори Келп. — Голямо превозно средство, което събира петдесет и четирима седящи и дванадесет правостоящи пътници.

— Знам какво е автобус — сопна се тя.

Келп изчака. Остави новината да попие. Голяма новина, следователно много време за попиване.

— Автобус? — Този път гласът ѝ прозвуча по-тънко и изненадано. — Той ще... ще... ще помогне с автобус? А-ха, искате да кажете, че ще наеме автобус да превози децата, нали?

— Не — отвърна Келп. — Искам да кажа, че ще плати автобуса. Сигурно и друг път ще искате да заведете хлапетата на екскурзия с него, нали? Само че за шофьор ще трябва да се погрижите сами.

— Извинете, господин...

— Бланчард. Фред Бланчард.

— Господин Бланчард, да не...

— Викайте ми Фред.

— Да не би да казвате — настоя тя, — че господин Хол възнамерява да купи автобус и да ни го *подари*?

— Той е ужасно впечатлен от работата, която вършите.

— Господин...

— Викайте ми Фред, моля. А вие сте?

— Алис Търнър.

— Алис, искаш ли да изберем дата, която е удобна за всички, така че господин Хол да е в състояние да подготви автобуса и да докара с него децата на пикника?

— Ами...

— Според мен по-другата неделя ще е добре.

Оказа се, че не е съвсем добре. По-скоро бе дори прекалено рано, както подозираше самият Келп. Алис трябваше да уведоми съвета на директорите и тъй нататък и тъй нататък, но в края на разговора ледът бе изчезнал и стана ясно, че Мънро Хол ще присъства на пикник с шестдесет дечица и ще обеднее с един автобус.

Келп тъкмо затвори телефона, доволен от себе си — благотворителността винаги носи удовлетворение, особено пък като използваш чужди пари, — когато в кабинета се появи госпожа Хол, за втори път през последните десет минути, този път с разтревожена физиономия.

— Фред — каза тя, — виждал ли си господин Хол?

— Отиде да язди — отвърна Келп. — Тръгнаха преди петнадесетина минути.

— Не, не е отишъл — каза госпожа Хол.

— Учителят по езда се появи със собствен кон преди петнадесет минути — обясни Келп.

— И си е тръгнал няколко минути по-късно — контрира госпожа Хол. — Потърсих Мънро и след като не го открих, погледнах навън и видях, че няма никакъв фургон. Звъннах на портала и охраната ме осведоми, че фургонът си е заминал само няколко минути след като е дошъл. Помислили си, че Мънро обмисля да си купи още един кон и е накарал продавача да го докара тук за оглед.

— Не, не, дойдоха, за да яздят.

— Знам — съгласи се госпожа Хол. — Охраната обаче не е знаела. Никой не е сметнал за нужно да каже на охраната защо в имението ще идва конски фургон, така че, когато си е заминал, те сметнали, че Мънро се е отказал да купи коня.

Келп се намръщи и стана, за да погледне през прозореца. Отпред не се виждаше никакъв фургон. В интерес на истината, оттук до караулката на охраната не се виждаше абсолютно нищо.

— Може би — предположи той и се обърна към разтревожената госпожа Хол — е решил, че в крайна сметка днес не му се язди, и е отпратил учителя. Или пък просто не го е харесал и го е отпратил.

— В такъв случай къде е сега? Фред, къде е съпругът ми?

Келп отново метна поглед през прозореца.

— Е, със сигурност не би излязъл от имението.

— Не и доброволно.

Келп отново проучи лицето ѝ и му се стори, че част от притеснението по него се прехвърля върху собствената му физиономия.

— Госпожо Хол — заяви той, — нищо не се е *случило* и всичко е *наред*.

— Тогава къде е Мънро? — повтори тя. — Звънях на всички други места в имението, където може да е отишъл, но никой не го е виждал. Не са го виждали от момента, в който фургонът е пристигнал и след няколко минути си е тръгнал.

— Но...

Мислите на госпожа Хол въобще не харесаха на Келп, защото знаеше, че са същите като неговите. Знаеше също, че въобще не е подготвен за онова, което си мислеха. Прекалено бе *зает* за онова, което си мислеха.

— Има доста хора, които искат да пипнат Мънро — каза госпожа Хол.

Това бе вярно. И вероятно нямаше да се задоволят с едното пипане. Келп усети, че му прималява, усети, че не е на себе си, усети, че не е дори Фред Бланчард.

— Не може ли да... тъъ... не може ли да е... тъъ...

Госпожа Хол поклати глава.

— Не е в имението. Няма да излезе сам, но не е тук.

— Тъъ...

— Фред — добави госпожа Хол, — звънни в полицията.

„Чакай малко — помисли си Келп, — тук нещо не е наред! Аз не звъня в полицията, *други* хора звънят в полицията за *мен*“. Вместо да изрече мислите си обаче каза:

— Да, госпожо Хол.

Дортмундър бе бесен. Толкова бесен, че въобще не му мина през ума да се изненада. Група тъпаци с идиотски маски се изгърсват от конски фургон, нахвърлят се върху него (и върху как му беше името на оня, Хол), хвърлят го в конския фургон, който мирише точно на конски фургон, и той дори за секунда не се чуди и не си вика: „Какво става бе?“

Не. Той на секундата разбра какво точно се случва и така се вбеси, че бе в състояние да прегризе телефонен указател. Това, което си помисли, и това, което му се искаше да изкрещи, бе: „Я се разкарайте оттук! Това е *моя*т, удар! Натресохте се в средата на сериозна операция! Застанете на опашка, вземете си билетче и си изчакайте реда! Аз не съм никакъв иконом, а крадец на коли! Я ми се махайте от главата!“

За щастие не изкрещя нищо подобно, защото можеше да прецака работата — ако вече не беше прецакана де. Но дори и да не се бе вбесил така и да бе изкрещял цялото си справедливо възмущение, тези момчета сигурно нямаше да го чуят, защото самите те вече крещяха:

— Задържи го! Завържи го!

— Вързан е!

— Другия вържи!

— О, по дяволите...

Нечии груби ръце сграбчиха Дортмундър и го омотаха с дебело въже. Във фургона не цареше непрогледен мрак, по-скоро сумрак, пълен с хора и паника. Освен това фургонът потегли, което никак не облекчи положението.

— Завържи му очите!

— Нямаме друга превръзка!

— Кой да ти мисли, че ще вземем и *икonom*.

— Аз не съм...

— Запушете му устата с нещо, близо сме до караулката! Не, вземи онова, другото бе!

Няколко чифта груби ръце зашариха по главата на Дортмундър. Той усети, че фургонът минава през лежащия полицаи до караулната, а после се люшна вляво и телата се разлетяха на различни посоки с „ох“ и „ах“, които прозвучаха като музика за ушите му. Другият резултат от завоя бе, че ръцете се махнаха от главата му и се опитаха да предотвратят падането на собствениците си в различни посоки.

— Трябва да му вържем очите на този!

— Бъ... въъ... въъ... сложи му хартиения плик на главата.

— Като го махна, ще ме види.

— Обърни го по корем. Обърни го по корем.

Няколко души в претъпканото тъмно пространство, преградено с люлеещо се миризливо одеяло, наподобяващо завеса, която ще се вдигне *и ще* постави началото на ужасна пиеса, сграбчиха Дортмундър за ръцете, краката и ребрата и го извърнаха от одеялото. Сега вече не виждаше нищо, освен голата стена на фургона, която го отделяше от полята на Пенсилвания.

Нахлузиха хартиен плик на главата му. Ръцете го пуснаха. Той понечи да се извърне.

— Завърти го с дупките на *тила*.

— Ааа! Да бе!

Ръцете отново го сграбчиха, натиснаха го да лежи по корем и завъртяха хартиения плик на главата му. „Ще ме порежат с хартията по врата“, помисли Дортмундър. Не го порязаха, приключиха с манипулацията и го пуснаха. Точно тогава фургонът отново зави рязко и Дортмундър се изтърколи по пода.

Очевидно останалите отново се разлетяха на всички страни и до ушите му достигнаха нови галещи слуха „ох“ и „ах“. Дортмундър се удари в тела, а не в стената, което също му хареса. Когато положението се нормализира, един от по-спокойните гласове се обади:

— Трябва да седнем. Всички да седнат. Помогнете *и на* тези двамата да седнат.

Отново ръце по тялото му, този път не толкова груби. Помогнаха му да седне. Бум, изтърси се на под, на който сигурно никога не би седнал, ако можеше да го види. Някой го побутна, посръга го и ето че успя да облегне гърба си на стената. Настани се по-удобно.

Чу, че и останалите се настаняват, и се възцари относително спокойствие. Гласът, който бе предложил всички да поседнат, се обади

отново:

— Имаме около два часа път, така че вие двамата се опитайте да се настаните удобно. И въобще не си мислете да въртите номера, защото няма да можете.

— Този глас ми е познат — долетя гласът на Мънро Хол.

Гробно мълчание. Дортмундър напрегна слух, долови шушукане и след няколко секунди се обади друг глас:

— Не, не ти е познат.

— Не ти — каза Хол. — Другият.

— Няма друг — настоя новият глас. — Само аз съм.

„Тъпаци — реши Дортмундър. — Разбрах, че са тъпаци, още щом ги зърнах. Натресоха се в нещо, което измислих, планирах, за което работих, за което дори се научих да съм иконом, за да го осъществя, и за какво? За да се появят някакви *тъпаци* и да го прецакат“.

„Тъпкано ще им го върна“, обеща си Дортмундър. Не му пукаше какво ще стане с Хол. Те бяха планирали да преговарят със застрахователите и все още можеха да го направят, но тези идиоти не можеха просто да се натресат в перфектно планирана и чудесно развиваща се операция и да очакват да им се размине. „Ще ги пипна тези копелета — закле се той. — Само да стигнем някъде и да не съм овързан целият, и да нямам хартиен плик на главата, и да не сме петима срещу един. Когато и да стане това, ще им го върна. А то ще стане“.

Малкия трябваше да застъпи на смяна чак в полунощ, но изведнъж всичко се обърна нагоре с краката. Чък Янси му звънна в два и двадесет и пет следобед и каза:

— Имаме извънредна ситуация. Обличай униформата и идвай.

— Ще ми трябва превоз.

Въздишка.

— Морт ще дойде да те вземе след пет минути.

Точно след пет минути Морт Песъл спря пред старата къща и от нея се появи Малкия, облечен в кафява униформа, в която приличаше общо взето на бунгало. Напъха се на задната седалка и по пъти към караулната Морт му обясни какво става:

— Отвлякоха господин Хол.

— Кои?

— Още не знаем. Бяха в конски фургон.

Това въобще не допадна на Малкия.

— Напъхали са го вътре и така успяха да го измъкнат от имението — обясни Морт.

— В конски фургон!

— Чък направо е подивял — продължи Морт. Имаше предвид Чък Янси, шефа на охраната.

И това си бе самата истина. Когато стигнаха до караулната, Морт се върна към служебните си задължения на портала, а Малкия влезе вътре и откри Хек Фидлър, сврян в ъгъла, уплашен и полагащ огромни усилия да изглежда невидим, както и Чък Янси, който крачеше напред-назад като много раздразнен тигър. Шефът изгледа сърдито Малкия и каза:

— И това да се случи през *моята* смяна!

— Морт каза, че използвали конски фургон — каза Малкия.

— Да, скапаният конски фургон! — Янси цапардоса въздуха с юмрук и продължи да крачи. — Никой не си направи труда да *погледне* вътре.

— Вътре имаше кон — обади се Хек, говореше поне толкова уплашено, колкото изглеждаше. — Виждаше му се задникът.

— Значи си видял конски задник, така ли? — кресна Чък. — Конския задник си го видял, а? Познал си конския задник. Виждал си го много пъти и имаш опит с конските задници. Нали всяка сутрин се гледаш в огледалото.

Малкия реши, че може би не е зле да отвлече малко вниманието от Хек, който въобще не трябваше да си отваря устата, и каза:

— И какво ще търси конски фургон в имението?

Чък извърна злия си поглед към Малкия, който не се смути и за миг.

— Хол го извика — обясни той. — Обажда се вчера и вика, че ще дойде конски фургон с някакъв тип... — Отново метна гневен поглед към Хек. — Как се казваше онзи?

— Джей Гили — отвърна Хек и примигна глупаво.

— Името сигурно е фалшиво — продължи да фучи Чък и се извърна към Малкия. — Хол каза да го пуснем, като дойде. И значи той дойде и го пуснахме. После си тръгна. След петнадесет минути звъни госпожа Хол и вика: „Къде ми е съпругът?“ И познай — никой не знае. Сега отгатни кой не е погледнал в конския фургон нито на влизане, нито на излизане?

— Никога не претърсваме колите, които излизат — оправда се Хек, който още не бе усвоил старата народна мъдрост, че мълчанието е злато.

Янси му се отплати с поредния изпепеляващ поглед.

— Някои от нас — каза много бавно Чък — не си правят труда да проверяват и колите, които *влизат*.

— И според теб какво щяха да открият във фургона? — любопитства Малкия.

— Хора — сопна се Янси. — Във фургона сигурно е имало скрити хора, които са сграбчили Хол, когато е тръгнал да оглежда коня, и са до притискали да кротува, докато са се измъквали покрай нашия Хек. Махна ли им за *довиждане*, Хек?

Хек може би щеше да отговори и на този въпрос, но Малкия го изпревари:

— Е, ако са го отвлекли, значи поне нямат намерение да го убиват, нали?

— А може би искат първо да го измъчват — предположи Чък.
— Да, тази възможност съществува.
— И всичко това през *моята* смяна — лютеше се Чък.
— Мислех си, че съм малко по-добър.
— По-добър си, шефе — отзова се непоклатимият Хек. — Аз се издъних и сега направо ми идва да потъна вдън земя.
Чък го изгледа зловещо и отвърна:
— Аз пък съм ти намислил по-друго наказание.
— Нали ме извика тук — намеси се отново Малкия. — Казвай какво да правя.
— Ще стоим и ще чакаме да се появят ченгетата — осведоми го Чък.
— Ааа — възкликна Малкия. — Звъннал си на ченгетата, така ли?
Янси го изгледа по същия начин, по който гледаше и Хек:
— А на кой да звънна? На мис Марпъл ли?
— Само ако има труп — забеляза Малкия и Чък се нахрани да го засипе със словесен огън и жупел, но в този момент се появи Келп.
На Малкия му отне няколко секунди, за да асимилира гледката. Келп по някакъв начин му се стори различен. Костюмът и вратовръзката определено имаха принос за това, но главното бе в стойката, в излъчването, в погледа. Това бе Келп, който е получил бойна задача и внезапно се е превъплътил в офицер и джентълмен, роля, която явно му допада.
— Е, капитан Янси — каза Келп, — голяма каша стана, а?
— Вече не съм капитан, господин Бланчард — отвърна Чък, макар че очевидно харесваше титлата. — Капитан бях навремето, в армията.
— Заслужили сте чина си, капитане — увери го Келп. — Той е ваш завинаги.
— Е, благодаря ви, господин Бланчард — отвърна Чък и целият му гняв внезапно се изпари. Дори Хек малко се поуспокои. — Какви са новините от къщата?
— Ами — отвърна Келп възможно най-сухо и равнодушно, — изглежда, са отвлели и Ръмзи.
— Ръмзи ли? — Чък го погледна неразбиращо.
— Икономът — обясни Келп.

Малкия не можа да се сдържи и прихна. Всички го изгледаха изненадано. Чък прояви признаци, че отново е на път да се разгневи, и попита:

— Суоп? Нещо смешно ли чу?

— Икономът — отвърна Малкия и дори не си направи труда да стане сериозен — направо ще побеснее.

— Въпросът е — каза лейтенант Орвил — дали икономът е замесен.

Лейтенант Устър наклони глава като изключително интелигентен кокер шпаньол.

— Мислиш, че го е направил икономът ли?

— Има доста такива случаи — отвърна Орвил и изразът очевидно му хареса, защото го повтори: — Доста такива случаи.

Бяха избрали за щабквартира кабинета на Мънро Хол, тъй като Мънро Хол очевидно не се нуждаеше от него в момента. Орвил и Устър се числяха към отдела за криминални разследвания и случаят бе поверен на тях. Добре съзнаваха колко ползи могат да извлекат от разкриването му. Хол в крайна сметка бе доста известен човек, макар и с не толкова добра репутация. Второстепенният път пред имението вече бе почти задръстен от телевизионни екипи и то само час след събитието. Журналистите просто изгаряха от нетърпение да излъчат мъжественото лице и професионализма на лейтенант Орвил (Устър бе просто помощник и го знаеше), който обяснява напредъка по случая на целия свят. Орвил също едва се сдържаше да се изправи пред камерите и щеше да го направи в момента, в който регистрира и милиметър напредък или открие нещо, което може да мине за напредък.

Междувременно пренареждаше армията, охраняваше подстъпите към лагера и изясняваше параметрите на ситуацията. Лейтенант Орвил имаше литературни уклони, което означаваше, че е чел доста Шерлок Холмс и Пери Мейсън, както и „87-и участък“ (по дяволите, тези момчета наистина ги биваше), и което също така означаваше, че е успял да тренира мозъка си да мисли внимателно и аналитично. Сега мозъкът му безпогрешно констатираше всяка изпречила се аномалия, а в конкретния случай тази аномалия бе икономът.

Защо ще отвличат Хол? Е, това поне бе ясно. Хол бе невероятно богат и откупът му щеше да е доста солиден. В интерес на истината,

самият откуп щеше да е цяло състояние. Но колко може да струва един прост иконом? Защо ще отвличат икономата?

Този въпрос отведе лейтенант Орвил към следващия въпрос — ами ако икономът *не е* отвличен? Ами ако икономът е отишъл доброволно с похитителите? Нещо повече — ако икономът е участвал в конспирацията по отвличането от самото начало? Ами ако не е жертва, а извършител на престъплението? Тогава вече положението трябва да се разгледа от друг ъгъл, нали така? Определено!

— Ммм — каза лейтенант Орвил. — Какво знаем за този иконом?

Работата на помощника е да събира цялата информация по случая и да я предоставя на вниманието на шефа. Лейтенант Устър измъкна бележник от джоба на самото си, разлисти го и зачете:

— Джон Хауард Ръмзи. Постъпил на работа онзи ден.

— О, не. Напрежението нараства — забеляза Орвил.

— В интерес на истината е имало вълна от нови служители, и то само за два дни — обясни лейтенант Устър. — Иконом, шофьор, личен секретар и...

— Личен секретар ли? — прекъсна го Орвил. — Това да не е онзи тип, който изхвърлихме оттук?

— Фредрик Юстас Бланчард — прочете лейтенант Устър. — Да, същият е. Четвъртият е охранител, който е подсилил екипа.

— Охранител, а? — Лейтенант Орвил пусна лека снизходителна усмивка. — Предполагам също, че тези четиримата са се видели за пръв път преди два дни, нали така?

— Двама от тях да — съгласи се лейтенант Устър. — Икономът и секретарят Бланчард обаче се работили заедно в посолството на Восткоджек, преди да се появят тук.

— Къде са работили?

— В посолството на Восткоджек. Това е европейска държава, която има посолство във Вашингтон.

— И тези двамата са работили там, така ли? Защо са напуснали?

— Твърди се, че убили посланика.

Лейтенант Орвил се изправи на стола.

— Моля? Убили са го?

— Точно така. — Лейтенант Устър отново направи справка с бележника. — Очевидно новият посланик е уволнил целия предишен

персонал и е назначил свои хора. Ето как Ръмзи и Бланчард са дошли да работят тук.

— Бая път са били от Вашингтон.

— Така е, сър.

— И знаем ли какъв точно вятър ги е довял тук?

— И двамата са изпратени от агенция за подбор на персонал, която се казва „Купър Плейсмънт Сървисиз“. Всъщност и четиримата са пратени от същата агенция.

— А-ха, така значи. Боб, май няма да е зле да се поогледаме из тази „Купър Плейсмънт Сървисиз“, а?

— Абсолютно.

— Ще поразклатим малко дървото — продължи лейтенант Орвил и нагледно показва как възнамерява да го разклати, — пък да видим какво ще изпадне.

— Абсолютно.

— Междувременно — добави лейтенант Орвил — нека поканим този скапаняк Бланчард тук и да видим какво интересно има да каже за себе си и за приятелчето си иконома.

— Абсолютно.

Лейтенант Орвил намрази секретаря Бланчард още от мига, в който го зърна. Той вярваше безусловно на инстинкта си, преди всичко защото освен с инстинкта не разполагаше с друго. Още щом лейтенант Устър доведе секретаря, за да го разпитат, Орвил усети с какъв ненадежден човек ще си има работа.

Погледни го само — виж му контешкия костюм и връзка, мазната усмивка, сервилното поведение, което е чак прекалено сервилно и на човек му нагарча, защото разбира, че това отсреща не е любезност, а обида. Лейтенант Орвил познаваше не един и двама престъпници със същото мазнишко поведение и непринудено държане, което всъщност прикрива съвсем различна същност. Стори му се, че Фредрик Юстас Бланчард въобще не е Фредрик Юстас Бланчард, не е личен секретар или поне не е обикновен личен секретар. Стори му се, че под кожата на този човек се е сврял друг човек, който ще е извънредно интересен за лейтенант Орвил от професионална гледна точка, стига само да успее да го изкара наяве.

Е, това бе малко невероятно и явно с нищо нямаше да спомогне на настоящото разследване, така че лейтенант Орвил се настани

удобно в стола на Мънро Хол, позволи на Бланчард да седне насреща му, даде достатъчно време на лейтенант Устър да заеме място зад помалкото бюро, ползвано от секретаря, и да се подготви да си води подробни бележки от разпита и пристъпи право към същината на въпроса:

— Разкажи ми за иконома.

— Джон Ръмзи — съгласи се Бланчард, усмихна се по причина, която лейтенант Орвил въобще не успя да установи, и каза: — Двамата работихме заедно във Вашингтон.

— Където работодателят ви е бил убит — отбеляза лейтенант Орвил. — Твоят и на Ръмзи.

— Тъжна история — потвърди Бланчард, но продължи да се хили.

— Разпитвах ли ви с Ръмзи по случая?

— Не, нас не ни разпитвах — отвърна Бланчард.

— Така ли? — учуди се лейтенант Орвил. — И защо, ако мога да попитам?

— Ами, предполагам, защото посланик Чък го убиха в Нови Глад.

— И къде по-точно е Нови Глад — не преставаше да любопитства лейтенант Орвил.

— Това е столицата на Восткоджек. — Бланчард махна с ръка, явно за да покаже колко далеч е въпросното място. — На около осем хиляди километра от Вашингтон е. Зад океана и отвъд половин Европа.

— А къде бяхте вие двамата, когато убиха посланика?

— Във Вашингтон.

Лейтенант Орвил постепенно си даде сметка, че тази насока на разпита няма да доведе до плодотворни резултати, така че реши да се измъкне от нея с един последен въпрос:

— Заловиха ли убиеца?

— О, разбира се — отвърна Бланчард. — Това бе политическо убийство. Уби го един бигендианец.

Не. Трябваше незабавно да излезе от тази задънена улица.

— Къде беше тази сутрин? — попита внезапно лейтенант Орвил. — По времето, когато *последният* ти работодател е бил отвлечен.

— На бюрото си, ей там. — Бланчард посочи към Устър.

— И с какво се занимаваше?

— С организация на благотворителни мероприятия, в които господин Хол щеше да участва.

— Мънро Хол събира *подаяния*? — Лейтенант Орвил не повярва на ушите си.

— О, не — поправи го Бланчард. — Той харчи пари за благотворителност. Преди известно време репутацията му пострада сериозно и сега вземаме мерки да я върнем в предишното ѝ състояние.

— Чичо ми изгуби всичко в аферата „Сомнитех“, всичко — отбеляза тихичко лейтенант Устър.

Бланчард извърна лъчезарната си усмивка към него и каза:

— Сигурен съм, че семейството му е помогнало.

Лейтенант Устър зяпна. Приличаше на ударен с мокър парцал, все едно някой е дръпнал запушалката на мозъка му и цялото съдържание е изтекло навън.

— Значи тази сутрин си се занимавал с благотворителни мероприятия — върна разговора в старото му русло лейтенант Орвил. — С кого си говорил и къде е този човек сега?

— Говорих с доста хора, по телефона — обясни Бланчард и отново посочи парализирания Устър. — Бележникът ми с телефони е ей там, до левия лакът на колегата ви.

— Боб, дай да видим бележника с телефоните — разпореди се лейтенант Орвил.

Лейтенант Устър се съживи, взе подвързания с черна кожа бележник, отнесе го на лейтенант Орвил и се върна на мястото си. Лейтенант Орвил свъси вежди над бележника. Разгърнато и установи, че страниците му са гъсто изписани с имена, телефони и адреси. Без съмнение версията на Бланчард щеше да се потвърди.

Хлъзгаво копеле се оказваше този Бланчард. Само да можеше да му влезе под кожата. Там вътре определено се криеше нещо.

— Не искам да напускате имението до второ разпореждане — заяви лейтенант Орвил.

Онзи му се изхили в лицето.

— Дори и не съм си го помислял. Не бих заменил този живот и за милион долара в брой.

Марк си каза, че няма никакъв смисъл да го хващат нервите, особено пък сега, когато всичко бе приключило. Е, във всеки случай бе приключил някакъв етап, нали така. Успешно измъкнаха Мънро Хол от имението (е, наложи се да вземат и иконома, но карай да върви) и сега двамата пленници, без превръзки на очите и въжета по тялото, седяха заключени в отделни спални на втория етаж, с дървени капаци на прозорците. Марк, Оз и профсъюзните дейтели се намираха във всекидневната на първия етаж и махаха покривалата от канапетата и креслата, за да придадат на помещението по-голям уют. Оз вече бе успял да натъпче хладилника с бира и дори да извади няколко кутии, за да се почерпят за успеха. Така че нямаше никакви причини за нервни пристъпи, а може би въобще дори не бе имало. И все пак нервите тресяха Марк.

Чувството на несигурност, лекият пристъп на паника го обзе още преди отвлечането. Докато отиваха да вземат коня и фургона, всичко бе наред. Чувстваше се добре, когато заедно с останалите се натъпка в конския фургон и остави Мак да ги закара до имението. Нямаше му нищо дори когато минаха през портала и покрай караулката.

Стомахът му се разбунтува, побиха го тръпки и ръцете му се разтрепериха в момента, в който надяна ски качулката. Ужасният допир на парещата вълна по лицето му му подейства като шок, като внезапно връщане в действителността.

„Това наистина се случва! — каза си той. — Вече не си говорим сладки приказки, вече действваме“. Огледа останалите, притихнали в полумрака на клатушкащия се фургон, изгледа абсурдните маски, с които бяха решили да скрият лицата си, и си рече: „Сигурно сме луди. Нормалните хора не правят такива неща. Защо просто не теглим една майна на Мънро Хол? Защо не се разкараме оттук и не продължим да си живеем живота?“

Е, моментът за подобни мисли определено не бе особено подходящ, като се имаше предвид, че се придвижваха от караулната

към къщата на Мънро Хол. Марк отново огледа вътрешността на фургона и му се стори, че всички останали са спокойни, уверени, сигурни в себе си, готови за изпитанието и знаят точно какви опасности ги очакват и докъде се простират възможностите им. Приличаха на парашутисти, скупчени около отворената врата на самолет.

Едва когато изскочиха от фургона, сграбчиха Мънро Хол (и иконома, разбира се, но карай да върви) и останалите се разкрещяха като обезумели и започнаха да си нареждат един на друг кой какво да прави, Марк си даде сметка, че и другите ги тресат нервите. Че не е само той. Тази мисъл, в комбинация с успеха на операцията, го поуспокои до момента, в който Мънро Хол разпозна гласа му.

Това бе моментът. Това бе моментът, в който челюстта му увисна, нещо го стисна за гърлото, очите му се опулиха, сърцето му спря, а ръцете му започнаха да треперят като кордела на главата на ученичка. От този миг се превърна в човешка развалина и млъкна като риба, освен когато шепнеше на Бъди какво да каже на Хол. Не го успокои нито присъствието на Мънро Хол в заключена спалня на втория етаж, нито студената пенлива бира в ръцете.

„Позна ми гласа!“

— Е — каза Мак и се тръшна на едно канапе като чувал с картофи, но без да разлее всичката бира по, себе си, — еба си пътуването.

— Направо изби рибата — увери го Бъди.

— Трябва да ви кажа — уведоми ги Оз и почти се усмихна, — че всички действахме в най-добрите традиции на „Мисията невъзможна“.

Марк определено имаше какво да каже в този момент, но думите категорично отказаха да излязат от устата му. Тя просто не искаше да се отвори.

„Позна ми гласа!“

— Какъв е планът сега? — попита Бъди.

— Мисля днес да оставим Хол без вечеря — обяви Оз. — Сега е четири и половина. Ще вечеряме в...

— Ами икономът? — прекъсна го Ейс.

Останалите го изгледаха.

— Какво икономът? — попита Оз.

— И той ли ще остане без вечеря?

— Оо. Не, не — увери го Оз. — Ще го нахраним. Ще му дадем супа и някакви други неща с пластмасови прибори, за да не си въобразява кой знае какво.

— Той не ми заприлича на човек с богато въображение — забеляза Бъди.

— Вярно — съгласи се Оз. — Но не е зле да внимаваме.

— Така е — потвърди Бъди. — Какво обаче ще правим, след като вечеряме, след като нахраним иконома и оставим Хол без вечеря?

— По-късно, да речем към единадесет — обясни Оз, — влизаме всички при него, маскирани, разбира се, и му *обясняваме* какво е положението. Опасявам се, Бъди, че ще се наложи да продължиш да говориш само ти.

— Измислете какво да кажа. Напишете ми го.

— Марк ще се заеме с това — отвърна Оз. — Нали, Марк?

Марк кимна едва-едва, защото се опасяваше, че главата му може да падне. Не падна, така че той спря да кима.

Оз се обърна към останалите:

— Според мен тази вечер Хол ще откаже да ни сътрудничи. Така че ще спрем тока в неговата стая и ще го оставим да размишлява в тъмницата. Утре сутрин ще му занесем богата закуска с всякакви вкуснотии, които миришат ужасно хубаво, като например бекон, кифлички, кленов сироп, портокалов сок и кафе, и ще го попитаме дали пък не е размислил. Според мен отново ще откаже, така че ще си вземем закуската.

— Супер — одобри плана Ейс.

— Аз обаче имам малък проблем — обади се Мак.

Всички насочиха цялото си внимание към него, а Оз го попита любезно:

— Какъв проблем, Мак?

— Ами имам дом и семейство — обясни Мак.

— Вярно бе — каза Бъди, сякаш изненадан от думите му.

— Първо — продължи Мак, — никой, освен нас, тук не знае, че правим това, което правим.

— Както и трябва да бъде — подчерта Оз, а Марк кимна.

— Което означава, че трябва да продължим да водим нормален живот — изтъкна Мак. — Не можем да киснем в хижата по двадесет и четири часа на ден.

— Разбирам какво имаш предвид — кимна Оз. — Не мисля, че тази вечер е уместно да показваме мускули. Можете ли вие тримата да звъннете на семействата си и да измислите някакво обяснение защо няма да се приберете до полунощ?

— Единадесет — обади се Ейс. — Мога да забаламосам Хенриета, че играя боулинг или нещо подобно, но вечерният час е единадесет.

— Моят също — присъедини се Бъди.

— В такъв случай — заяви Оз — просто преместваме нещата напред, говорим с Хол в девет и утре сутрин се връщаме да продължим. Няма нужда никой да остава да спи тук, макар че аз ще го направя. Двамата с Марк ще върнем фургона и коня и аз ще се върна. Като се замисля, все пак хижата е на семейството ми, така че ще остана на пост.

— Значи идеята е, че Марк ще ми напише какво точно да кажа на Хол, защото той позна гласа му, нали? — попита Бъди.

— Точно така — потвърди Оз, а Марк потръпна.

— Какво? — обади се Мак. — Хол е познал Марк?

— Не — обясни Оз. — Просто се сети, че гласът му е познат, това е всичко. Поради тази причина Марк повече не трябва да говори пред него, а може би същото се отнася и за мен.

— Ами защо тогава просто не му подадем лист с исканията ни и тогава няма да чува ничий глас? — предложи Бъди. — Така ще е и по-страшно, какво ще кажете?

Мак се ухили.

— Безмълвни маскирани мъже с бележка в ръцете.

Идеята хареса на всички.

— Ще донеса още бира — каза Ейс и се изправи. — После ще звънна у дома.

Седяха около маса, отрупана с ястия по рецепти на прадядовците на Малкия и излезли изпод ръцете на последната издънка от рода, но никой нямаше особено голям апетит.

— Всичко отиде по дяволите — изкоментира Малкия и се намръщи на чинията си.

— Струва ми се, че сега вече ще разберам дали тези самоличности, дето ни ги направи онзи, как му беше името, наистина стават за нещо — каза Стан.

— Аз пък се опитвам да не мисля за това — включи се Келп.

— Само да можехме да се измъкнем оттук — въздъхна Стан.

Е, нямаше да могат. Не стига, че полицията забрани влизането и излизането от имението, ами на всичкото отгоре журналистите го обсадиха отвсякъде и дебнеха с четири очи кого да снимат и интервюират. Единствената добра новина до момента бе, че трима журналисти са хоспитализирани заради неблагоприятното си да се промъкнат прекалено близо до електрическата ограда. Явно вършеше добра работа.

— А тази вечер щяхме да свършим работата и да се ометем — отбеляза тъжно Малкия. — Щях да съм сам на портала, хоризонтът — чист и се прибираме по живо, по здраво. Изкарваме колите, връщаме се, изкарваме и другите, складираме ги на сигурно място и си отиваме. Джоузи ме чака утре за закуска.

— Е, вече не те чака — успокои го Келп. — Тази работа с отвличането се разсмърдя по всички телевизии.

— Усещам, че ужасно се изнервям — заяви Малкия.

— Знаеш ли, чак сега си давам сметка, че тази електрическа ограда не само пази имението от навлеци, ами не дава и на хората в него да излязат — сети се Стан.

— Всички го забелязахме — уведоми го Малкия.

— Чудя се какво ли прави Джон — каза Келп.

— Дортмундър ли? — изсумтя Малкия. — Какво си се замислил за Дортмундър, мисли за нас. Дортмундър е вън.

„Трябва да се измъкна оттук — помисли си Дортмундър. — Но как?“ Спалнята беше приятна — по-скоро приличаше на гостна, при това със собствена баня — макар и с крайно недостатъчни на брой изходи, но Дортмундър вече искаше да се раздели с нея.

Наистина се налагаше да се махне час по-скоро. Тази вечер трябваше да се случат две неща — да откраднат колите и да приключи с битието си на иконом. Това, което всъщност се случваше, бе да стои затворен в някаква спалня.

„Трябва да намеря изход от ситуацията — каза си той. — В крайна сметка професията ми е да влизам и излизам от всякакви помещения. Ето, сега съм в помещение и просто трябва да изляза от него. Да видим с какво разполагаме? Какви са възможностите?“

Като повечето спални, вратата на тази се отваряше навътре, така че пантите ѝ бяха от неговата страна. Това означаваше, че може да развие винтовете на пантите и да отвори вратата. Щеше да мисли какво го чака от другата страна, когато се окаже там.

Единственият проблем бе, че пантите бяха боядисвани безброй пъти през годините и винтовете им изглеждаха напълно клеясали. Може би, ако разполагаше с пили, клещи, отвертки, дори с ножовка, щеше да успее по някакъв начин да се справи с пантите. С голи ръце обаче задачата бе непосилна. Особено пък след като си счупи един нокът при първия опит.

Какво друго можеше да се измисли? Два прозореца с нормални размери и един по-малък в банята. И трите обаче бяха залостени с дървени капаци от външната страна. Побутна капациите, но нищо не се случи. Ако ги удареше с ръка, вероятно щеше да прекара следващите пет минути в „уф, ох, ах“ и да обикаля стаята с десница под лявата мишница.

Какво друго? Имаше ли нещо друго? Вратата бе заключена с една от онези старовремски ключалки, през които, ако се понаведеш и надзърнеш, виждаш част от отсрещната стена и няколко затворени

врати в коридора. Може би Мънро Хол бе зад някоя от тях. Както и да е, нямаше начин да се справи с тази ключалка. Просто нямаше начин.

И въпреки това от другата страна се прокрадна ключ. Дортмундър чу как някой вкарва ключ и го завърта.

По дяволите! Ако знаеше, че някой ще идва, щеше да заеме позиция зад вратата с вдигнат над главата стол. Сега вече бе прекалено късно — ключът влезе в ключалката, превъртя се и вратата се отвори.

Я гледай, петима души, всичките с различни маски. Онзи с превързаната през устата и носа кърпа като банков обирджия в Дивия запад сигурно беше шофьорът за пътуването насам. Е, с един стол нямаше да успее да се справи и с петимата, без значение колко време се е подготвял за влизането им.

— Слушайте — посрещна ги той. — Трябва да се махна оттук.

Един от тях му подаде лист. Моля? Какво беше пък това? Ръкописна бележка? Тези какво, не знаеха ли английски? Разбира се, че знаеха, нали ги чу да си говорят във фургона.

Останалите сложиха някакви неща на ниския скрин. Сандвич в картонена чиния. Супа в картонена купичка. Сладолед в картонена чаша със забучена отгоре му пластмасова лъжичка. Кимнаха му, посочиха храната и отстъпиха назад през вратата.

— Хей — викна Дортмундър. — Хей, чакайте малко. Аз не ви трябва, нали? Какъв е смисълът да ме държите тук?

Явно не бяха дошли да си говорят. Излязоха, затвориха вратата, превъртяха ключа в ключалката и си го взеха.

Копелета мръсни! Как можаха да прецакат работата, когато...

Колко ли бе часът? Не можеше да погледне вън, нямаше часовник и нямаше представа ден ли е, нощ ли е, какво е. Сандвичът, супата и сладоледът обаче наемкваха — и коремът му ги подкрепяше с две ръце, — че е време за вечеря. Колко време възнамеряваха да го държат тук?

Може би бележката щеше да му даде някаква представа. Дортмундър я разгъна и зачете:

„Уважаеми господин иконом,

Съжаляваме, че се наложи да ви доведем тук. Това не бе по план. Необходимо ни е съдействието на шефа ви във

връзка с бизнес дела. Възможно е преговорите да отнемат известно време и за съжаление няма да можем да ви освободим преди приключването им. Междувременно ще ви осигурим подслон и храна. Ако желаете, можем да ви донесем книги или списания, а вероятно и телевизор, макар че в тези планини сигналът не е много добър, а както сам разбирате, няма да ви дадем достъп до сателитни програми. Ако имате желание да ви донесем нещо, моля, напишете го на гърба на бележката и я пъхнете под вратата. Смятаме, че не следва да разговаряме с вас. Молим още веднъж да приемете извиненията ни, че станяхте част от операцията. Надяваме се скоро всичко да свърши.

Междувременно си починете и се порадвайте на неочакваната ваканция.

Ваши приятели“

Тъпаци. Дортмундър ухапа сандвича — шунка и кашкавал с горчица и майонеза, не беше лош — и се заоглежда из клетката, в която го бяха затворили.

Как?

Писалката изтрака на пода и Мънро Хол незабавно пусна металната пръчка на перваза на прозореца, затвори го бързешката и стигна до средата на стаята в мига, в който петимата палячовци отвориха вратата, нахлузили различни маски, и се сблъскаха с враждебния му поглед.

— И сега какво? — попита той с надеждата, че някой ще проговори. Искаше отново да чуе оня глас, същия, който със сигурност бе чувал някъде преди. Гласът му навя неприятни спомени, но това не помогна особено, защото повечето разговори, проведени през последните години, му навяваха неприятни спомени.

Те обаче не проговориха. Никой не отвори уста. Онзи с маската на Франкенщайн носеше лаптоп, а другият, с качулката за ски, щампована с лосове — сгънат лист, който протегна към Хол.

Хол отстъпи назад и не взе листа.

— Знаете ли в каква каша сте се забъркали? — каза вместо това. — Ако ме освободите незабавно, може и да облекчите положението си. Колкото по-дълго продължава това...

Ски качулката пристъпи към него, размаха сгънатия лист и явно настоя да му го даде. Хол скръсти ръце и заяви:

— Ако искате да говорите с мен, говорете.

В задните редици Франкенщайн зашепна нещо на онзи с бандитската кърпа през лицето, а той на свой ред кимна. Същото направиха Хартинения плик и Самотния рейнджър. Хол се опитваше да не изпуска от поглед никой от присъстващите и същевременно да не обръща внимание на сгънатия лист. Видя, че Франкенщайн и Бандитската кърпа тръгват към него и застават от двете страни на Ски качулката. Внезапно двамата се спуснаха напред, сграбчиха го за ръцете, избутаха го назад и го принудиха да седне на леглото.

— Какво пра... Какво *правите*?

Франкенщайн и Бандитската кърпа стояха от двете му страни и го държаха здраво. Ски качулката пристъпи напред, разгъна листа и го

бутна под носа му.

Хол знаеше кога да спре.

— Добре — каза той, — добре, ще го прочета. Можете да ме пуснете, ще си го прочета сам.

Пуснаха го. Ски качулката му подаде листа и Хол зачете:

„Ще се свържеш с офшорните си банки. Ще прехвърлиш суми по банкови сметки, които ще ти дадем. Когато парите са прехвърлени, ще те освободим“.

— Мечтайте си.

Той ги изгледа враждебно, а те се подредиха в полукръг около него и се втренчиха в лицето му, за да видят какво ще направи.

— Докато ме държите тук — заяви Хол, — не възнамерявам да се свържа с никого, освен е полицията. Струва ми се, че имате доста ниско мнение за мен.

Онези се спогледаха. Двама от тях вдигнаха рамене, после всички се извърнаха и тръгнаха към вратата.

Хол скочи и кресна:

— Идете и сами си изкарайте пари! Да не сте посмели повече да идвате да ми хленчите!

Петимата се изнизаха през вратата с лаптопа си, затвориха я и превъртяха ключа.

Хол незабавно потърси писалката и я откри на пода до стената, — вратата я бе изтикала, когато посетителите му влязоха. Това бе алармената му инсталация. Той вкара единия край в ключалката, също както преди, и закрепил писалката така, че да не изпадне от ключалката и същевременно да изтропа на пода, когато някой вкара ключ от външната страна. Системата вече му бе послужила веднъж и със сигурност щеше да го предупреди отново.

Щом „включи“ алармата, Хол понечи да се върне към прозореца, с който се занимаваше допреди малко, но лампата внезапно изгасна.

Ааа, така ли? Той стигна опипом до банята, откри вратата и се опита да светне вътре, но нищо не се случи.

Вътре бе тъмно като в рог и, разбира се, щеше да продължи да е тъмно, без значение дали вън е ден, или нощ. Схващаше замисъла. Не

възнамеряваха да го хранят и щяха да го държат тук сам и на тъмно, докато гладът и мракът не го накарат да изпълни условията им.

Е, нямаше да стане тяхната. Хол имаше победи над къде-къде по-корави противници от тези аматьори. Настоящото му занимание не изискваше светлина.

С помощта на стената той се придвижи в тъмното и напипа прозореца, който му трябваше. Отвори го, посегна и откри металната пръчка точно където я бе оставил. Оръжието му представляваше парче желязо, дълго петнадесетина сантиметра, широко два и почти сантиметър дебело. Бе го измъкнал от казанчето на тоалетната. Сега щеше да се наложи да пуска водата ръчно, но това нямаше да е проблем. И без това не възнамеряваше да се задържа тук кой знае колко дълго.

Нямаше да е зле да разполага с по-голям и по-здрав лост, но и този щеше да свърши работа. Хол бавно, търпеливо и неуморно зачовърка между рамката на прозореца и дървения капак отвън. С цялото си същество усещаше, че ще постигне резултат. Нямаше представа колко дълго ще продължи заниманието му, но в един момент почувства по-различна струя въздух, намек за миризма, загатнато движение.

Свеж въздух отвън. Добро начало.

Паниката спаси кожата на Флип. Паниката и нищо друго.

Проблемът бе, че въобще не му хрумна, че в момента, в който „Джей Гили“ отвлече Мънро Хол, вниманието на полицията тутакси ще бъде привлечено от човека, *препоръчал* Джей Гили на Мънро Хол. В края на краищата самият той си бе осигурил желязно алиби и не се намираше дори близо до имението на Мънро Хол в момента на операцията, а навестяваше клиент на километри оттам. Ето защо тропането на полицаите по вратата на офиса му в седем вечерта му дойде като студен душ. Студен душ, който щеше да го погуби, но в крайна сметка му спаси кожата.

По това време Флип се намираше в офиса си и записваше на диск упражнения, които възнамеряваше да разпространи за продажба. Внезапното тропане по входната врата го прекъсна и отначало просто го ядоса. Флип спря камерата, разфуча се и се настрои здравата да насоли неканения гост. Тръгна към вратата на офиса, отвори я със замах, изгледа кръвнишки двамата непознати костюмари на прага и излая:

— Какво *искате*?

Двамата, като по команда, извадиха малки кожени калъфчета с излъскани значки в тях.

— Полиция — осведоми го единият. — Вие ли сте Алфонс Морисконе?

Флип едва не припадна. Не знаеше как остана на крака, вместо да се строполи в техните. Никога не се потеше по време на тренировки, но сега по челото му избиха едри капки пот, които се затъркаляха бързешката надолу.

— По... по... по...

— Ще ни отделите ли няколко минути? — продължи същият мъж с толкова сприхав и враждебен тон, сякаш всъщност иска да каже: „Арестуван си и никога повече няма да видиш слънчева светлина“.

— Ама, аз... не разбирам... искам да кажа защо ще...

— Ако нямате нищо против, ще влезем, господин Морисконе.

— Аз, аз, аз...

По някакъв начин ченгетата се промъкнаха вътре. Също толкова мистериозно се настаниха в офиса му, като говорителят зае мястото на Флип зад бюрото, него насочи към стола за клиенти, а другият полицаи се задоволи със сгъваемия стол от гардероба.

— Разкажете ни за Джей Гили, господин Морисконе — подкани го говорещият полицаи.

— О, Божичко!

Двамата му посетители застанаха нащрек.

— Слушаме ви, господин Морисконе?

— Аз... аз... кой?

— Чухте ме добре, господин Морисконе.

„Отричай всичко. Не, вече е късно, те знаят. Нищо, отричай всичко“.

— Не знам, не знам.

— Какво не знаете, господин Морисконе?

— Не познавам Джей Гили.

Капчици пот влязоха в очите на Флип, но той се страхуваше да премигне.

— Така ли? — подсмихна се говорещият полицаи. — Въпреки това обаче сте представили Джей Гили на един ваш клиент, нали така? Прав ли съм?

— О, Божичко. — Прекалено късно бе да отрича всичко. — О, господин Хол.

— Сега вече си спомнихте, нали? Не познавате Джей Гили и въпреки това сте го представили на Мънро Хол, нали? Нали, господин Морисконе?

— Аз... аз... забравих.

— *Забравили* сте?

— Къде го срещнах смотолеви Флип, сякаш това е въпросът, който са му задали. Мозъкът му се бе превърнал в разбъркан калейдоскоп и този калейдоскоп му подсказваше, че ще му зададат *такъв* въпрос и той няма отговор за него. Мислите на Флип се заблъскаха в черепната му кутия като заек, който се щура напред-назад в опит да избегне идващите насреща му фарове, закръжиха около въпроса откъде познава Джей Гили и не намериха никакъв смислен

отговор, който може да бъде изречен на глас. Нямахме как да се оправдае с клиент, защото клиентът щеше да отрече. Нямахме как да се оправдае с никого. В паниката и отчаянието си Флип отговори на въпроса, който щеше да го унищожи, още преди да са му го задали.

— Забравили сте къде сте го *срещнали*!

— Той беше просто... Искам да кажа, не знам, просто се *разговорихме* и когато видях по новините за господин Хол, си помислих: „Олеле, сега *полицията* ще ме хване!“

Двамата полицаи силно се заинтригуваха от разсъжденията му.

— Ще ви хване ли, господин Морисконе?

— Защото забравих откъде го познавам. — Флип размаха ръце, сякаш да демонстрира колко необятно място е планетата Земя и колко много места съществуват, на които човек може да срещне себеподобни. — Искам да кажа, че просто се разговорихме, той ме заговори, каза, че учел хората как да яздят и тогава аз казах: „Че аз познавам един човек, който си търси учител по езда“, а той отвърна, че можел да се заеме с него, но трябвало да закара свой кон, а аз казах, че мога да звънна на господин Хол, а той вика: „ми добре, звънни му“ и господин Хол се съгласи и аз казах на този господин Гили, а той вика: „хубаво“ и повече въобще дори не съм се сещал за него. После гледам новините и си викам: Олеле, ще искат да знаят защо съм говорил с господин Хол за този човек и къде съм го срещнал и какво знам за него, а аз не *знам нищо*, и ще разберат, че съм ядосан на господин Хол, и ще решат, че съм го направил нарочно, й ще ме тикнат в затвора...

— Ядосан сте на господин Хол, така ли?

— Ооо! Не, не, не, не съм ядосан на господин Хол. Да не би да съм казал, че съм ядосан на господин Хол? Всъщност исках да кажа, че бях ядосан на господин Хол, и то съвсем мъничко ядосан, но *вече* ми мина и сега не съм ядосан на господин Хол, просто...

— *Защо* сте били ядосан на господин Хол?

„О-о-о, това пък защо го изтърсих? — запита се Флип. — Сега ще трябва да им кажа, че укривам данъци, и съвсем ще се убедят, че съм закоравял престъпник и...“

— Господин Морисконе?

„Челюстта ми е увиснала от сто години“, смъмри се мислено Флип, затвори уста, но пак я отвори, за да каже:

— Защото ми причини известни неприятности с данъчните. Нямах представа, че възнамерява да декларира хонорарите, които ми плаща, така че не ги декларирах и аз. Уверявам ви обаче, че това е единственият подобен случай в целия ми живот и никога повече няма да правя така и че вече се отсърдих на господин Хол и всъщност никога не съм му бил сърдит, а по-скоро, след цялото преживяване, съм благодарен на господин Хол, защото ми даде урок, който научих прекрасно, ей Богу.

Не искаше да спира да говори, защото думите по някакъв начин възпираха неизбежното, но изведнъж вече нямаше какво да каже и млъкна. Челюстта му отново увисна. „Дали пък не трябва да им разкажа как преписах на изпита в гимназията? — запита се. — Не, това въобще не ги интересува. Интересува ги Джей Гили, а за него не мога да им разкажа. Просто трябва да не им разказвам за Джей Гили. Във всеки случай не трябва да им казвам истината“. Отново затвори уста.

Междувременно говорещият полицаи покима замислено известно време, след което се обърна към колегата си и каза:

— Виждаш ли какво излиза, Боб?

— Мисля, че да — отвърна колегата и Флип за пръв път му чу гласа.

— Говорили са с хора, които познават Хол — продължи говорещият полицаи, — и са търсили слабата брънка.

— Да, явно така е станало.

„Слабата брънка ли? Да не би да имат предвид мен?“

— Вероятно са се срещнали в някой бар — обясни говорещият полицаи. — Нещо такова.

„Аз не ходя по барове!“, възкликна мислено Флип, но за щастие не го изрече.

— Е, излиза, че това е поредната задънена улица — установи говорещият полицаи. — Нещо като чуждестранното посолство.

„Чуждестранно посолство ли?“

— Определено изглежда така.

Говорещият полицаи се изправи и колегата му го последва.

— Е, благодаря за отделеното време, господин Морисконе — каза говорещият полицаи. — Ето визитката ми.

„Няма да ме арестуват!“ Флип отново извади късмет и не озвучи мислите си. Вместо това се закрепил някак на пластилинените си крака, взел визитката, без дори да я погледне, и зачака какво ще се случи.

— Ако се сетите за нещо друго, звъннете ни.

— О, да.

— И когато заловим този Джей Гили, в което можете да сте напълно убеден...

— О, да.

— ... ще ви извикаме в участъка, за да го идентифицирате.

— О, да.

— Няма нужда да ни изпращате.

Флип нямаше сили да ги изпрати. Просто изгледа заминаването им, без да вярва на очите си. Вярно беше! Нямаше да го арестуват! Не го подозираха! Той просто беше слабата брънка!

Заклучи вратата след полицаите, мина бързешком през залата за фитнес, влезе в съблекалнята и се отдаде на продължителна баня. По едно време се сети да си свали дрехите.

Всеки, който работи с електрически в пистолет за пробиване и завиване на винтове, пуска бутона за задвижване секунда по-късно от необходимото. Например, ако вие или аз се опитахме да закрепим капак от чамови дъски за касата на прозорец с дълга тънка видия от галванизирана стомана, ще продължим да натискаме бутона на бормашината малко след като задачата вече е изпълнена и дървесината около патронника ще се нарани, ще хлътне и няколко нишки от дървото ще се скъсат.

Точно това бе станало и с прозореца, над който Мънро Хол се трудеше с неистово търпение и с бясна целеустременост, предизвикани от абсолютния мрак, в опит да изкърти единия край на дървения капак от рамката. Първата част бе най-мъчна, защото малката рана, нанесена на дървото от бормашината, се бе втвърдила и упорито се съпротивляваше. Отчупиха се нови трески. Въздухът от външния свят нахлу в килията на Мънро Хол, последван от още въздух.

Никой от винтовете не се изтръгна от рамката на прозореца. Оказаха се прекалено дълбоко завити в твърдото дърво, за да поддадат. Чамът на капациите обаче бе мек и бавно и неумолимо се отскубваше от обятията им. Зад него от рамката на прозореца оставаше да стърчи два сантиметра винт с остър връх, както и малък вулкан борови трески, експлодирани от дървения капак.

Най-напред поддаде долният ляв ъгъл на прозореца, след него потегли горният край на около тридесет сантиметра по-високо, последва го долният десен край, също на тридесет сантиметра от левия, и после средата на рамката. Когато капакът се освободи и от петия винт на перваза, Мънро Хол забучи лоста си в ъгъла на рамката и напъна с всички сили. Дървеният капак със стонове се откачи от прозореца и зейна като подгъната страница на книга.

Дали това беше достатъчно? Всеки път, когато прокараваше пръсти от външната страна на перваза, за да провери докъде е стигнал, Мънро Хол се натъкваше или на драскащите винтове, или на гадни

остри борови трески. Освен това отворът все се оказваше прекалено тесен, за да му позволи да се измъкне навън.

Значи трябваше да работи още. Пръстите му кървяха от тежкия труд, опакото на дланите му кървеше от боровите трески, но за щастие тъмнината скриваше всички поражения, макар и Мънро Хол да ги усещаше. След кратка пауза за няколко глътки свеж въздух той отново вкара лоста си в действие и се зае да довърши работата по освобождаването на капака от всички винтове, крепящи го към долния перваз. Когато най-сетне приключи с това и провери резултата, се оказа, че се е освободило повече място за маневриране.

Сети се, че в стаята има стол с облегалки за ръцете. Запрепъва към вероятното му местоположение и макар да внимаваше, се блъсна в десетина неизвестни неща. Най-сетне откри стола и го дотътри до прозореца в банята. Качи се на него и погледна през направения отвор, но не различи нищо, макар че външният свят вече приветстваше първия намек за дневна светлина. Мънро Хол помисли и реши да пробва с краката напред.

Упражнението хич не се оказа лесно, но с помощта на стола, рамката на прозореца, самия прозорец и перваза му Мънро Хол най-сетне успя да седне на перваза, да изпружи крака навън и да опре нос в стъклото. Нямаше никаква представа каква е обстановката вън, нито пък на какво разстояние от земята се намира, но на кого му пука? Със сигурност не и на него.

Къде бяха проклетите винтове? Опипа перваза под бедрата си и ги усети. Бяха прекалено близо един до друг, за да успее да ги избегне. Просто по някакъв начин трябваше да се плъзне над тях.

Сграбчи здраво перваза на отворения прозорец, наведе тялото си назад в тъмната баня и започна леко да се приплъзва напред. С помощта на ръцете, вкопчени в рамката на прозореца, хлъзна първо левия, а после и десния си крак още навън. Зарита отчаяно във въздуха, опря пети в стената под прозореца и използва и нея за опорна точка.

Напредваше. Капакът притискаше десния му хълбок, но Мънро Хол неумолимо напредваше и най-сетне успя да се освободи от натиска на капака.

Оттук земното притегляне взе нещата в свои ръце. Всичко се случи прекалено бързо, преди да се е подготвил напълно, дори преди

да успее да се отлепи от стената. Два винта оставиха дълбоки болезнени драскотини по гърба му. Лявата му ръка се залюля отчаяно и сграбчи края на чамовия капак, който послушно се върна в първоначално положение, удари го като врата на миши капан, издра цялото му тяло — и хижата изстиска Мънро Хол от обятията си както пастата за зъби се изстискава от тубичка.

На три и половина метра под прозореца го очакваше тънък слой планинска почва, покрил едва-едва скалата отдолу. Мънро Хол падна по гръб и тилът му уцели един кръгъл камък с големината на собствената му глава.

В този миг Мънро Хол изгуби съзнание, но не си даде сметка за това. Автопилотът го вдигна на крака, изправи го и го насочи право към стената на хижата. Последва лека корекция в курса, той се завъртя, изгуби равновесие, после отново го намери и се спусна лудешки надолу по склона, стиснал здраво инструмента на спасението си в лявата си ръка. Остана прав единствено защото краката му знаеха, че задачата им е да носят тялото и по възможност да стоят някъде под главата.

Устремена право напред, главата на Мънро Хол го водеше надолу, а краката отчаяно се опитваха да поддържат темпото. По този начин се отдалечи на известно разстояние от хижата и може би щеше да продължи да тича чак до долината, ако главата му бе достатъчно внимателна, за да го предупреди, за изпречилото се насреща му дърво.

Второто сътресение просна Хол по гръб и той се строполи на земята. Адреналинът си позволи последна конвулсия и остави тялото на мира. Дълбоката бръчка на челото му бавно се изглади, а вляво от него слънцето най-сетне изпълзя иззад хоризонта.

Марк пристигна в хижата малко след девет и забеляза, че кафявият форд вече е там, паркиран до бялото порше на Оз. Спря буика на майка си до другите коли, искрено зарадван да види форда. Значи все пак профсъюзите не се бяха разбягали.

Самият той бе на път да избяга, даже почти го направи. След вчерашното мъчително преживяване с разпознаването на гласа му от страна на Мънро Хол, което дойде като капак на напрежението и уплах, свързани със самото деяние, той отиде с Оз да върнат коня и фургона и прекара останалата част от безсънната нощ в мизерния сутерен под богаташката къща на майка си в размишления какво, по дяволите, да прави сега. Основната насока на размишленията му бе как точно да се разкара от всичко това. Да зареже останалите. Да се откаже от по-нататъшни действия. Да махне с ръка и да сложи кръст на всичко.

Разбира се, далеч не си представяше картината в толкова негативни цветове през дългите безсънни часове през нощта. Опитва да погледне на нещата позитивно и да защити оптимистична позиция в дебата със себе си. Каза си, че може „да започне отначало“, че е в състояние „да преоткрие себе си“, че е способен „да поправи стореното зло“ и най-сетне се сети за думите на Марк Твен, че може би е най-добре „да отпраши към прерията“.

В крайна сметка не беше ли това една еманация на американския дух? Цялата настояща съпротива на идеята за въвеждане на единен федерален документ за самоличност (както и борбата против въвеждане на единен социалноосигурителен номер в миналото), всички брожения против заплахите срещу „личната неприкосновеност“ са основани на простото американско убеждение, дошло още с първите имигрантски вълни, че ако обстоятелствата налагат драстични мерки, всеки американец има изконното право да се насочи към нещо ново. Безкласовото общество се е превърнало в идеал, защото в безкласовото общество самоличността е относително

понятие. В безсънните часове от изминалата нощ, през които по-скоро приемаше идеята за бягство, отколкото ѝ се съпротивляваше, Марк заровичка дълбоко в гимназиалните и колежанските си спомени, за да изрови всяко доказателство в подкрепа на тезата, че в този кризисен момент от живота му е не само приемливо; не само оправдано да избяга и да стане някой друг, но дори патриотичният му дълг налага да постъпи точно така.

И въпреки всичко не го направи. Малко преди зазоряване се унесе в неспокоен сън и когато след секунди будилникът го изтръгна от него, мрачно си даде сметка, че няма да изпълни патриотичния си дълг, като подвие опашка и избяга където му видят очите. В днешно време просто нямаше прерия, към която да отпраши. На съвременния човек въобще не му е лесно да намери новото си „аз“. Нов или стар, ти си си ти.

Ето до какво се свеждаха нещата. Той бе Марк Стърлинг с определен произход и определено място в обществото и винаги щеше да си е точно това. Поел бе по този път и единственото, което му оставаше, бе да продължи по него. И да си държи устата затворена, особено когато е близо до Мънро Хол.

Точно затова изпита огромно облекчение при вида на форда: значи всички мислеха като него. Нямаше връщане назад. Ако профсъюзните деятели си бяха плюли на петите, Марк щеше да се почувства още по-ужасно, но те бяха тук, така че се почувства доста по-добре.

Влезе в къщата и откри празната, но ужасно разхвърляна гостна. Отнякъде се чуваха слаби признаци на живот. Марк тръгна по петите им и те го отведоха в кухнята при четиримата му съзаклятници и при още по-голям безпорядък, достоен за всеки уважаващ себе си детски рожден ден. Приготовлението на закуската бе в пълен ход, съпътствано от повече ентусиазъм, отколкото точност. Приготвяха я в цялата кухня и използваха по-голямата част от тавите, чиниите, дъските за рязане, приборите и електроуредите, доскоро прибрани в шкафове или подредени по плотове. Оз бе поръсен с доста брашно, а Ейс с яйца в различна фаза на засъхване. Приличаха на опитни зайчета, ангажирани от учени, заели се да докажат, че мъжкият пол е абсолютно безполезен в кухнята.

Оз пръв забеляза Марк.

— А, дойде значи. Почти привършваме.

Мак му махна с ръка, омазана с кленов сироп, и каза:

— Надявам си, че не си закусвал.

— Не съм — потвърди Марк и се огледа. — И съм много гладен.

— Закуската ще е страхотна — увери го Бъди.

— Първо ще трябва да не нахраним Мънро Хол и да нахраним иконома — обясни Оз. — После ще свалим повечето от нещата тук, е, не точно тук, в трапезарията май ще ни е по-удобно, и ще се отдадем на питателна закуска.

— Нещо като последната вечеря на осъдените на смърт — не се сдържа Марк.

Оз се намръщи.

— Какво ти става?

— Не успях да се наспя. — Марк поклати глава. Знаеше, че няма да успее да обясни, че страда заради липсата на прерии.

— Знаеш ли за наградата? — попита Бъди.

— Награда ли?

В главата му изплува единствено образът на медал за заслуги. Но кой щеше да го получи и защо?

— Някой е обявил награда от петдесет хиляди долара за информация, която ще спомогне за откриването на Мънро Хол — обясни Мак. — Не знаем кой е, най-вероятно съпругата му.

— Петдесет хиляди? — Марк направи презрителна гримаса. — За Мънро Хол? Това ми се струва ужасно малко.

— Ейс иска да ги вземем — каза Бъди.

— Защо пък не? — обади се Ейс. — Петдесет бона за информация. Ние имаме информация.

— Оз? — Марк се обърна към приятеля си.

Оз повдигна рамене.

— На приятелчетата на Ейс от работническото движение ще остане само да го упътят към затвора и после да му носят цигари.

— Има начин да го направим — настоя Ейс. — Просто още не сме го измислили.

— Май сме готови — обади се Мак. — Тази закуска — той посочи един богато отрупан с храна поднос — ще я покажем на Мънро Хол, но няма да му я даваме. Тази тук е за иконома. Останалото е за нас.

— Бъди, защо не вземеш подноса за иконома, а Ейс ще носи закуската за Мънро Хол — предложи Оз.

— Защо ние да носим закуската? Защото сме работници, нали, а ти си началство, така ли? — възпротиви се Ейс.

— Разбира се — отвърна Оз. — Освен това аз ще нося лаптопа.

— Маските — напомни им Мак.

Всички надянаха тъпите маски, Бъди взе малкия поднос, а Ейс вдигна големия и вкупом замаршируваха нагоре. Бъди остави закуската на иконома на една ниска масичка в коридора, Оз вдигна лаптопа от снощното му място — опрян до стената, а Марк тръгна към електрическото табло в дъното. Изчака Оз да напъха ключа в ключалката на стаята на Хол, включи осветлението, Оз превъртя ключа и всички нахлуха вътре.

И се заоглеждаха втрещено.

— Къде е Хол? — попита Марк.

— Сигурно се е скрил някъде — каза Оз раздразнено. — По дяволите! Хол! Престани да се държиш като глупак! Излез!

— Вие двамата нали не трябваше да говорите? — обади се Мак.

Опааа. Марк затисна устата си с длан.

Ейс сложи таблата с храна на леглото и се наведе да надникне под него. Провериха в гардероба и в банята. После застанаха в средата на спалнята и се спогледаха объркано.

— Този прозорец защо е отворен? — наруши конфузното мълчание Мак.

Скупчиха се, огледаха капака и установиха, че е изкъртен от перваза и от лявата страна. Бъди бавно протегна ръка и го побутна. Сякаш сам не вярваше, че го прави. Капакът помръдна навън.

— Избягал е! — промълви шашнато Мак.

— В такъв случай по-добре да се разкараме оттук — каза Оз. — Кой го знае кога се е измъкнал.

— Знаех си! — възкликна Марк. Ех, защо не бе избягал още нощес. И защо вече нямаше прерии!

Излязоха вкупом от бившата килия на Мънро Хол и тръгнаха към стълбите.

Докато минаваше покрай подноса с храна върху масичката в коридора, Марк спря и попита:

— Ами икономът?

Другите също спряха. Изгледаха първо закуската върху подноса, а после и Марк.

— Може пък Хол да го е взел със себе си — предположи Мак.

— Хол ли? — изсумтя Оз. — Да помисли за другиго?

— Трябва да го пуснем — заяви Марк.

— На — каза Оз и измъкна другия ключ от джоба си. — Прави каквото искаш. Аз лично се разкарвам много далеч оттук.

„Няма да стигнеш далеч — помисли си Марк. — Във всеки случай не и до прериите“. С тези мисли в главата забърза към стаята на иконома, запипка се с ключа, в крайна сметка успя да го набути в ключалката, да го превърти, да бутне вратата и да влезе в стаята. Забеляза летящия към главата му стол в последната секунда, когато вече бе твърде късно да предотврати сблъсъка.

Склонът бе доста стръмен, но той успяваше да се придвижва от дърво до дърво, като през повечето време оставаше прав. Слънцето вляво от него се издигаше все по-високо и по-високо и въздухът постепенно се затопляше.

Главата го болеше, безброй части на тялото също, а на някои места болката просто го пробощдаше. Ушите му бучаха, а погледът му от време на време се замъгляваше, така че се налагаше да спира до поредното дърво и да се подпира на него, докато зрението му се проясни. В крайна сметка обаче не бе толкова зле, а като стигна и до пътя, нещата дори се подобриха.

Беше черен път, широк колкото за една кола, и всъщност представляваше просто два вдълбани в пръстта коловоза, които прекосиха по диагонал трасето му надолу по склона. Спускаше се вляво, така че той тръгна по него, защото му се стори по-лесно да върви по истински път, след като и без това няма конкретна цел. Единствената задача, която успя да формулира, бе да слезе от планината.

Добре че по пътя нямаше огледала, поточета, локви и нищо, в което да се огледа, защото последните събития въобще не бяха подобрили външния му вид. Червената му памучна риза беше по-червена, изцапана със засъхнала кръв и с две раздрани ивици на гърба. Дизайнерските му сини дънки бяха скъсани на доста места, осеяни със зелени петна от тревата, а левият заден джоб висеше отпран и се вееше като пиратски флаг. Кожените каубойски ботуши бяха толкова мръсни, че избродираните от двете им страни кактуси въобще не се виждаха. Косата му бе разчорлена, лицето и ръцете му бяха мръсни, а погледът мътен като тинясало бласто.

Повървя известно време по тесния черен път и той го изведе на по-голям, асфалтиран, с две платна, водещ надолу вдясно. Асфалтът бе за предпочитане пред пръстта, така че тръгна по него.

Първата къща, която видя, приличаше на изоставена от доста време. Половината покрив бе паднал, а по-голямата част от предната веранда се бе запътила нанякъде, без да чака стените. Той спря да огледа грохналата постройка, свряна в горските сенки, но реши, че мястото не е добро, и продължи надолу.

След известно време го подмина пикап. Идваше от същата посока като него, но не спря. Той изгледа задницата му и си помисли, че няма да е зле да се повози, вместо да върви, но не помахаше, нито пък извика. Просто продължи да върви.

Следващото превозно средство дойде срещу него. Приличаше на полицейска кола, само дето бурканите на покрива ѝ бяха червени. В момента не светеха, а колата се изкачваше нагоре с нормална скорост. Изглежда, ѝ тя се канеше да го отминеш, също като пикапа, но когато се изравниха, спря и шофьорът смъкна стъклото.

Под прозореца на колата имаше нарисувана сребърна значка, надписана с огромни импозантни букви: „ШЕРИФ“, Имаше и други надписи, но с по-дребен шрифт. Шофьорът бе едър здравеняк на около четиридесет, а може би петдесет или шестдесет години, с кафява униформа, по-тъмна вратовръзка в същия цвят и широкопола шапка от онези, носят горските. Изгледа го и подвикна:

— Ей, как си?

— Идеално — отвърна той, усмихна се на шерифа и си продължи по асфалта.

— Я чакай малко!

Той спря, шерифът дръпна колата малко назад и леко встрани от пътя, пусна аварийните светлини, но не и лампата на покрива, и слезе. Носеше пистолет на хълбока и го понагласи, преди да прекоси шосето и да попита приятелски, вече на „вие“:

— Някъде тук ли сте отседнали?

— Малко по-нататък. — Той кимна надолу по шосето.

— Изглежда, сте претърпели злополука.

— Така ли изглежда?

— Определено. — Шерифът го огледа внимателно, спря се по-дълго върху очите му. — Случило ли ви се е нещо?

— Не мисля.

— Не мислите значи. — Шерифът огледа ботушите и ризата му. После отново го погледна в очите. — Като ви гледам, не ми се струвате

познат. По нашите места не идват много външни хора. Имате ли нещо против да ми кажете как се казвате?

— Нищо против — отвърна той.

Шерифът изчака. След известно време на лицето му се изписа раздразнение, сякаш усещаше, че тоя тип се опитва да му погоди номер.

— Нямате нищо против, а? Попитах как се казвате.

— Ами — каза той, — мисля, че точно в момента не се сещам.

— Не знаете как се казвате?

— В момента не. Смятате ли, че трябва да знам?

— Повечето хора знаят. Портфейлът ви във вас ли е?

— Не знам — отвърна изненадано той.

— Имате ли нещо против да проверите? Повечето хора го държат в задния си десен джоб.

— Добре. — Той се потупа по задния десен джоб. — Тук има нещо.

— Дайте да видим какво е.

— Добре. — Той бръкна в джоба си, пръстите го заболяха, но все пак успя да измъкне портфейла и го разтвори с две ръце, за да го разгледа. — Май не мога да прочета какво пише.

— Искате ли да го прочета вместо вас?

— О, благодаря — отвърна той, усмихна се и подаде портфейла на шерифа.

Шерифът наведе глава и очите му изчезнаха под периферията на широкополата шапка.

— Наред ли е? Пише ли как се казвам?

— О, да, пише. — Шерифът вдигна глава и на лицето му се изписа усмивка.

— И какво пише?

— Пише — осведоми го шерифът, — че се казвате Петдесет хиляди долара.

Дортмундър последва стола извън стаята, сякаш бе ракета-носител.

Препъна се в тялото на внезапно строполилиия се враг и се опита да насочи оръжието си към обградилият го маскирани мъже, но тутакси откри, че столът има друго мнение по въпроса и твърдо е решил да продължи описаната дъга докрай и да забие два от краката си в отсрещната стена.

Внезапната спирка на стола изпрати Дортмундър в друга орбита. Той се люшна встрани и се запрепъва по коридора. Размаха юмруци във всички посоки с надеждата да улучи поне някой от маскираните подскачащи кресливи мъже, но не успя. Следващото, което се мярна пред погледа му, бе широко стълбище. Водеше надолу. Дортмундър се метна към него, все едно е прохладен басейн в горещ летен ден.

Вземаше по три-четири стъпала наведнъж и след секунда се озова в огромна разхвърляна всекидневна, която тънеше в сумрак, защото прозорците ѝ бяха заковани с дървени капаци. Освен прозорците обаче тук имаше и откряната врата, пред която се прокрадваше дневна светлина, и Дортмундър се втурна към нея като самонасочваща се ракета, програмирана да търси светлина.

Веранда. Хвърли се през верандата, краката му издумкаха по дървените стъпала и той се затича по чакълената алея покрай трите паркирани коли и после нататък. Далеч. По-далеч от това място, каквото и да беше, и от тези хора, които и да бяха.

Чакълената алея внезапно се спусна надолу, което бе добре, тъй като той помнеше, че на идване доста се бяха изкачвали. Значи това трябваше да е пътят към цивилизацията или поне към място, на което липсват идиоти като тези от къщата. Дортмундър се осмели да метне бърз поглед през рамо и вилата — божичко, наистина беше огромна — му се стори абсолютно мъртвило въпреки трите паркирани пред нея коли. Вече се бе отдалечил на сто и петдесет метра от нея... и най-странното бе, че никой не тича подире му.

Какво ставаше? Дортмундър спря и гледа задъхано вилата в продължение на около минута. Нищо не се случи. Внезапно обаче трима души, с кашони и чанти в ръце, забързано се появиха на верандата, изтичаха на чакълената алея и напъхаха всичкия си багаж в багажника на форда. После и самите те скочиха в него.

Не, не, това не беше добре. Щяха да го настигнат за нула време. Вече сигурно го бяха видели. Въпреки това Дортмундър свърна от чакълената алея, шмугна се в гората и се скри зад най-дебелото дърво, което му попадна пред очите — за жалост не бе чак толкова дебело.

Горе, пред вилата, фордът се изкашля, запали и някой зловещо форсира двигателя и шумно превключи скоростите. Колата мръдна малко назад, втурна се надолу по пътя, профуча покрай зле прикрития Дортмундър и изчезна от поглед. Дори не си направиха труда да погледнат в неговата посока. Всичките трима бяха без маски и гледаха право пред себе си с явно единственото желание да са някъде другаде.

Какво ставаше тук все пак? Внезапно решават да напуснат къщата, и то не за да гонят избягалия иконом, а по някаква друга причина. Каква причина? Какво ставаше?

И тъкмо да се измъкне от прикритието си, изневиделица се появи поршето. Шофьорът също не носеше маска, имаше изпито восъчно лице и гледаше право напред. Като цяло, приличаше на началник на наказателна рота във федерален затвор. Човекът до него се бе излегал, доколкото му позволяваше седалката. Лицето и главата му бяха почти изцяло покрити с бели кърпи, по някои от които се виждаха избили червени петна. Пасажерите на тази кола, също както и на предната, не му обърнаха никакво внимание, макар че стоеше буквално пред очите им, досами пътя. Поршето просто профуча край него и изчезна надолу.

Какво ставаше? Какво бяха намислили пък сега? И къде беше Мънро Хол? Да не би тези идиоти да го бяха убили?

Вярно, че Дортмундър и хората, му възнамеряваха да извършат сделката с автомобилите със застрахователната компания, но застрахователната компания на свой ред трябваше да работи с Хол. Ако Хол бе мъртъв и за изпълнител на завещанието му щяха да бъдат назначени някакви други хора, просто можеха да забравят за цялата работа.

Но защо пък да е мъртъв? Защо тези си бяха слагали маски и мълчаха, ако искаха просто да го убият?

Дортмундър погледна нагоре към къщата. Сега вече наистина изглеждаше празна, въпреки че отпред все още стоеше една кола, някакъв зеленикав буик. Входната врата обаче зееше и около къщата някак си витаеше аура на изоставено и необитаемо място.

Какво бяха направили с Хол? На Дортмундър му трябваше Хол. Бе изгубил толкова много време и бе положил такива усилия за тази работа. Сега това копеле му трябваше повече от всичко, за да го ограби.

Какво ли можеше да се направи? Той въздъхна, поклати глава, помисли си колко несправедлив е животът и се затътри нагоре към къщата. Влезе, светна лампите — слава Богу, че не бяха спрели тока — и се зае да претърси всичко.

Скоро откри стаята, в която бяха държали Хол — почти до неговата. Не му отне много време да разбере, точно как е успял да избяга Хол. Но с какво беше изкъртил капака на прозореца? „И после ще ми говорят за справедливост!“ В стаята на Дортмундър нямаше абсолютно нищо, с което да изкърти капака, но стаята на богатото копеле, което и без това си имаше много повече, отколкото му трябва... разполагаше с какво? С лост.

Дортмундър я огледа и забеляза големия поднос с храна на леглото. Замисли се и установи, че е дяволски гладен.

Стаята също му хареса, така че реши да се нахрани. Довлече стола, сложи подноса върху него и седна на леглото.

Подносът явно бе тук отскоро, защото студеният неща по него все още бяха студени, а топлите — топли. Портокалов сок — превъзходно. Домашни, палачинки с краве масло и кленов сироп — на тях няма какво да им сбъркаш. Бъркани яйца с бекон, приготвени точно така, както ги обичаше. Четири филийки препечен хляб — напълно достатъчно — и в допълнение мармалад от портокалови кори и сладко от ягоди. Прекрасно кафе. Охаа, след такава закуска животът му се стори доста по-привлекателен.

След привлекателността на живота на човек му се прииска да посети тоалетната. Дортмундър го направи, но когато приключи с нея, установи, че не може да пусне водата. Нещо не бе наред с казанчето. Той вдигна капака, надзърна вътре и изведнъж стана подозрителен.

Върна се в коридора, мина покрай захвърления до стената стол, влезе в своята стая и баня и вдигна капака на тоалетното казанче. И откри какъв лост е използвал Мънро Хол.

Хмм. Наистина хитро, мамка му!

Зелкев не харесваше формата на мишените в стрелбището. Изрязаните от картон „лоши момчета“ с гадни физиономии, хванали пистолети, не бяха за него. Той предпочиташе да изпразни двата си верни глока например по сцената на Рождество Христово, аранжирана с няколко овчици и с тримата влхви. Нямаше нищо против да стреля и по разпятието — първо в главичките на гвоздеите по китките и глезените, после няколко бързи изстрела в короната от тръни и за финал в разреза от копие под ребрата.

Свети Себастиан обаче му бе любимец — харесваше изтерзаното му изражение и стърчащите от тялото му стрели, които го оприличаваха по-скоро на къщичка за птички, отколкото на светец. Зелкев обожаваше да дупчи свети Себастиан, като стреля с двата пистолета едновременно. Изпразваше по един пълнител във всяка рана от стрела и завършваше триумфално с носа на милия великомъченик.

Беше в състояние да стреля по свети Себастиан цял ден и може би щеше да го прави, без дори да слага нова мишена; щеше да дупчи старата все повече и повече. Знаеше обаче какво може да му докара това.

Трябваше да контролира импулсите си и да не се поддава на желанието за безкрайно повторение. Повторенията прерастат в мании, маниеите се захранват от само себе си и ето как свети Себастиан става целият на трески, а желанието да стреляш по него се разгаря с още по-голяма сила. Тогава те обгръща мракът, губиш контрол и става страшно. Трябваше да се пази от това.

Горе, в посолството, знаеха всичко. Когато се случеше дълбокият му гърлен смях да надвика пукота на пистолетите, да проникне през стените на подземието, където бе стрелбището, и да стигне до кабинетите горе, охраната знаеше, че е време да слезе долу и внимателно да поговори със Зелкев. „Как си, Зелкев?“. „Мислиш ли, че още дълго ще вали, Зелкев?“ „Тези обувки нови ли са, Зелкев?“. Такъв сорт приказки, докато, в крайна сметка, не успеят да го обезоръжат, да

го качат горе, да го натъпчат с хапчета и да го държат затворен три-четири дни.

Е, това не се бе случвало вече от месеци — шест или седем месеца, някъде там. Зелкев се държеше добре, контролираше се, не позволяваше на никое от хилядите малки дяволчета в него да види бял свят. От друга страна, през това време не му дадоха да свърши и никаква работа. В крайна сметка не можеш вечно да се упражняваш. Свети Себастиан не е всемогъщ.

Та значи този следобед Зелкев се качи на асансьора в стрелбището и потегли нагоре с чувството, че е изгубил форма. Усещаше се потиснат. Стигна до втория етаж, където се намираше стаята му, излезе от асансьора и забеляза, че Улфин идва право насреща му.

— Тъкмо ме пратиха да те намеря — каза Улфин.

— Нищо не съм направил — възрази Зелкев.

— Мемли иска да говори с теб — уведоми го Улфин.

— Ще си взема един душ и ще ида. Бях в стрелбището.

Е, той така или иначе не правеше нищо друго по цял ден, но все нещо трябваше да каже, нали?

— Ще му предам — каза Улфин и побърза да се разкара.

Страх го беше. Всички ги беше страх от него, и то без абсолютно никакво основание. Кога беше наранявал някого в посолството? Никога.

Стаята му беше монашеска килия с кораво единично легло, метален гардероб, метална масичка с телевизор на нея и метален стол. Зелкев бе висок и мускулист, с ниско подстригана руса коса, квадратна глава, подобна на шкаф, безжизнени сини очи, малък остър нос и тънки безкръвни устни. Влезе в банята, изми лицето и ръцете си след стрелбата, върна се в стаята, преоблече се в по-официални панталон и риза и слезе на долния етаж в кабинета на Мемли. Движеше се малко сковано, сякаш в един момент някой го е разглобил и след това непохватно е сглобил частите отново. В интерес на истината обаче, при нужда бе способен да се движи изключително пъргаво.

Мемли винаги носеше униформа. Той бе военният аташе и пряк началник на Зелкев. Изглежда подчинения си и се опита да не изглежда стреснат. После каза:

— Тъъ, Зелкев, имам добри новини. Открили са Харбин.

Зелкев се усмихна искрено. Стана му приятно. Настани се срещу шефа си и попита очаквателно:

— В Америка ли е?

— О, да, още е в Америка. — Мемли огледа доволно документите по бюрото си. — Сещаш ли се, че разбрахме за новата му самоличност?

— Бланчард.

— О, помниш дори и името! Браво.

— Той ми избяга — измърмори недоволно Зелкев. — Никога не забравям хората, които са ми избягали.

— Е, предоставя ти се втора възможност. — Мемли вдигна един документ, огледа го, после погледна Зелкев. — Фредрик Юстас Бланчард. Хванал се е на работа някъде из Пенсилвания. Там очевидно са станали някакви нередности, пресата се е разшумяла и един приятел е забелязал името на Бланчард във вестниците. Станал е личен секретар на някакъв си опозорен американски бизнесмен. Мънро Хол.

Зелкев за пръв път чуваше това име. Знаеше единствено за Фредрик Юстас Бланчард.

— Имаш ли адрес? — попита той.

— Намира се в добре охранявано имение.

— Значи са доста хора.

— За съжаление — добави Мемли — все още нямаме негова снимка. Нали помниш, че си направи пластична операция.

— Въобще не ми пука как изглежда. — Зелкев стана, взе документа от Мемли и добави само: — Довиждане.

Дали похитителите се обаждат в полицията, че колата им е открадната?

От друга страна, дали Дортмундър държеше да се лута из хълмовете и планините на Пенсилвания и да рискува да привлече вниманието на някое любопитно ченге? Дали искаше да се крие като мишка и да се промъква из гъстите гори, докато не се добере до равнината?

Проблемът бе, че просто не можеше отново да влезе в ролята на Джон Хауард Ръмзи — иконом на убити и отвлечени господари. Имението на Хол сигурно гъмжеше от ченгета, подготвили хиляди въпроси към изчезналия иконом. Освен това бе изчезнал по едно и също време с похитителите и отвлечения и със сигурност щяха да се намерят поне едно-две ченгета, които да полюбопитстват към коя точно от двете категории следва да го причислят. Самоличността втора употреба, дадена му от Джим Грийн, бе издържала проверката на агенцията за подбор на персонал, но дали Джон Ръмзи щеше да преодолее и полицейската мнителност? Май беше по-добре да не разбира отговора на този въпрос.

След като приключи със закуската на Хол и с огледа на хижата, в която го бяха държали като пленник, Дортмундър излезе, за да хвърли едно око на единствената кола, оставена от тъпанарите, а именно зелен буик „Регал“. Запали го с кабелите, тръгна да слиза от планината, загуби се на няколко пъти по черни пътища, които уж водеха някъде, докато в един момент не се оказваше, че просто се въртят в кръг и отново поемат *нагоре*. Не, не, казваше им Дортмундър, вече *бяхме горе*, сега искам да сляза за малко на равно.

Най-сетне успя да направи и това с помощта на асфалтиран път, който го отведе до кръстовище с табели. Една пътна карта на Пенсилвания бе завряна в кората на шофьорската врата и с нейна помощ Дортмундър си проправи път през щата и се добра до Шикшини, като внимаваше да се придържа към второстепенни

пътища. Съмнителен иконом като него щеше да предизвика поне въпросително вдигане на вежди, а съмнителен иконом в липсваща кола, при това запалена с кабели, щеше мигом да стане център на полицейско внимание.

Второстепенните пътища не се оказаха най-прекия маршрут до къщата на Честър и Дортмундър се озова там след времето за обяд, но това съвсем не бе най-голямата му грижа. Малкият гараж, побиращ само една кола, бе от лявата страна на къщата и той паркира буика пред вратата му. После се приближи до вратата на къщата, натисна звънеца и след минута на прага се появи Грейс Фалън. В първия момент го изгледа изненадано, а после и критично:

— Я се виж само.

Ново отклонение от темата.

— Че какво ми е?

— Ами дрехите ти са хубави — каза тя, — но иначе приличаш на просяк. Брадясал си, целият си в кал, дори не си се сресал.

— Нямам гребен.

— Имаш пръсти — забеляза тя.

А, стига толкова.

— Честър тук ли е? — попита Дортмундър.

— Защо? — намръщи се тя.

— Защото искам да разбера дали колата му е тук — отвърна Дортмундър с пълното съзнание, че единственият начин да се справи с тази жена е да изложи откровено и точно претенциите си. — Колата му ме интересува, защото ако не е тук, искам да прибера ей онзи буик в гаража, а причината да го прибирам в гаража е, че е краден. Сега ясно ли е всичко?

— Е, няма нужда да ми се стряскаш — отвърна Грейс.

— Тук ли е колата му?

— Не — призна тя. — Но съм сигурна, че на Честър няма да му хареса да прибираш крадени коли в гаража.

— Напротив — поправи я Дортмундър. — Повярвай ми.

В гаража на Честър цареше безпорядък, както в повечето гаражи всъщност. Човек би си помислил, че един професионален шофьор ще се отнася по по-различен начин с помещението, в което прибира оръдието на труда си, но не. Все пак имаше достатъчно място, та Дортмундър да вмъкне буика, да отвори вратата — е, малко я чукна в

машината за почистване на сняг — и да се измъкне. Завари Грейс да стои все така на прага, намръщена и със скръстени ръце.

Кимна просто ей така, от любезност, и каза:

— Като се прибере Честър, ще преместя буика.

— Чудесно.

— Освен това имаш право, че съм много мръсен. Ако взема душ, какво мога да облека?

— Друга къща — сопна се Грейс.

— Хайде стига де.

Тя се замисли, после въздъхна и се предаде.

— Ще видя какво мога да изровя. Но преди да влезеш, се събуй.

— Точно това се канех да направя — излъга Дортмундър.

Съботата се оказа изключително натоварен ден за Келп, но не му донесе радост. Приливните вълни, продължиха да прииждат. В петък го напъплиха двете цивилни ченгета, които чувстваха, че подозират нещо, но не можеха да се сетят точно какво. Но после дойде събота и ченгетата се оказаха най-малкият проблем.

Денят започна преди осем. Стан го изтръгна от прегръдките на съня в малката зелена къща с думите:

— Обажда се жената на шефа. Искан да говори с теб, а после аз да съм я закарал някъде.

Келп налучка пътя до телефона — в стаите им нямаше апарати, — изчака няколко секунди, за да се сети за името си в тази ситуация, и каза в слушалката:

— Добро утро, госпожо Хол. Фред Бланчард ви безпокои.

— О, Фред! Открили са господин Хол.

— Това е прекрасна новина — отвърна той и си добави наум, че ударът им явно отново е на дневен ред.

— Отивам в болницата да го видя — добави госпожа Хол.

— Болница ли? Да не е ранен?

— Не, не мисля. Сигурно е отишъл просто да го прегледат. Искан да идеш в кабинета му и да се погрижиш за всичко, а аз ще звънна по-късно.

Келп затвори и отиде да си мие зъбите. И тогава се сети, че госпожата не бе споменала нищо за иконома. Дали и Дортмундър беше в болницата?

Не. Тя звънна отново, малко след девет, докато Келп седеше с вдигнати на бюрото крака в кабинета на Хол и се чудеше дали ще успеят да изпълнят първоначалния си замисъл, или не. Идеята му бе да направят удара тази вечер. Тази вечер колите трябваше да идат в „Спийдшоп“. И точно тогава телефонът прекъсна мислите му, той вдигна и се оказа госпожа Хол.

— Фред, двама души от адвокатската ни кантора идват към имението. Сигурна съм, че ще им окажеш пълно съдействие.

— Госпожо Хол? Наред ли е всичко с господин Хол?

— Ами... малко е сложно. Ще се обадиш ли и на госпожа Парсънс?

— Разбира се — отвърна неохотно Келп.

— Предай й, моля те, да ми опакова летните дрехи и да стегне и своя багаж.

— Багаж ли?

— Кажи й, че се прибираме у дома — продължи госпожа Хол. — Тя знае какво имам предвид — Мериленд.

„Какво става, по дяволите?“, запита се Келп, но вместо това каза:

— Значи заминавате за известно време, така ли?

— Да, най-вероятно. Звънни и на охраната и им кажи да докарат пиърс-а пред къщата и да натоварят чантите, които ще приготви госпожа Парсънс.

— Няма проблем.

— Двамата адвокати, които ще дойдат — не спираше да дърдори госпожа Хол, — се казват Джули Кавано и Робърт Уилс.

— Да, госпожо.

— Значи предай на охраната да ги пуснат.

— Разбира се — увери я Келп. Вече си бе записал имената на адвокатите — Госпожо Хол...

— Да?

— Как е, въъ... — Не можа да се сети за името. — Как е икономът?

— Ръмзи ли?

— Ръмзи. Джон Ръмзи. И той ли е в болницата?

— Никой не знае къде е Ръмзи, Фред. Открили са Мънро да се скита из гората, но е бил сам и не знае къде са го държали похитителите. Ръмзи просто го няма.

„Положението е по-лошо, отколкото си мислех — каза си Келп. — Значи има още неща да стават, и със сигурност няма да са хубави“.

— Ще се погрижа за всичко — обеща той и го направи.

Адвокатите бяха младички, изпити и целеустремени. Изглеждаха като брат и сестра — високи и слаби, с остри черти и гъста черна коса, вчесана назад, все едно, вместо да ходят на фризьор профучават с

кабриолет през тунел. От караулната го известиха за идването им и Келп излезе на прага и изгледа как черното БМВ се приближава по алеята и спира точно на мястото, където предния ден бе спрял конският фургон. Колко много събития оттогава...

— Аз съм Бланчард — посрещна ги той, когато двамата измаршируваха до вратата. Младежът носеше черен костюм, бяла риза и черна вратовръзка, а момичето — черна пола до коленете, бяла блуза с висока яка и разкопчано черно сако с дискретни подплънки на раменете.

— Кавано.

— Уилс.

Никой от двамата не му подаде ръка. „В крайна сметка аз съм само прислуга, нали така“, напомни си Келп.

— Кабинетът е насам. — Подкани ги с жест.

Още от вратата на кабинета Кавано възкликна:

— Я какво хубаво адвокатско бюро! Робърт? Имаш ли предпочитания къде да седиш?

— Обичам светлината да ми е отдясно.

Двамата се настаниха един срещу друг на шефското бюро, сякаш са делили кабинета през последните сто години.

Трябва ни списък на всички служители в имението — почна Кавано веднага. — Разбрах също, че някои от тях живеят тук.

— Включително и аз — обясни Келп.

— В такъв случай ще ми трябва отделен списък на живущите тук — уточни тя. — Трябва да раздадем доста уведомления.

— Уведомления ли?

Уилс пое нещата в свои ръце.

— Господин Хол ще затвори имението, тъй като възнамерява да изнесе него и съдържанието му на пазара.

— На пазара? Искате да кажете, че ще го продава?

— Да, разбира се.

— Но ако Хол се е появил и няма да се плаща откуп или нещо такова, какво се случва всъщност? — продължи да настоява Келп.

Адвокатите се спогледаха. Кавано повдигна рамене, изгледа Келп и отвърна:

— Така или иначе, скоро всички ще разберат. Господин Хол има амнезия. Паметта му е напълно изпразнена от съдържание.

— Като в сапунените сериали ли? — Келп зяпна.

— Получило се е в резултат на черепна травма от удар с тъп предмет или от поредица удари — уточни Уилс. — Лекарите смятат, че процесът е необратим.

„Значи това имаше предвид госпожа Хол, като каза, че състоянието на съпруга ѝ е «сложно». Освен това спомена, че са го открили да се *скита* из гората. Но в такъв случай какво става с Джон?“

Кавано продължи с обясненията:

— Служителите, които живеят тук, ще имат срок до понеделник да се изнесат и да си намерят ново жилище. Целият персонал ще получи чекове с двуседмични заплати, които ще им пратим по пощата на домашния адрес или на какъвто адрес ни дадат.

— Остава единствено охраната — поясни Уилс.

— Което означава — допълни Кавано, — че ще трябва да говорим с всеки служител поотделно. Ще се погрижите ли за това?

— Освен с охраната — уточни Келп.

— И с госпожа Парсънс — каза Кавано.

Келп се извърна към бюрото си, за да се обади където трябва, но се сети за нещо и попита:

— Трябва да ви кажа, че още не ми го побира главата. Защо изведнъж е решил да продава цялото имение?

Адвокатите отново се спогледаха и този път бе ред на Уилс да вдигне рамене, да изгледа Келп и да обясни:

— Това са само наши предположения и предпочитаме да не ги споделяте с никого.

— Ще ви кажем какви са предположенията ни — включи се отново Кавано, — защото вие сте пряко засегнат от случващото се.

— Имуществото на господин Хол се намира под съдебен контрол — каза Уилс — и въпреки това той продължаваше да живее в имението доста по-нашироко, отколкото би трябвало. Имат предположения, че е разполагал с допълнителни средства, скрити в офшорни банкови сметки.

— Но никой не може да го твърди със сигурност — допълни Кавано.

— Но — продължи Уилс, — ако подобни сметки съществуват, Мънро Хол е единственият, който има достъп до тях. Тоест само той знае номерата им и паролите за достъп.

— Ооо! — възкликна Келп. — И внезапно го е поразила амнезия.

Келп седеше на бюрото си срещу адвокатите, въртеше телефони и организираше служителите да дойдат за последен разговор. Някои от тях приеха новината зле и изтъкнаха години вярна служба, направените саможертви, решението си да останат с Хол дори и след като целият свят се е обърнал против него, но какво да се прави? Купонът бе свършил. На неколцината човешки същества, които все още не бяха пострадали от Мънро Хол, също им идваше редът.

Както впрочем и на съпругата, даде си сметка Келп. Дълбоко вкорененият егоизъм на Хол не му бе позволил да подсигури госпожа Хол, като например да запише някъде тайните номера и пароли на банковите сметки и да ги остави на място, където тя да може да ги намери. Но какво да му пука за госпожа Хол при положение че го няма? В съзнанието на Келп се появи картина на огромно ято стодоларови банкноти с крилца, банкноти, които летят в синьото небе и изчезват към черен планински хребет в далечината. Не стодоларови, хилядадоларови банкноти. Отлитащи. Завинаги.

В единадесет и половина адвокатите вече привършваха разговорите със злощастните служители. Телефонът звънна и Келп, както си му беше ред, го вдигна и каза:

— Имението на господин Хол.

— Мога ли да говоря с Робърт Уилс?

— Кой се обажда?

— Франк Симънс от музея за автомобилно наследство.

Какво пък означаваше това? Хм, очевидно нищо хубаво. Келп, както винаги, запази присъствие на духа, обърна се с все стола си към Уилс и каза с най-спокойния си тон:

— За вас е. Франк Симънс от музея за автомобилно наследство.

— Да, ще вдигна, благодаря.

За Келп бе ужасно трудно да остави слушалката и да не подслуша разговора, но се справи. Уилс говори кратко, затвори и се обърна към него:

— Бланчард, звъннете, на портала, ако обичате. След половин час трябва да дойдат няколко камиона.

Все по-зле и по-зле. Келп посегна към слушалката и каза:

— Да, разбира се. Ъъъ... а за какво идват камионите?

— За старите коли — отвърна Уилс. — Нали знаете за колекцията ретро автомобили, която се съхранява в имението?

— Чувал съм за тях — призна Келп.

— Технически погледнато — обясни Уилс, — откакто приключи делото за несъстоятелност, колекцията е собственост на музея за автомобилно наследство. При новосъздалите се обстоятелства музеят иска да ги прибере в собствените си помещения за съхранение.

— В собствените си помещения?

— Да, във Флорида. Мястото било много красиво — стъклени стени, изглед към залива, напълно климатизиране.

— От доста време искат да сложат ръка на тези коли — допълни Кавано. — Досега Хол успяваше да ги държи настрана, но тази вече свърши.

— Да, очевидно — съгласи се Келп.

— Във всеки случай колите ще са много по-добре там — продължи Кавано. — Музеят се посещава от хиляди хора всяка година. Тук никой не вижда колите.

— Да, така е — отвърна Келп и се извърна към телефона, за да звънне на охраната.

Адвокатите пък се обърнаха, за да довършат последния си разговор с една камериерка с продран глас, която заяви, че точно това уволнение е най-хубавото нещо, което ѝ се е случвало, и че възнамерява да поживее малко при сестра си във Флорида и да се настани в *собствена* къща със стъклени стени и климатизация.

„Кой направи всичко това? — попита мълчаливо Келп целия свят, докато звънеше на охраната. — На кой идиот му трябваше да отвлеча Мънро Хол и да скапва проекта, обещаващ да се превърне в главозамайващ успех? В ада да се продъни дано копелето му гадно!“

Марк от доста време не бе спал така добре, особено през деня. Може би дори му се случваше за пръв път. Това отчасти се дължеше на болничното легло, което можеше да се мести във всякакви положения и бе изключително удобно, но главната причина бе чистата съвест.

Докато Оз го караше надолу по пътя от хижата, Марк си даде сметка, че здравата е загазил — както здравословно, така и от законова гледна точка. В спешното отделение на болницата установиха, че столът му е докарал счупена челюст, счупен нос и раздрано ухо. Взаимоотношенията му със закона обаче се намираха в много по-лошо състояние от тялото.

Мънро Хол и иконома вече ги нямаше, бяха избягали от хижата. И двамата бяха в състояние да посочат мястото, на което са били държани в плен, което означаваше, че властите скоро ще се доберат до Оз, роднина на собственичката на хижата и заклет враг на Хол. Дори Оз да не посочеше веднага Марк като съучастник (защо пък да не го направи? Марк бе запознат с теорията на игрите не по-зле от Оз и отлично знаеше, че първият състезател получава най-добрата оферта), дори да направеше невероятния алтруистичен жест да си държи езика зад зъбите, властите рано или късно щяха да се доберат до Марк, като най-близък съратник на Оз, и щяха да го накарат да говори в присъствието на Мънро Хол. „Това е той! Това е гласът, който чух!“

След като му наместиха челюстта и носа и му зашиха ухото, го преместиха от спешното в тази спартанска болнична стая, където не му остана нищо друго, освен да размишлява над положението, в което се е натресъл. От стената срещу леглото му висеше телевизор и гадно му напомняше за стола на иконома, но телевизорът отказваше да функционира, докато не удостоверят кредитната му карта. Една самодоволна сестра го осведоми, че това ще се случи след двадесет и четири часа. А пък всички разправят, че медицината вървяла напред.

Е, поне мъртвият телевизор нямаше да го разсейва. Тишината му даде възможност да обмисли положението и перспективите си. Не че

му трябваше чак толкова много време и не че имаше кой знае какви перспективи. Съвсем малко, след като го оставиха сам, Марк вдигна телефона на нощното шкафче, благодари на Бога, че поне той няма нужда от двадесет и четири часа, за да се задейства, и звънна на адвоката си.

— Бажда с Арк — каза на секретарката, защото счупената челюст не му позволяваше да е по-красноречив. — Арк Стърлинг.

Последвалият разговор протече мудро и мъчително, но в крайна сметка той успя да убеди семейния им адвокат Дан Ричарде, че има животоспасяваща нужда от адвокат до леглото, събота или не, който да бди над него при появата на полицаите, които несъмнено щяха да дойдат. Дан обеща да изпрати някой свестен адвокат от кантора, находяща се в по-голяма близост до болницата, но когато цивилният полицай се появи, адвокат все още липсваше. Полицаят не извади лъскава значка, защото и без нея му личеше какъв е. Отегчен строен мъж с черна коса, прекалено къса за полицай. Усмихна се и каза:

— Детектив Коен. Куентин Коен.

— Ша говоря — отвърна Марк, без да съзнава, че си противоречи, — след кат доди адвокатът.

— Така ли? — Детектив Коен остана приятно изненадан и зарадван, тъй като не очакваше абсолютно никакъв резултат от разговора. — Няма проблем, господин Стърлинг — заяви той, вече доста по-заинтересован. — Време имам колкото щеш.

Настани се в един от двата стола за посетители, измъкна от джоба на якето си книжка с кръстословици и си я попълва около половин час, когато в стаята се появи мъж, изглеждащ като мечтата на всеки режисьор за главна адвокатска роля. Бе плешив, с избуяли от ушите косми, черен костюм с леко райе, бяла риза и червено-жълта вратовръзка с щампи. Носеше очила с тънки черни рамки и светлоотразяващи стъкла. На лявата му китка тегнеше часовник с достатъчно големи размери, за да е компютър на космически кораб. Мъжът изгледа Марк и детектив Коен и очевидно не успя да различи клиента си, защото попита:

— Кой е Марк Стърлинг?

— Асс. — Марк вдигна ръка.

— Елдрон Голд — представи се адвокатът. — Изпращат ме от кантора „Ричарде“. Този полицай иска ли да ви арестува?

— Все още не. — Детектив Коен се усмихна любезно, прибра книжката с кръстословиците в якето си и се изправи.

— Искате ли да разговаряме насаме, преди полицаят да ви зададе въпросите си? — обърна се Елдрон Голд към Марк.

— Не — отвърна Марк. — Просто искам да приключа бързо.

Детектив Коен се усмихна още по-широко, отвори появил се изневиделица бележник и забеляза:

— Много добра идея.

Марк си пое дълбоко дъх и изломоти:

— С другите отфлядохме Нонро Хол.

— Чакайте малко! — възкликна Елдрон и размаха ръка пред довольната физиономия на детектива. — *Сигурен* ли сте, че не искате първо да поговорим насаме?

— Не-не — увери го Марк. — Ша видите. — После добави към детектив Коен: — Начи ние петимата отфлякохме Нонро Хол.

— Това е *абсолютно* недопустимо — прекъсна го Елдрон. — Моят клиент се намира в болнична обстановка, под въздействие на лекарства, и не носи никаква отговорност за изявленията си, така че *никоя* от думите му няма да бъде приета като доказателство в съда.

— Не-не, не-не — повтори и потрети Марк и потупа по леглото, за да укроти адвоката.

— Възражението ви е отбелязано, господин адвокат — каза детектив Коен. Изобщо не изглеждаше притеснен.

— Тряпфаше та го кажа — каза Марк на Елдрон. — Фопще не ми е лесно.

Детектив Коен му се усмихна топло, бащински, и го увери:

— Знаем, знаем. Продължавай, Марк.

— Топре. — Марк си пое дълбоко дъх и се опита да не обръща внимание на адвоката си, който вече подскачаше като подивял. — Саключихме Хол ф семейната хиша на фриятеля ми ф планината на сефер. Фсехме и иконома, ама стана слушайно. И дфамата исбягафа. Иконома ме фрасна със стол.

Голд най-сетне се намеси:

— Стърлинг, наистина ли си сигурен, че не се налага да си поговорим насаме? *Само* аз и ти?

— Вече е малко късничко, господин адвокат — обади се щастливият детектив Коен. — Разкажи ни за другите четирима, Марк.

— Недей!

Марк не обърна внимание на Елдрон и заразказва:

— Етиният ми е писнес партньор, Оспърн Фолк. Тругите трима са... въз... профсъюсни членове. Не знам кой профсъюз.

— Кажете само имената и ще е достатъчно — обади се детектив Коен.

— Нак, Пъди и Ейс.

Елдрон и детектив Коен се наведоха към леглото му и полицаят попита:

— Да не би да искате да кажете Мак, Бъди и Ейс?

— Та. Ос май знае истинското име на Пъди, но за тругите не знам.

Марк въздъхна облекчено. Беше разказал историята си и бремето бе паднало от плещите му.

На детектив Коен му отне известно време, докато осъзнае, че това е всичко. Упорства още около половин час с най-различни въпроси, често прекъсвани от възраженията на адвокат Голд, но се оказа, че Марк наистина е разказал всичко още в самото начало. Колкото до Марк, след като приключи със словоизлиянията, той определено се почувства много по-добре. Знаеше, че е първият, който уведомява властите за подробности по случая, което означаваше, че са стигнали до него, преди да се докопат до другите, и следователно ще го третират по-добре от тях. Какво облекчение!

Другата добра новина бе, че след като детектив Коен и адвокат Голд най-сетне си тръгнаха, Марк мигновено заспа дълбоко и прекара в сън по-голямата част от деня. Когато се размърда, установи, че сенките зад прозореца са се издължили и са придобили кехлибарен оттенък. Марк се протегна, усмихна се, спря да се усмихва, защото болката в челюстта го преряза, и това му припомни къде се намира и какво се е случило.

Какъв страхотен сън след толкова напрежения и терзания! Това бе моментът, в който си каза, че може би за пръв път му се случва да спи толкова хубаво през деня. Този факт като че ли окончателно го убеди, че е взел правилното решение. Установи, че предателството спрямо приятели и съратници не е чак толкова ужасно нещо. Не, то по-скоро бе нещастно стечение на житейски обстоятелства, както за Оз и профсъюзните дейци, така и за самия него. Човек със съжаление

установява, че е стигнал подобна точка в житейския си път, но в края на краищата приема действителността и продължава напред. Марк постъпи точно така и сега всичко изглеждаше по-добре. Поне за него.

Той се усмихна отново, този път по-предпазливо, обърна глава и видя, че детектив Коен пак е в стаята и също му се усмихва от стола за посетители. Изглеждаше ужасно щастлив.

— Е, събудихте се най-сетне, а?

— О, да. Боше, чуфстфам се отпошинал.

— Хубаво — каза детектив Коен, изправи се и все така усмихнат се приближи към леглото. — Докато си почивахте, се случиха доста неща.

— Знаех си.

— Опитавме се да издирим въпросния Озбърн Фолк — продължи детектив Коен — и се оказа, че вече е успял да избяга от страната.

— Да испяга ли? — Марк премигна.

— Директно за Бразилия. Съмнявам се, че някога ще успеем да го пипнем.

— Фрас-с-с... Прас... — Не, невъзможно бе да произнесе името на тази страна. — Сащо не? — попита вместо това.

— Защото Съединените щати и Бразилия не са подписали спогодба за екстрадиция — обясни детектив Коен. — Стигне ли там, няма начин да го пипнем и с пръст.

— Сначи има прерии! — извика Марк.

— Принципно да — съгласи се детектив Коен, — макар че в Бразилия са предимно джунгли. Всъщност страните, с които нямаме спогодба за екстрадиция, са истински джунгли, но в Бразилия не е толкова зле. Чувал съм даже, че в Рио е страхотно. Било пълно с мацки, които се разкарвали само по бикини.

— Ами... ами Нак, Тъди и Ейс?

— Както сам казахте, не знаете истинските им имена, нито в кой профсъюз членуват — изтъкна детектив Коен. — Приятелят ви Озбърн може и да е знаел поне едно истинско име, но, както вече ви казах, него го няма, а от друга страна, има десетки Маковци, Бъдита и Ейсовци във всеки американски профсъюз, повярвайте ми.

— Сначи разполагате само с мен.

— Опасявам се, че това не е най-лошата новина, Марк — отвърна детектив Коен с любезната си усмивка.

Марк мразеше полицаите да му говорят на малко име — смяташе, че го правят само защото принадлежи към по-висша класа от тях. Но реши, че сега не е моментът да повдига темата, и попита:

— Има ли по-лоша от тази?

— Открили са Мънро Хол — обясни детектив Коен. — Ударил си е главата, при това доста зле.

— Не съм го утрял. Никой от нас не го е утрял.

— Не, не, никой не те обвинява, че си го удрял, не се притеснявай за това. Работата е там, че вследствие на всичките тези удари, по главата Мънро Хол има амнезия.

— Е, ако някой фъопще заслушафа... — И изведнъж му просветна. — *Какфо* има?!?

— Загуба на паметта — отвърна детектив Коен и махна с ръка покрай главата си, сякаш се сбогуваше с мозъка си. — Лекарите твърдят, че никога няма да си върне паметта. Всичко се е изтрило.

— Нефъсмо... Нефъсмо...

— Но е самата истина. Освен това икономът е потънал вдън земя. Джон Хауард Ръмзи просто се е изпарил. Може пък нещо да му се е случило. Така де, избягал е от вас, попаднал е в гората и кой знае какво е станало, все пак е градски човек. Може да е паднал в някоя пропаст или да е срещнал мечка например. Както и да е, няма го. Ще продължим да го търсим, но не храним особена надежда.

— Лошо — отбеляза Марк. Вече бе осъзнал, че никакви следи не водят към него, и започваше да съжалява, че прекалено късно е разбрал за амнезията на Хол.

Детектив Коен обаче не бе приключил с щастливите усмивки и лошите новини.

— С две думи, Марк — каза той, — много хубаво стана, че проговори. Без теб никога нямаше да открием хижата в планината, нито нищо. Да, Марк, без твоите показания случаят с отвличането на Мънро Хол щеше да си остане неразрешена загадка вовеки веков. Предполагам, че сега ще ме помолиш да се обадя на адвоката ти, нали?

Стан имаше възможност да кара хубава кола поне когато взеше госпожа Хол. В случая беше черен даймлер, който приличаше на диван, преработен в танк. Освен това, докато тя стоеше в болницата или се срещаше с адвокатите, Стан оставаше в колата и четеше вестник, вместо да тича подире ѝ, както го караше госпожа Парсънс. Пък и сваляше тъпата шапка и я оставяше на седалката до себе си. Докато сновяха между болницата и адвокатската кантора пък му се удаваше възможност да чуе част от телефонните ѝ разговори, които хич не звучаха обнадеждаващо.

Тя осведоми доста хора, че „горкият Мънро“ е изгубил паметта си завинаги и нямало никаква надежда да се възстанови, което пък означавало, че вече няма абсолютно никакъв шанс да се доберат до „нали се сещаш какво“. Единственото, за което се сети Стан, бяха банковите сметки в чужбина, за които тя сигурно не знаеше паролата. Освен това говореше за „ликвидиране“ на това и онова, което от устата на мафиот сигурно щеше да означава, че някой ще умре, но от устата на уважавана омъжена дама вероятно значеше, че се кани да заложим нещо при лихварите. Спомена също на няколко пъти, че възнамерява „да се прибере у дома“, и след известно време Стан разбра, че въобще няма предвид имението, а някое друго място.

Основното, което повтаряше неизменно във всеки разговор, обаче бе, че иска това или онова „да се свърши днес. Да, точно днес. Знам, че е събота, но не искам да се будя в онова имение утре сутрин. Или която и да е друга сутрин от днес нататък. Затова искам да се свърши днес“.

Госпожа Хол го повтори на няколко пъти и макар че в нито един от разговорите не повиши тон, нито пък говореше ядосано, Стан по някакъв начин почувства, че нейното ще стане. Каквото и да искаше да се свърши днес, щеше да бъде свършено днес, а не в друг ден.

Стан навърза всичко чуто и заключи, че Мънро Хол вече просто не съществува. Всичко здраво свързано с него досега — жена му,

имението, служителите, хората, дошли да откраднат колите му — вече бе отвързано и заминаваше във всевъзможни посоки, сякаш някой внезапно бе изключил притеглянето на Хол.

Наученото от Стан в колата определено бе лошо за удара им. Той предполагаше, че все още могат да го направят, в смисъл да задигнат колите и да се споразумеят със застрахователите, но какво щяха да кажат останалите? Какво щеше да каже Честър? Защото точно желанието на Честър да отмъсти на Хол бе накарало да се заемат с тази работа.

От друга страна, искаха ли наистина да продължават да работят за нищо?

Прибраха се в имението малко след дванадесет и половина, минаха като на парад покрай караулната и грозният охранител в кафява униформа им отдаде нескъпопосано чест, като забеляза госпожа Хол на задната седалка. Стан я откара до къщата, слезе от колата и ѝ отвори вратата. Госпожа Хол му се стори много натъжена.

— Май дойде време да се сбогуваме, Уорън — каза тя.

— Приятелите ми викат Стан — изтърси неочаквано и за самия себе си той.

Това ѝ хареса и тя се усмихна.

— В такъв случай се надявам за това кратко време да сме станали приятели. — Подаде му ръка. — Довиждане, Стан.

Оказа се, че има крепко ръкостискане, но Стан пое ръката ѝ нежно.

— Довиждане, госпожо Хол — каза той и тръгна към зелената къща и обяда.

Изведнъж от един страничен път пред очите му изникна камион, натоварен с жълт триумф „Стаг“, кабрио. Стан прилежно бе наизустил списъка с притежаваните от Хол коли и веднага се сети за тази. Произведена през 1976.

Но къде я караха? Към изхода. Той продължи да върви, но проследи с поглед камиона и го видя как напуска имението и завива вляво.

Стан също зави наляво, но към зелената къща, и след минута насреща му се появи нов камион със студейкър „Голдън хоук“ от 1958 — кремавобял, с черни лайстни на покрива, предния капак и задната броня. Шофьорът на камиона — кльощав тип със сламена

каубойска шапка — му махна весело. Стан инстинктивно му махна в отговор, без всъщност да иска да го прави.

Какво ставаше? Къде откарваха колите? „Хайде стига бе! — помисли си Стан. — Та това са *нашите* коли!“

Забърза с надеждата, че Келп или Малкия са в къщата и някой ще му обясни какво става. Може пък и Дортмундър вече да се беше върнал. След минута къщата изникна пред него и Стан видя, че Келп и Малкия са се облегли на тясната веранда, като хора, излезли да гледат парад.

Е, явно наистина гледаха парад. Нов камион, натоварен с ламборгини „Миура“ от 1967, бяло на цвят, сплеснато отпред и приличащо на хищна риба, се оказа следващият участник в парада. И този камион, както и предните два, беше с пенсилванска регистрация. Значи бяха наели местен превозвач. Но къде отиваха?

Стан измина последните метри до къщата на бегот. Киселите изражения на Келп и Малкия не го обнадеждиха особено. Когато покрай тях мина камион с черен линкълн континентал „Клуб купе“ от 1940, колата, описана навремето от Франк Лойд Райт като „най-красивата на света“ и избрана от Музея за модерно изкуство в осмицата на най-успешните дизайнерски решения в автомобилостроенето за всички времена, Стан попита:

— Какво става бе?

— Ударът ни се проваля с гръм и трясък — обясни Келп.

— Местят ги от имението — добави Малкия. Изглеждаше готов да изяде линкълна, камиона и всичко, което мърда.

— Но къде ги карат?

— Във Флорида — отвърна Келп. — В някакъв музей за коли.

Малкия изръмжа — покрай тях тъкмо прекарваха червен морган „Плюс 4“.

— Всичките ли? — не спираше с въпросите Стан.

— До една — каза Келп. — С изключение на пиърса. Госпожата ще си го вземе в Мериленд.

— Затварят магазина — забеляза Малкия.

На Стан му беше тежко да гледа минаващите покрай тях коли, но пък беше още по-тежко да не гледа. Намръщи се към къщата и зададе поредния въпрос:

— Джон не се ли е върнал още?

— Никой не знае къде е — каза Келп.

— Дортмундър винаги се появява — изръмжа гневно Малкия. Явно не искаше нищо да го откъсва от гнева му.

— Е, където и да е, със сигурност е по-добре от нас тук — констатира Стан.

Следващата кола бе хийли „Силвърстоун“ от 1950, бяла, нея госпожа Хол я караше най-често. Стан поклати глава и въздъхна:

— На Джон това въобще няма да му хареса.

Едно от хубавите неща на Хал Мелън бе, че мобилният му телефон не звъни. Когато се возеше с Честър от среща към среща, той го държеше в джоба на ризата си, точно до сърцето, включен на вибрации. „Така се подготвям за пейсмейкъра“, казваше, и Честър така и не разбра дали се шегува, или не.

Този слънчев съботен юнски следобед Хол бе подготвил малко по-различна шега за Честър, макар той още да не подозираше за нея. Знаеше, че вчера Мънро Хол е отвлечен от имението си, тъй като целият свят знаеше, че Мънро Хол е отвлечен от имението си вчера. Разбра също, че са отвлекли и иконома, но нали икономът бе Дортмундър? Надяваше се Дортмундърда успее да се измъкне от тези хора, които и да са те, и още по-силно се надяваше полицейското присъствие в имението на Хол да не провали голямата автомобилна кражба, планирана за тази вечер. Въобще не му се искаше да прекара остатъка от живота си в тази кола с Хал Мелън от вторник до събота, защото в бизнеса на Хал мениджърите, до които се стремеше да се докопа, стояха в офисите си по-често в събота, отколкото в понеделник.

— Млада двойка се разхожда из гробищата — каза Мелън. — Опаа, чакай малко. — Бръкна в джоба на ризата си и измъкна мобилния.

„Поредната двойка — помисли си Честър — в поредните гробища. Защо просто не ходят на кино да гледат филми на ужасите като всички останали млади двойки на света?“

Мелън помърмори нещо в телефона, прекъсна връзката и се обърна към Честър:

— Копеленцето отмени срещата. На кого му пука, че го е тръшнала пневмония? Аз трябва да продавам, нали така? Е, майната му.

Мелън погледна часовника на таблото и Честър последва примера му. 3:24.

— Хайде тогава да приключваме — въздъхна Мелън. — И без това ми беше последната среща за днес, после само мислех да разнеса едно-две неща.

— Дадено — съгласи се Честър и направи обратен завой пред два камиона, линейка и бетонобъркачка.

Мелън, който вече не се стряскаше от подобни маневри, се поусмихна, вторачен в предното стъкло, измъкна бутилката водка от джоба на вратата и каза:

— Та двойката минава покрай един надгробен камък, на който пише: „Тук почива Джон Джоунс, адвокат и почтен човек“. И момичето вика: „Може ли в един гроб да заровят трима души?“

Честър се прибра към четири и половина и бейзболните отбори и водолазите на Хал вече почти напускаха главата му, когато в нея се настани нещо друго — образът на самия Дортмундър, седнал в дневната на Честър, на дивана на Честър, зяпнал телевизора на Честър и облякъл шлифера на Честър, под който явно не носеше нищо.

— Какво става, по дяволите? — поиска да знае Честър.

— Трагедия — обясни Дортмундър и махна към екрана на телевизора.

Честър влезе по-навътре в стаята и застана така, че да вижда екрана. Между текста, който течеше в долната част, логото на Си Ен Ен и разни други надписи се мъдреше снимка на отчаян мъж с черен костюм, бяла риза и тънка черна вратовръзка, втренчен подозрително в обектива на фотоапарата.

— Та това си ти! — установи Честър.

— В агенцията за подбор на персонал ни снимаха — обясни Дортмундър. — Малкия се канеше да прибере снимките на тръгване.

— Изчезнал иконом — прочете Честър в долния край на екрана и метна бърз поглед към седналия в дневната му Дортмундър, който изглеждаше съвсем истински. — Виждам, че не само икономът, но и дрехите му са изчезнали. Къде са?

— В сушилнята ти — отвърна Дортмундър. — Преди това бяха в пералнята ти. Трябва ми обаче нещо друго за обличане. Не мога да се мъкна в този костюм, при положение че го показах по Си Ен Ен. Сигурно вече са го видели поне два-три милиарда души.

— Видели са не само костюма, но и физиономията ти — отбеляза Честър.

— Мога да примигвам често или да нося слънчеви очила. Слушай, Честър, не звъннах в имението, защото реших, че мога да попадна на човек, който да познае гласа ми. Ти обаче можеш да се обадиш.

— Защо?

— За да намериш Анди или Малкия, който и да е. Кажи им да ми донесат дрехите. И без това не мога да се върна там, защото куките ще почнат да ми задават по хиляда въпроса в секунда. Помислих си, че ще изчакам тук до довечера, докато се размърдат колите, но не мога да вися само по шлифер, при това чужд.

— Съгласен съм.

— Та затова реших, че някой може да намине и да ми остави нещата. Много ли е нахално?

— Сега ще разбере — отвърна Честър, набра номера на имението и му вдигна човек, когото в момента сякаш душаха.

— Охрана — каза човекът.

— Търся... тъъ... Фред Бланчард, моля.

— Той си е вкъщи, сега ще ви прехвърля.

Честър изчака и подметна на Дортмундър:

— Преди обажданията не се прехвърляха към охраната. Мислиш ли, че там може да се е случило нещо?

— Да — отвърна Дортмундър.

Келп вдигна телефона и каза сърдито в слушалката:

— Да?

— Ан... искам да кажа, Фред, Честър съм.

— Можеш да ми викаш както си искаш.

— Слушай, Джон е при мен, вкъщи, нали се сещаш какво имам предвид.

— Джон? При теб? Какво прави *там*?

— Седи на канапето с шлифера ми. Пита дали някой от вас няма да мине и да му донесе нещата, защото не възнамерява да се връща.

— Добра идея — отвърна Келп, макар гласът му да прозвуча ядосано. — Ще донесем нещата на всички. Хайде, след малко ще се видим.

Честър затвори, а Дортмундър кимна към телевизора и каза:

— Хванали са единия.

Сега от екрана гледаше физиономия на доста напудрен бизнесмен с костюм и вратовръзка — явно фирмена снимка. Гласът зад кадър обясни:

— Четиридесет и две годишният Марк Стърлинг, който се намира под полицейска охрана, призна, че е участвал в отвличането. Според полицията един от останалите похитители, на име Озбърн Фолк, бизнес партньор на Марк Стърлинг, е успял да напусне страната. Смята се, че в отвличането са участвали още трима души, за които обаче не се знае почти нищо, освен че може би са членували в една и съща профсъюзна организация.

— Ново двайсе — забеляза Дортмундър. — Похитителите вече си имат профсъюзи.

— Почти нищо не се знае за нас — каза Мак. — Чухте ли?

— Здравно си го напукахме — настоя Ейс. — Този Фолк беше напълно прав. Това, което трябва да направим, е да избягаме от страната.

— И къде ще избягаме? — поиска да знае Мак. — С какви пари? В чужда държава няма да изкараме и седмица, Ейс. Стига само някой да се позагледа в нас и да се запита какво по дяволите, търсим там и сме свършени.

По телевизията пуснаха реклами.

— Искате ли още бира? — попита Бъди, изключи телевизора и тежко се изправи. Засега се въздържахше да вземе страна в настоящия спор дали в така създалата се кризисна ситуация трябва (а) да си плюят на петите или (б) да се спотайват.

Отново се бяха събрали в бърлогата на Бъди и с трепет гледаха Си Ен Ен на стария телевизор с портативна антена, наместен до неизмазаната стена под големия копринен флаг, който живееше тук, освен когато не го носеха на профсъюзни сбирки или не го провесваха през балкона. Флагът бе кралскосин с избродиран жълт надпис:

ФОСФОР

Федерация на обединените сдружени фабрични общи работници.

Бъди се отправи към хладилника, връстник на Втората световна война, за да набави нова доза животоспасяваща бира, а Ейс продължи с аргументите:

— Щом онзи тип, Фолк де, смята, че бягството е наложително, трябва да го послушаме. Тези момчета са умни, образовани,

забравихте ли? Завършили са Харвард или както твърди Бъди, Дартмът, но със сигурност не са тъпащи.

Мак съзря наглия опит да бъде вербуван все още неутралният Бъди и побърза да го пресече в зародиш.

— Един от тях вече е арестуван. Това според теб умно ли е? Другият пък избяга, защото Марк го познава и може да го идентифицира, а по телевизията казаха, че Марк дори е съобщил името му на ченгетата — Озбърн Фолк.

Бъди раздаде новите бири, отпусна се в стола си и подметна:

— Хич не е хубаво да се отнасяш така с приятелите си.

— Въпросът е в това — продължи Мак, — че щом е издал Фолк, със сигурност би издал и нас, и то дори още по-охотно, но не го е направил. Знаете ли защо?

— Все още не са го питали за нас — предположи Ейс.

— О, със сигурност е станало въпрос за нас — възрази Мак. — За нас обаче не се знае почти нищо, освен че членуваме в един и същ профсъюз — това им е казал.

— Което означава — упорстваше Ейс, — че вече знаят достатъчно и сигурно идват насам. Да идем в Канада, Мак, можем да избягаме в Канада.

— Никъде не идват — настоя Мак, — защото Марк не знае имената ни.

— Разбира се, че ги знае — каза Ейс.

Мак посочи един по един двамата си приятели, а накрая заби пръст в гърдите си.

— Ейс, Бъди, Мак. С такива имена не са в състояние да издирят никого.

— Мак, моето име го знаят от документите на колата — обади се Бъди.

— Фолк го знаеше — контрира Мак, — а той е избягал. Ейс, ако се размърдаш, просто ще привлечеш вниманието им.

Бъди се огледа и каза:

— Всъщност не мога да тръгна наникъде, преди да съм довършил ремонта на бърлогата.

— Абсолютно — подкрепи го Мак и с това всичко приключи.

Дортмундър пиеше кафе, макар че предпочиташе да пие нещо друго, по-точно онова, което започва с „б“. Или другото, пак с „б“. Тази вечер обаче щеше да се осъществи така дълго подготвяният удар, така че трябваше да опази разсъдъка си трезв и остър. По някое време след полунощ Малкия щеше да е сам на портала, а ченгетата вече нямаше да ги има, защото случаят с отвличането бе решен, и те щяха да се задействат, да вземат проклетите коли и да ги откарат в „Спийдшоп“. И *тогава* Дортмундър щеше да се разкара от Пенсилвания, да се върне в Ню Йорк и в уютния си хол при вярната си спътница Мей и да изпие всичко вкъщи, което започва с „б“. Ето това наистина очакваше с нетърпение.

Междувременно седеше в дневната на Честър с Честър и *неговата* вярна спътница Грейс, всички пиеха кафе и очакваха доставката на дрехите на Дортмундър. Шлиферът на Честър не бе толкова лош, но не му стоеше особено добре, пък и постоянно трябваше да мисли дали краката му са загърнати с пешовете.

Вече не гледаха телевизия, защото историята с отвличането явно бе приключила, макар че журналистите очевидно възнамеряваха да я предъвкват поне още няколко часа. Мънро Хол бе отвлечен, после открит и диагностициран с амнезия. Икономът му бе отвлечен с него и сега бе потънал вдън земя. Един от петимата похитители лежеше в ареста, другият бе напуснал страната, а останалите трима най-вероятно щяха да останат неизвестни, освен ако не решат да окачат на вратовете си табели с надпис: „Аз бях“. Следователно всичко бе приключило — освен кражбата на колите, разбира се.

В шест без десет звънецът звънна и Дортмундър нетърпеливо изгледа как Грейс Фалън се надига от стола и тръгва към входната врата. Самият той не помръдна, в случай че звъни някой различен от човека с дрехите му.

Опасенията му обаче се оказаха напразни, защото Анди Келп се появи с два куфара, единият от които на Дортмундър. Зад него изтропа

Стан, понесъл куфара си. Последен се показва Малкия с огромен сак.

Дортмундър се изправи и дори не помисли за пешовете на шлифера.

— Всички ли идвате? — учуди се той. — Защо си носите багажа?

— Край, Джон — отвърна Келп и му подаде куфара.

На Дортмундър му се прииска да иде в някоя друга стая и да се преоблече, но преди това попита:

— Край? Какъв край?

— Забрави за колите — отговори Стан. Дортмундър поклати глава.

— Да забравя за колите? След всичко преживяно? Защо?

— Защото вече не са в имението — каза Стан.

— Стана нещо ужасно, Джон — добави Келп. — Просто седяхме на верандата и ги гледахме как си заминават.

— Натоварени на камиони — уточни Малкия. Говореше така, сякаш камионите са му нанесли лична обида.

— Нищо не разбирам — заяви Дортмундър.

— Джон, защо не направиш услуга на всички ни и не идеш да се преоблечеш? — предложи Честър. — Влез в нашата спалня.

— Не казвайте нищо, преди да съм се върнал — предупреди ги Дортмундър и изчезна за съвсем кратко, за да се върне при тях като човек, който не прилича нито на бежанец, нито на иконом. — Добре, разкажете ми сега.

— Мънро Хол има амнезия и жена му не може да пипне парите, които е скрил в офшорни банки, така че продава всичко — обясни Келп.

— И е решила да започне с колите?

— Оказва се, че колите всъщност не са били на Хол — отвърна Келп. — Притежава ги някакъв музей.

— Това беше номер — обади се Честър, — за да си задържи колите и да не ги даде на съда.

— Хем е било номер, хем не е било — каза Келп. — Този музей във Флорида наистина е собственик на колите, но е разрешил на Хол да си ги държи в имението. При така създалата се ситуация музеят си е поискал колите. Така че пътуват към Флорида.

— И какво, всичко свърши, така ли? — Дортмундър направо не вярваше. — Планираме, подготвяме се, правим всичко както трябва и изведнъж *край*? Просто така?

— В къщата все още има неща, които Арни Олбрайт каза, че ще купи — забеляза Стан.

Дортмундър поклати главна.

— Не съм дошъл тук, за да си пълня колата с музикални кутии. Аз не съм мародер, имам си достойнство. Ако в имението няма коли, няма смисъл да се връщаме.

— Точно затова си събрахме багажа и дойдохме тук — обясни Келп.

— Аз не възнамерявам да се връщам на онова място — подкрепи го Малкия. — Ако се върна, ще строша нещо.

Дортмундър се отпусна на канапето, където бе прекарал толкова време само по шлифер, и каза:

— Вече пих кафе.

— Мисля, че имаме малко бърбън — обади се Грейс Фалън.

— Благодаря ти, Грейс — отвърна простичко Дортмундър.

Всички кимнаха в знак на съгласие и Грейс излезе от дневната, а Стан каза:

— Ще пием по едно и може дори да успеем да се приберем в Ню Йорк.

— Значи ще трябва до края на живота си да слушам вицове на Хал Мелън — въздъхна Честър.

— Знаете ли, чак сега се сещам кое е най-лошото — забеляза Дортмундър.

Келп изглеждаше заинтригуван, но и стреснат.

— И по-лошо ли има?

— Ако тази вечер няма да правим нищо — обясни Дортмундър, — знаете ли какво сме правили през последните три дни? Работили сме на заплата.

Неделя следобед. На Чък Янси за пръв път му се налагаше лично да дежури на портала и това въобще не му харесваше. Работата му действаше затъпяващо. Бе недостойна за него. И се налагаше да я върши единствено защото Джъдсън Суоп позорно дезертира. Беше изчезнал по някое време вчера следобед и въобще не се появи за нощната смяна на портала. Телефоните се раззвъняха бясно и най-сетне успяха да докарат Морт Песъл да го замести. Това обаче означаваше, че Морт не може да изкара собствената си смяна. Без Суоп Чък Янси не разполагаше с достатъчно хора и се наложи да застъпи дежурството на портала заедно с Хек Фидлър. Е, поне имаше възможност да вгорчи до крайност живота на Хек, но това не му носеше никакво успокоение:

Освен всичко друго дежурството бе ужасна досада. През почивните дни и без това нямаше голямо движение, а сега, след като госпожа Хол бе решила да затвори имението и да уволни всички, с изключение на Янси и хората му, наоколо не се мяркаше жива душа. Поне през първите шест часа от смяната.

Пет минути преди два обаче един невзрачен седан се приближи към бариерата, спря и настроението на Янси се подобри, но само за миг, защото в следващия забеляза кои са хората в колата. Оказаха се двамата цивилни полицаи от криминалния отдел, които се правеха на големи клечки в петък. Лейтенант Орвил седеше зад волана, а колегата му на предната седалка до него.

Янси излезе от караулната да види какво искат тези двамата, защото случаят с отвличането вече бе разрешен, нали?

— Искаме да говорим с Фред Бланчард — осветли го Орвил.

— Сега ще проверя дали е тук — отвърна Янси, защото, честно казано, цял ден не бе виждал никого от къщата. Върна се в караулната, звънна в къщата, където не му вдигна никой, и после пробва в къщата, обитавана от Бланчард, Суоп и другите двама. Там също не отговори никой.

Излезе при колата и съобщи резултата:

— Няма никой.

Орвил кимна, сякаш думите на охранителя потвърдиха някакво черно съмнение.

— Той живее тук, в имението, нали?

— Да, до утре.

— Искаме да огледаме жилището му.

— Ще се наложи да ви придружа — отвърна Янси и подвижна на Хек: — Ей сега се връщам.

Хек кимна и се усмихна, доволен, че ще се отърве от него поне за малко. Янси седна отзад и им каза накъде да карат. По пътя към зелената къща Орвил през секунда надничаше в огледалото към Янси, твърде неблагоприятно за човек, който кара кола.

— Сигурно се чудите защо все още се занимавам с Фред Бланчард при положение че случаят с отвличането приключи — каза накрая лейтенант Орвил.

— Може и да се чудя — съгласи се Янси.

— Може и да си викате — продължи Орвил, — че лейтенант Орвил продължава да си пъха гагата наоколо, защото не успя да хване онзи Марк Стърлинг, но не е така, нали, Боб?

— Абсолютно — подкрепи го другият полицаи.

— Марк Стърлинг сам им се натресе в ръцете — обясни Орвил. Дори не успях да му зърна физиономията. Освен него обаче има поне още четирима похитители. И да не забравяме икономата.

— Няма — обеща Янси.

— Ас кого е работил икономът във Вашингтон?

— С Бланчард — осведоми го Янси.

— Точно така! Усъмних се в този Бланчард още в мига, в който го видях. Знаех си, че крие нещо, и възнамерявам да разбера какво.

Спряха пред зелената къща и тя им се стори празна дори още преди да излязат от колата, да потропат на вратата, да я отворят, да влязат във всекидневната и да извикат:

— Ей, има ли някой?

— Никой няма — установи Янси.

— Коя е стаята на Бланчард?

— Нямам представа.

— Е, Боб, явно ще се наложи да претърсим цялата къща.

Янси се запита дали да не поиска заповед за обиск, но какво му влизаше в работата? Освен това се оказа, че няма кой знае какво за претърсване. В къщата нямаше никакви лични вещи. Не бе останало нищо, освен намачкани чаршафи и празни гардероби.

— Значи всички са заминали — забеляза Янси, докато слизаха надолу по стълбите.

— Всички ли? — попита Орвил.

— Новите попълнения.

— Новите попълнения?

— Моят човек от охраната Суоп, Бланчард, новият шофьор и икономът. Е, икономът изчезна преди останалите, разбира се.

— С багажа си ли? — попита Орвил.

— Явно някой му е събрал нещата и ги е взел — отвърна Янси и в този миг в празната къща отекна телефонен звън. — Аз ще вдигна — каза Янси. — Сигурно е Хек.

Хек беше.

— Дойде един човек — каза Хек. — Стар приятел на Бланчард, иска да говори с него.

Старият приятел на Бланчард не приличаше на ничий стар приятел. Висок и кльощав, с руса коса, подстригана по войнишки, като косата на Янси, само дето на този тип прическата му придаваше по-заплашителен вид. Имаше жестоки сини очи, които огледаха шефа на охраната, сякаш е сервиран за обяд шницел.

Преди обаче някой да каже нещо, типът обърна ледения си поглед към Орвил и другия полицаи и попита:

— Фред Бланчард?

Янси се зачуди защо си държи ръката до ревера на самото.

Стори му се, че новодошлият пита кой от цивилните полицаи е Бланчард, но може и да се лъжеше. Орвил явно не се бе сетил за тази възможност, защото отвърна:

— Значи сте стар приятел на Бланчард, така ли?

— О, да — отвърна кльощавият. Имаше някакъв акцент, от който гласът му ставаше остър като нож. — Доста време мина, откакто не сме се виждали.

— Лейтенант, този човек носи оръжие под самото си — каза Янси. — Хек, застани зад него.

— Слушам.

Кльощавият, изглежда, се стресна.

— Нищо не съм направил.

Орвил може и да беше муден, но явно схващаше сравнително бързо, защото веднага извади пистолета си и каза:

— Лейтенант Орвил, криминален отдел. Ръцете на тила!

— Не съм направил...

— Веднага!

— Тогава ще тръгвам — каза кльощавият, но не сложи ръце на тила си. — Ще намина друг път.

— Боб, обискирай го.

— Не, не, тръгвам си.

— Хек, простреляй го в крака, ако мръдне.

— Готов съм!

Другият полицаи обискира кльощавия и се оказа, че носи два заредени глока. Освен тях откриха три портфейла, всеки с различен документ за самоличност, но с неговата снимка.

Орвил бе на седмото небе. Направо му идеше да се разцелува по бузите.

— Знаех си, че ще разнищя историята докрай — възкликна той.

— Знаех също, че когато стигнем до края, там ще ни чака Фред Бланчард.

— Имам дипломатически имунитет — заяви кльощавият.

— Не, тук нямаш — отрязва го Орвил. — Но все пак си дипломат, така ли? Боб, дали пак си нямаме работа с онова чуждестранно посолство?

— Май си прав — съгласи се другият цивилен полицаи.

Орвил се оживи още повече и заби пръст в ребрата на кльощавия.

— Ти и Фред Бланчард, и икономът, и цялата ви пасмина сигурно сте убили и посланика, нали!

Спазъмът по лицето на кльощавия и внезапно изникналият в очите му страх накараха Янси да си помисли, че независимо дали става дума за един и същ посланик, Орвил по някакъв начин е прав.

— Добре, приятелче — продължи Орвил, — сега ще те отведа в участъка да си поговорим и преди да приключим, ще си си изпял всичко, което знаеш за Фред Бланчард. Сложи му белезниците, Боб.

Докато другият цивилен полицаи закопчаваше кльощавия, Орвил се загледа отвъд бариерата към общинския път, но явно взорът му стигаше много по-далеч.

— Знаех си, че ще те пипна, Фред Бланчард! Няма къде да се скриеш от мен! Няма място на земята, на което Фред Бланчард да е в безопасност от лейтенант Уилбър Орвил! Да тръгваме, Боб. Тук приключихме.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.